

Nhắm mắt thấy Paris

Dương Thụy

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Mục lục

[Lời nói đầu](#)

[Chương 1](#)

[Chương 1 \(tt\)](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

Dương Thụy

Nhắm mắt thấy Paris

Lời nói đầu

Tôi bắt đầu viết tiểu thuyết này vào tháng 5-2008 với tựa đề “Rạng đông trời Paris”. Bối cảnh truyện diễn ra phần lớn ở Paris, và những nhân vật chính đều làm việc trong tập đoàn mỹ phẩm L’Aurore (trong tiếng Pháp nghĩa là Rạng đông). Quỳnh Mai, cô nhân viên trẻ nhiều nhiệt huyết và đầy năng động, những tưởng mình có thể thành công dù có phải đối mặt với bất cứ khó khăn nào. Trong quá trình sống, làm việc, hoà nhập và yêu, Mai đã nhiều lần rơi vào khủng hoảng. Cô đối diện với chính bản thân mình và tự động viên khi một ngày mới lại đến. Lôgô của công ty là hình mặt trời nhô lên vào buổi rạng đông. Nhưng thực tế cảnh rạng đông ở Paris lúc nào cũng đẹp hơn, sinh động và làm người ta thêm phấn chấn. Cuộc sống ở công ty không phải là tất cả, còn đó một ngày mới tươi đẹp hơn và đang chờ ta tận hưởng.

Mãi một năm rưỡi, vào tháng 10-2009, tôi mới hoàn tất tiểu thuyết này sau rất nhiều khoảng dừng. do tôi luôn phải viết trong hoàn cảnh tranh thủ tối đa thời gian rảnh. Khi đọc lại tác phẩm, tôi thấy tặc cũ có vẻ “hồ khẩu hiệu” và quyết định chọn tựa “Nhắm mắt thấy Paris”. Khi nhắm mắt, là khi người ta không còn thấy gì nữa hết. Nhưng đó cũng là lúc hiện lên những khoảnh khắc hoài ghi dấu trong cuộc đời mình. Trong tiểu thuyết này, Paris không phải chỉ riêng của Quỳnh Mai, Paris còn thuộc về Louis De Lechamps, một chàng trai Pháp gốc gác quý tộc, vì tuổi trẻ bốc đồng đã phải trả giá khá đắt khi sang Việt Nam làm việc. Paris còn là nơi Daniel Ng, một thanh niên giỏi giang người Singapore, khi đến đây hội họp đã lang thang một mình trong cô độc dù có địa vị rất cao. Paris cũng ghi dấu khoảng thời gian khủng hoảng của Tuyết Hường, một cô gái đầy tham vọng nhưng hành xử tàn nhẫn do không có bộ phóng vững chắc từ giáo dục của gia đình. Và cuối cùng, Paris còn là nơi một người con của chính nơi này không còn chốn dung thân: Jean-Paul Lafatoine. Ông thân bại danh liệt sau

một sai lầm tệ hại và cuối cùng phải khởi nghiệp lại ở châu Á.

“Nhắm mắt thấy Paris”, Paris của quá khứ đã qua hay paris của tương lai đây hứa hẹn. Tất cả những nhân vật trong tiểu thuyết này đều có một lý do riêng để nhớ về Paris và hẹn gặp lại tại đây. Bản thân tôi cũng thường nhắm mắt thấy Paris và Paris từ lâu với tôi đã là một chốn đi về đầy yêu thương. Riêng đối với độc giả, tôi tự thuyết phục mình rằng sau khi đọc xong cuốn sách này, mọi người cũng tìm được cho mình một lý do để “thấy Paris”. Tôi hoàn toàn tin tưởng vào điều đó!

Dương Thụy

Dương Thụy

Nhắm mắt thấy Paris

Chương 1

Người mới trong tiệc Welcome Dinner

Ra khỏi phi trường, cô gái trẻ có khuôn mặt mệt mỏi bắt taxi: “ Cho tôi về khách sạn Shangri-La!”. Người tài xế không phí một lời, gạt đầu nhìn cái địa chỉ trên tấm card, lái đi. Xe cứ thế tiến dần về trung tâm thành phố, Cô gái uể oải úp mặt vào lòng bàn tay. Thỉnh thoảng cô ngước lên nhìn đường sá Hong Kong cùng những toà nhà màu xám chán ngắt. Cách nay ba năm, khi lần đầu có business trip ở nước ngoài, cô đã đến Singapore và được người tái xế chiếc limousine của hotel Conrad ra đón tiếp đơn đả. Về sau này, mỗi lần đi công tác cô đều được ở khách sạn năm sao, nhưng dù trong nước hay ngoài nước, châu Âu hay châu Á, chẳng có khách sạn nào làm cô thấy mê mẩn như cái lần đầu đó.

Một hàng dài khách đứng trước quầy reception ở sảnh khách sạn Shangri-La chờ đến lượt check-in. Mai chìa tờ giấy xác nhận đặt phòng ra.

-Ms Le Quynh Mai của công ty L'Aurore ? phòng cô đã sẵn sàng, còn đây là thư welcome của hội nghị cô sẽ dự.

Anh lễ tân đưa cho cô bì hồ sơ màu xanh in hình mặt trời đang nhú ra của buổi rạng đông, logo của công ty L'Aurore. Khi Mai nhận chìa khoá phòng quay lưng rời quầy, một chàng trai châu Âu đứng phái sau bước lên gạt đầu chào Mai thân thiện.

- Chúng ta quen nhau? – cô bối rối.

- Tôi cũng làm ở L'Aurore – anh mỉm cười chỉ vào cái logo trên bì hồ sơ – Cô ở phòng nào vậy ?

- Phòng tôi ? – Mai ngớ ra.

Ai lại đi hỏi số phòng người lạ dù là cùng làm trong công ty đi nữa. Mỗi lần hội họp với Tập đoàn, số nhân viên đến từ khắp các nước rất đông.

- Ồ, tôi xin lỗi – Dường như nhận ra mình suồng sã, anh đồng nghiệp vội

nói – chúng ta sẽ gặp nhau ở Welcome Dinner tối nay.

- Vâng, hẹn gặp lại anh – Mai lịch sự đáp lời rồi hối hả tiến đến thang máy.

Trong thang máy, cô còn kịp nhận ra khuôn mặt anh chàng đó đỏ lên ngượng ngùng và vẻ lúng túng của người không biết phải hành xử thế nào. Hình ảnh này là chính cô của những ngày đầu làm việc trong Tập đoàn hoá mỹ phẩm L'Aurore, lần đầu đi công tác được ngồi vé máy bay hạng business và được ở khách sạn năm sao. Cô cũng bắt chuyện anh đồng nghiệp người Úc khi thấy trên ve áo đeo bảng tên L'Aurore. Nhưng anh này lạnh lùng trước vẻ vồn vã của cô. Khi đó, Mai chỉ là một newcomer còn đang trong giai đoạn làm quản trị viên tập sự. Giờ ba năm trôi qua, Mai đã phát chán những trò hội họp thường niên, chán các presentation nhằm nhí, chán những khẩu hiệu đao to búa lớn và những trò đấu đá nhau.

Mai mỉm cười với người đem hành lý lên phòng, cô nhìn đồng hồ, đủ thời giờ đi shopping loanh quanh. Vừa khi cô đi ngang qua người gác cửa, một giọng rặt Pháp nói tiếng Anh nhỏ nhẹ vang lên: « Tôi muốn đến Ladies market, đi thế nào ạ ? ». Lại cái anh chàng đồng nghiệp khi nãy đòi biết số phòng Mai. Đàn ông lờng lộng mà đòi đi chợ trời ! Anh đang cầm trong tay cuốn sách hướng dẫn. Mai bật cười khúc khích làm anh quay lại.

- Hello ! - Nhận ra Mai, anh mừng rỡ.

- Hello ! – Mai cười - Vậy đi chung. Hong Kong là thiên đường shopping châu Á. Nghe nói có một siêu thị hàng Louis Vuitton thì phải.

- Tôi không thích mua đồ hiệu – Anh chàng thú nhận – Nhưng đi với cô thì đến đâu cũng không quan trọng !

Đột nhiên, vẻ rụt rè của anh đã biến mất. Mai nghiêng đầu ngó anh đồng nghiệp. Anh trên dưới ba mươi, dáng thư sinh, mắt rất to, miệng nhỏ xíu, hai gò má phính phính. Thật chẳng khác gì một búp bê con trai. Đẹp thì có đẹp, nhưng không phải tạng của Mai.

- OK – Mai nhận lời – Nhưng tôi chỉ rảnh chừng một tiếng. Còn phải sửa soạn cho buổi tiệc Welcome Dinner lúc bảy giờ.

- Cô cứ như thế đã đẹp rồi ! - đồng nghiệp bạo dạn - Chẳng phải trang điểm thêm ! Tôi tên Louis, đến từ Pháp. Cô đến từ đâu ?

Mai thở dài đánh sượt. Tưởng câu được con cá nhỏ thẹn thùng để chọc ghẹo chơi ? Cô nhún vai kênh kiệu : « Anh đoán thử ! ». Louis cũng nhún vai : « Việt Nam ! Chỉ có phụ nữ Việt Nam mới ... như thế ! ». Cả hai cười xoà. Mai không muốn đôi co « như thế » có nghĩa là gì. Bến xe điện ngầm MTR Tsim Sha Tsui East ở ngay sát đó. Chỉ cần đi ba trạm là đã tới Ladies market. Người ta đông kinh khủng, đủ mọi sắc dân, đủ mọi chủng tộc đang kỳ kèo chào hàng và trả giá xôm tụ. Chả trách Hong Kong chứa nhiều vi trùng và là nơi bùng phát các dịch bệnh thường xuyên.

- Tôi mua mấy cái đồng hồ này về làm quà – Louis lực nhanh hàng cho vào rổ nhỏ - Cô nhất định sẽ mua hàng hiệu à ?

- Tôi sẽ ! – Mai khẳng định, vẻ kẻ cả - Anh đừng áy náy khi mua hàng nhái. Hong Kong mà !

Cô không tinh ý nhận ra Louis đang cố nén một nụ cười giễu cợt. Mai đứng qua một bên nhìn Louis hồi hải chọn hàng với đôi mắt sáng rực và cái miệng xuýt xoa. Ngày trước lúc mới được đi nước ngoài Mai cũng thế, tham lam gom hàng về dù chẳng có mục đích. Tặng gần hết công ty, bạn bè, gia đình, họ hàng vẫn còn thừa một đồng. Giờ cô thấy thán nhiên, cái vẻ chộn rộn vì mua được giá hời của Louis làm cô thấy buồn cười. Anh chàng này bên Pháp chắc dân tình lẻ, hẳn mới vào được công ty L'Aurore nên choáng ngợp với một thứ.

*

Mai thay bộ đầm đen đơn giản và thoa chút phấn hồng mướt ra khỏi phòng, phòng bên cũng có người đi ra. Một người đàn ông trẻ dáng vẻ doanh nhân mặc áo veste đen, kính trắng, làn da bánh mật của người có nguồn gốc Bắc Ấn Độ. Anh trông thật hấp dẫn với vóc người cao ráo, vững chãi và ành nhìn tự tin. Mai mỉm cười chào, tim đập mạnh. Cô nhận được cái gật đầu chào xã giao xa cách. Họ cùng im lặng đi suốt hành lang dài để

đến thang máy nhưng Mai không thể không liếc anh kín đáo. Hương nước hoa đàn ông sang trọng kín đáo toát ra từ người anh có sức quyến rũ kỳ lạ. Trong thang máy, ngón tay trở của cả hai gần như cùng đụng nhau khi bấm vào một chỗ.

- Cô cũng xuống tầng một ? - Người đàn ông trẻ cười làm quen – Tôi có một buổi tiệc Welcome Dinner ở đó !

- Anh làm trong công ty L'Aurore ? – Mai bối rối hỏi lại – Tôi là Mai, đến từ Việt Nam, Tôi là Product Manager nhân hàng cho giới trẻ Fleuroral.

- Thật vui được quen cô. Tôi là Daniel Ng, đến từ Singapore.

- Sao ? – Mai ngạc nhiên – Anh mới vô phải không ? Anh theo Philippe Ledoux làm giám đốc vùng châu Á ? Anh trẻ quá !

Daniel cười xoà. Mai lúng túng, cô muốn đính chính anh khá tr3 để đảm nhiệm công việc cấp cao như thế. Anh là sếp vùng châu Á, chịu trách nhiệm cả chục nước trong một khu vực năng động. Mai muốn trò chuyện thêm nhưng thnag máy đã mở ra, họ đụng ngay những tốp người của L'Aurore. Daniel nhanh chóng hoà vào đám đông. Hội nghị lần này có các sếp bên Tập đoàn ở Pháp sang và đặc biệt là vị Phó chủ tịch. Số người tham dự lên đến bốn mươi cho một chủ đề rất tự mãn « We are the leader ! » và mục tiêu là làm sao đưa những mặt hàng chưa năm trong top của thị trường phải lên hạng.

Gian phòng cho tiệc Welcome Dinner ká sang trọng và ấm cúng với những chùm đèn pha lê toả ánh vàng, những bức tranh tĩnh vật, những nghệ sĩ kéo đàn violon và các giai điệu Mozart. Mai gặp lại các đồng nghiệp từ nước khác đến. Những gương mặt trẻ cùng một độ tuổi với cô, cùng được tuyển chọn trong các đợt tìm quản trị viên tập sự của tập đoàn và cả những gương mặt là khác mới được « sẵn » về. Mỗi năm gặp nhau ít nhất hai lần nên mọi người cũng chẳng vồn vã gì mấy. Môi trường công ty không phải là nơi kết bạn thâm giao, chỉ là những nụ cười giả tạo, những cái bắt tay hờ hững, những cái hôn má giả vờ. Lần nào dự tiệc thế này Mai cũng tiếc sao mình không trốn đi, phở xá ngoài kia nhộn nhịp và hứa hẹn nhiều trò hấp

dẫn hơn. Nhưng cô cũng biết ớn bà sếp từ Tập đoàn sang, người được mệnh danh « Evil wears rag » (1). Bà điếm mặt mà vắng thì rắc rối lớn. Thật chẳng nên đùa với quý, nhất mà quý mà female nữa lại càng kinh.

(1) *Evil wear rag* : quý cái diện giẻ rách (Cách nói châm biếm từ phim « *Evil wear Prada* » quý cái diện đồ hiệu *Prada*).

- Hello! – Evil tiến đến – Khỏe hả Mai? Báo cáo tháng này cô lại phải đợi thư ký tôi nhắc. Lần chót nhé!

- Yes! Oh yes! – Mai cố không để hàm răng mình va vào nhau – Bà cũng khỏe hả Céline, bà mặc bộ đồ này thật độc đáo! Bà thật xứng danh là một quý bà Parisienne!

Sếp đổi ngay thái độ, cười phô hàm răng khít rịt, đưa tay vuốt bộ đồ kỳ cục trên người. Chiếc áo đen nhung bó sát, cổ được khoét sâu lộ ra làn da đầy tàn nhang nhàu nhò, mảnh jupe màu tím than phùng xòe trên gối, vòng cổ to như ống lòi tói dài tận bụng, cặp chân được mang bas ren loang lỗ, đôi giày đế gò cao vật vã, cặp kính cách điệu màu trắng lumineuse chằm chằm trên mũi.

Cửa phòng tiệc lại mở, Phó chủ tịch Tập đoàn, một very – very big boss xuất hiện. Mọi người cùng quay phắt lại đồng loạt vỗ tay. Đi ngay sau ông, một người khác cũng được “ăn theo” sự chào đón nồng nhiệt của mọi người. Anh này mặc bộ veste đen cách điệu, áo chemise hồng tươi trẻ không cài nút cổ, một chiếc dây chuyền nhung đen có mặt hình thánh giá xinh xắn lộ ra hấp dẫn. Cô đồng nghiệp Junaramy người Thái hích tay Mai: “Ca sĩ đến hát hả? Hấp dẫn ghê!”. Vị phó chủ tịch nhận ra có kẻ nào đó đứng sau lưng nhưng lại được hưởng ké ánh hào quang của mình bèn quay lại, ông nhíu mày, đôi mắt xám đục ánh lên vẻ lạnh lùng, chất giọng Đức nói tiếng Anh không cảm xúc vang lên:

- Tôi là Christian Hans, Phó chủ tịch tập đoàn, hân hạnh được biết anh. Anh là?

- Tôi là ... - chàng “ca sĩ” sau phút lúng túng đã lấy lại vẻ tự tin rất nhanh – Tôi là Louis De Lechamps, Industry Manager phụ trách nhãn hàng cao cấp Langôma, tôi mới gia nhập tập đoàn L’Aurore được ... một tuần. Hân hạnh được biết ông, ngài phó chủ tịch, và hân hạnh được biết tất cả mọi người ở đây!

- Hân hạnh được biết anh.

Phó Chủ tịch nhắc lại, giọng lạnh như tiền rồi tiến đến sân khấu bắt đầu opening speech chào mừng hội thảo. Có những tiếng cười gượng gạo cố phụ họa vào bài phát biểu và những tràng pháo tay lộp bộp dè chừng. Mai không thể lắng nghe ông nói gì, cô chơi vơi sau khi Louis tự giới thiệu chức danh “Trời ơi! Cái anh chàng búp bê con trai trẻ măng và nhà quê này mà làm đến chức Industry Manager?”.

- Xin chào – Louis nhẹ nhàng tiến đến với hai ly champagne trong tay – Cô xinh quá! Chúng ta cùng ly nào!

- Vâng! – Mai lúng túng – Cùng ly vì L’Aurore ...

- Thôi! – Louis nháy mắt duyên dáng – Quên công ty đi! Cùng ly vì nhan sắc của cô ...

- Vì vẻ đẹp trai của anh! – Mai nổi theo – Vì hai chúng ta!

Cả hai bật cười khúc khích. Hai ly champagne được uống cạn. Mai thấy sức nóng bắt đầu bốc lên mặt dù cô biết champagne rất nhẹ. Chưa bao giờ cô dám "gheo trai" thẳng thừng như vậy. Louis có vẻ rất thích được khen. Anh chàng bắt đầu làm dáng, cười tủm tỉm "có kiểm soát" và liên tục nhìn Mai nháy mắt như hai kẻ có nhiều bí mật chung thú vị. Một vài đồng nghiệp khác tới nói vài câu vô thưởng vô phạt rồi vô tình tách dần Louis và Mai ra xa. Vào cuối buổi tiệc, khi Mai "xớ rớ" trong nhóm người trò chuyện chung với Daniel Ng và đang nhìn chàng sếp trẻ đầy ngưỡng mộ, Louis lách mình sát bên rồi ghé vào tai cô thì thầm : "Mình ra ngoài cùng uống một ly không?". Trước khi lý trí kịp làm chủ, Mai nghe mình mở miệng đồng ý : "Ok, my prince Charming !(1)".

(1) *Ok, my prince Charming !: vâng, chàng hoàng tử Duyên dáng của em*

(trong các truyện cổ tích, các hoàng tử đều có tên là Charming, tức là duyên dáng.)

Dương Thụy
Nhằm mắt thấy Paris
Chương 1 (tt)

Email của Mai gửi một đồng nghiệp nữ tên Lan

Subject: Trai đẹp, hehe...

Hi chị Lan,

Em đang trong phòng ở khách sạn, viết email cho chị bằng laptop nè. Em buồn ngủ lắm vì hai giờ khuya rồi, nhưng có chuyện này muốn share với chị. Hôm nay em gặp hai anh chàng, đều là "trao đẹp" hết, hêhê ... Một người là sếp vùng, sếp mới đó chị. Lạ Chua ! Còn trẻ lắm, mà đẹp trai "rùng rợn" luôn. Anh chàng người Singapore, cao ráo, rất manly. Em ở sát phòng luôn, hêhê ... Phải chi có cách nào khoan tường nhìn sang xem khi ngủ chàng thế nào ? Bề ngoài đạo mạo lắm, lúc đi dự tiệc Welcome Dinner mặc vest đen. Nhưng lúc ngủ biết đâu lại "uống trờ" ? Hặc hặc ...

Còn chàng kia người Pháp, điệu bà cố luôn. Chàng "chơi" toàn đồ nổi, nhìn tướng Alain Delon (lúc còn trẻ nhé), há há. Nói chơi thôi chứ anh này nhìn còn "ngon cơm" hơn. Khi chàng cười, trời ơi, nhìn muốn cắn dễ sợ, haha... Chàng tuy vậy có khuôn mặt baby, mắt to, miệng nhỏ, giống búp bê con trai bô của Barbie đó, dễ thương lắm !

À, em cũng gặp lại bà sếp Céline, bà này chưa chịu nghỉ nhường ghế cho người khác. Nhìn bà là rùng mình. Đúng y như biệt danh "quả cái mặc giẻ rách". Haha ...

Email của Louis De Lechamps gửi em trai

Subject: Hongkong tuyệt lắm

Chào bánh mì croissant,

Hôm nay anh đã đến hòn đảo kỳ thú Hongkong. Nhiều chuyện thú vị lắm.

Trước hết là người dân ở đây ngộ ngộ. Họ vừa hiện đại vừa quê mùa, không hoàn toàn Âu hóa như người Nhật hay Singapore. Con gái ngoài đường nhìn cũng "mát" lắm, hơi lùn một chút nhưng tươi cười. Dám đồng nghiệp nữ trong công ty cũng xinh, nhất là mấy cô đến từ những nước châu Á, đã lắm ! Anh chưa có bạn gái nào người Á đông trong bộ sưu tập tình yêu. Chắc lần này phải tận dụng cơ hội thôi. Có một cô người Việt Nam nhìn lạ lạ. Nàng có vẻ xinh theo con mắt của người châu Á, tức là da trắng, mắt hai mí, mũi cao. Nhưng với tụi mình thì nàng không đặc biệt lắm. Tuy vậy, ngay cái nhìn đầu tiên, anh "ngửi" thấy nàng có một vẻ quyến rũ kỳ lạ. Hà hà, anh đi chợ trời với nàng, tối còn đi uống nước riêng. Nàng kiêu ngạo bậc thầy. Chắc ở Việt Nam cũng hút con trai. Với anh thì, bình thường thôi. (mình cũng phải kiêu chứ !). Ngủ ngon nhé gấu. Hôn con bé gấu cái của em giùm anh.

Bánh mì baguette.

Email của Daniel Ng gửi bạn gái,

Subject: Nhớ em

Chào cưng,

Em khỏe không? Anh vừa tắm xong, tiệc Welcome Dinner vui lắm. Anh gặp mấy người ở các nước trong vùng, ai cũng ngạc nhiên nói anh trẻ quá. Hồi nào đến giờ sếp vùng châu Á – Thái Bình Dương toàn là mấy ông lớn tuổi. Tập đoàn này toàn người điệu, chắc vì đặc thù công ty sản xuất mỹ phẩm. Mấy cô gái ai cũng đẹp (đừng ghen, không ai đẹp bằng cưng hết). Có một cô người vn, hình như mê anh rồi, haha ... Cô ta trẻ lắm , như sinh viên. Cô nhìn anh ngưỡng mộ và ... hơn thế nữa. Lúc nào anh cũng bị cô nhìn trộm. Cô ở phòng sát anh. Đừng lo! Anh lúc nào cũng đàng hoàng. Làm sếp mà, lạng quạng là bay chức đó! Hôn em.

Daniel

Dương Thụy

Nhắm mắt thấy Paris

Chương 2

Bị bán đứng ở hội nghị

Louis thức dậy sau tiếng chuông báo thức lúc bảy giờ sáng. Anh tỉnh như sáo nhảy xuống giường đến kéo màn cửa. Phòng anh nhìn thẳng ra bờ sông, những dãy nhà cao tầng khuất trong màn sương mù mờ ảo, chiếc du thuyền Stars Cruise đang trôi chậm chậm qua. Hong Kong là một đảo quốc hấp dẫn với đủ mọi hoạt động sang hèn, khác xa với Singapore chính chu cùng những màn phạt roi thật khắc kỷ. Nhưng có người lại ra sức chê bai nơi này. Cô nàng Mai đang chán đời, chắc bị bồ đá hoặc sắp đi. Tối qua trong tiệc Welcome Dinner, cô đã đến bên anh trêu chọc : « Anh đom đống như một tài tử điện ảnh hấp dẫn ! Ngày trước tôi đến dự tiệc trong công ty với cái váy đỏ rực xẻ cao đến ... hông. Giờ tôi mặc áo đen rồi. Ba năm ở L'Aurore , khiếp ! ». Louis không hiểu vì sao Mai lại tâm sự với anh những chuyện riêng tư như thế. Nấu chán, sao cô còn chưa đi. Và cô đã nhún vai trả lời : « Sớm thôi ! ».

Louis gặp lác đác mấy người đeo bảng tên công ty L'Aurore đang ăn sáng, chẳng thấy tăm hơi Mai ở đâu. Đêm qua sau tiệc Welcome Dinner, cô cùng anh đi dạo một vòng quanh bờ kè ở Stars Boulevard. Ngắm Hong Kong by night với những show chiếu đèn nghệ thuật vào những cao ốc rồi ghé vào một quán bar uống ly chanh rum.

- Anh nên phát âm tên tôi cho đúng ! – Mai đề nghị nghiêm túc – Tôi là Quỳnh Mai, đừng có đọc « Mai » như là « Tháng Năm » trong tiếng Pháp. « Quỳnh » anh có thể đọc như là Queen trong tiếng Anh, OK ?

- Rắc rối quá ! Vậy thì cô là Queen Mai – Louis bẻ miệng trêu chọc - Tức là « Nữ Hoàng Tháng Năm ». Quả đây là thời điểm đẹp nhất trong năm, giữa xuân, nắng vàng, hoa rực rỡ. Hãy đến Paris vào lúc này, cô sẽ thấy ...

- Tôi đến rồi, đi họp – Mai thở dài – Giá lúc đó tôi quen anh ! Đi gấp gấp, chẳng kịp thăm thú gì, dân Paris lại lạnh lùng, khác với anh.

- Cô sẽ lại đến Paris, tôi sẽ dắt cô đi chơi – Louis hứa – Tôi sinh ra và lớn

lên ở Paris, tôi rành thành phố này ...

- Thật ra trông anh giống dân tỉnh lẻ - Mai thú nhận thật thà – Quê quê và mộc mạc !

Louis hoàn toàn bất ngờ. Chưa bao giờ trong cuộc đời một người tự nhận « sát gái » lại bị đối phương nhận xét « mất mặt » như vậy. Anh lắc đầu cười, thích vẻ « ngây thơ cụ » của Mai. Louis tự hỏi cô thấy anh « quê mùa » thật hay giả bộ nói thế để anh bớt kiêu. Louis biết anh đang gây ấn tượng với Mai. Cô nheo mắt nhìn anh thăm dò rồi bạo dạn tuyên bố anh rất đẹp trai. Không phải lần đầu trong đời được người khác phái khen, nhưng cái cách tuyên bố trực tiếp như Mai làm Louis ngỡ ngàng.

- Anh không cần phải đỏ mặt – Mai tiếp tục tấn công – Nhưng đỏ mặt làm anh thêm duyên dáng !

- Cô tán tỉnh tôi như thế tôi là một anh chàng đồng tính – Louis cố bình tĩnh – Cô nghĩ tôi không có khả năng tán tỉnh lại cô sao ?

- Xin anh đó ! Đừng tán tỉnh tôi ! – Mai xua tay cười ngất - Nếu không đêm nay tôi mất ngủ và sáng mai không họp được thì nguy !

Louis bật cười, nói ước gì ngày mai không phải họp, nhưng cuối cùng họ phải về đến khách sạn khi đã gần hai giờ sáng ...

Louis bước vào phòng họp, người ta tình cờ xếp bảng tên của anh kế bên Le Quynh Mai. Cô gái ngộ nghĩnh đó chưa vô. Rất nhiều người còn ngái ngủ lục tục ổn định chỗ ngồi. Mọi người nhàn ra anh, kẻ nổi bật với bộ đồ « ca sĩ » tối qua, những cái gật đầu và nụ cười hóm hỉnh thay lời chào làm anh đỏ mặt.

Xuất thân là kỹ sư hoá với gần bốn năm làm việc trong phòng thí nghiệm và sáu năm trong các nhà máy mỹ phẩm, hẳn anh nên có dáng vẻ của người làm công tác nghiên cứu. Nhưng có hề gì nếu anh yêu thời trang, thích nghệ thuật và mang trong mình dòng máu ăn diện của mẹ cộng với tính đa tình của cha. Louis đã chọn cho mình ngành hoá mỹ phẩm, đam mê mùi hương của những loại nước hoa, yêu thích làm đẹp cho mọi người với những thỏi son nhỏ xinh, nâng niu làn da phụ nữ bằng các loại kem dưỡng.

Anh ghét cách người ta tự đồng hoá lẫn nhau với các bộ đồng phục, những gam màu trung tính, những phong cách lịch lãm mà vô hồn. Phá cách, nghịch ngợm, khác người là tính cách của Louis. Hẳn vì thế, ngay từ cái nhìn đầu tiên, anh bị cô bé Mai cuốn hút. Hẳn cô luôn tự hào mình tài giỏi với cái chức Product Manager cho nhãn hiệu Fleuroral dành cho giới trẻ ở vào cái tuổi hai mươi lăm. Trong tập đoàn đa quốc gia l’Aurore, những người trẻ như cô không quá hiếm. Họ được tuyển từ những sinh viên xuất sắc nhất mới ra trường, được đào tạo làm quản lý trong nhiều phòng ban, được cọ xát với thực tế, lương hậu, chế độ đãi ngộ cao. Nhưng họ không phải lúc nào cũng hài lòng. Và vì được cho là xuất sắc, họ dễ ngộ nhận mình « nhân tài ». Ánh mắt kiêu hãnh của Mai làm Louis cả cười nhưng anh vờ ngờ nghếch. Cô nhìn anh bằng nửa con mắt ngay từ đầu. Thế nhưng đêm qua, khi anh tự giới thiệu với chức danh Industry Manager nhân hàng cao cấp Langôma, Mai đã đổi thái độ.

- Chào ! – Mai học tốc chạy vào phòng họp, vội vã ngồi xuống chỗ trống – Tôi dậy trễ !

- Chào ! – Louis quay sang cười - Hẳn cô mãi mơ đến tôi nên mới ...

- Mơ đến anh ? – Mai mỉm cười láu lỉnh – Tôi nghĩ đến anh suốt đêm, không chớp mắt được mãi đến năm giờ sáng.

- Ồ ! – Louis cố gắng không đỏ mặt – Làm ơn đừng trêu ghẹo tôi nữa.

- Tôi nói thật mà ! – Mai chớp chớp mắt ra vẻ thành thật – Anh không hề nghĩ đến tôi tí nào sao ?

Trên bục cử tọa, bà sếp Céline đã lên tiếng yêu cầu mọi người chú ý. Sáng nay bà không tiến bộ được bao nhiêu, vẫn cách phục sức quái đản với cái áo cổ La Mã lụng thụng, khoác thêm chiếc gi-lê không cài nút và đội trên đầu cái nón bê-rê nhung. Dù thích sự phá cách, Louis cũng phải nhăn mặt rùng mình.

Ông Phó chủ tịch Tập đoàn Christian Hans lên phát biểu với những từ rất « hàm hồ ». Louis cả cười liếc thấy Mai hí hoáy chép lia lịa những lời « vàng ngọc », nhưng thật ra cô đang giễu cợt vì chỉ ghi lại những từ sáo rỗng.

Đoàn kết – Con người - Độc đáo - Hiệu quả - Dẫn đầu - Đổi mới – Phát triển - Bền vững - Năng lực - Cốt lõi. Tập đoàn đa quốc gia nào cũng lặp đi lặp lại bấy nhiêu. Vốn từ của học không thể phong phú hơn. Quanh đi quẩn lại chỉ là những khẩu hiệu được xây dựng bằng cách đảo tới đảo lui : « Con người là cốt lõi để phát triển » - « Phát triển hiệu quả con người để dẫn đầu » - « Dẫn đầu là cách phát triển hiệu quả nhất » - « Hiệu quả phải đi đôi với bền vững » - « Bền vững phát triển nhờ đoàn kết » - « Đoàn kết cùng dẫn đầu » ... Mai đang say sưa trong trò chơi đảo chữ của mình, miệng cô chúm chím cười thú vị, tay bận rộn ghi, mắt chăm chú nhìn lên diễn giả. Cái vẻ vờ vịt đó làm Louis muốn phá lên cười. Nhưng anh không thể lơ là, anh sẽ phải phát biểu ngay sau đó.

Khác với vẻ đom đóm của đêm qua, Louis xuất hiện trên bục diễn giả với bộ veste đen đúng chuẩn dân business. Với file presentation rất sống động trên Powerpoint cùng những bản biểu, hình minh họa phong phú, anh nói về vai trò của việc sản xuất những mặt hàng cao cấp tại những quốc gia giá rẻ. Giọng Louis ấm, tiếng nói sang sảng thuyết phục, ngôn ngữ hình thể từ những cử động tay và cơ mặt duyên dáng. Hẳn anh phải có sức khoẻ khá tốt, được luyện cách phát âm phát ra từ huyết đàn điền, và trên hết là tính chuyên nghiệp của người thích phát biểu trước đám đông. Louis cho biết ở khu vực châu Á, Việt Nam và Philippines hiện nay đang là điểm nhắm đến cho những kế hoạch xây nhà máy và dần dần sẽ nhận chuyển giao công nghệ từ Paris. Những lọ kem dưỡng da trị giá hàng trăm đôla thuộc nhãn hàng cao cấp Langôma sẽ được sản xuất số lượng lớn với mức vốn chỉ khoảng mười phần trăm giá bán ra thị trường. « Và phần việc còn lại hãy để cho phòng Marketing làm tốt vai trò « kích động » phụ nữ. Hãy để quý bà luôn thấy sung sướng được « ủi thẳng mọi nếp nhăn » với những đồng tiền moi được từ các ông chồng. Giá càng đắt, nếp nhăn càng được sẫm soi. Và những người ở L'aurore đang ngồi đây sẽ được hưởng lợi từ những nếp nhăn đắt giá đó. Hoan hô nếp nhăn ! Hoan hô kem dưỡng giá thành rẻ nhưng giá bán đắt ! Chúng ta cùng lèo lái công ty ! ». Mọi người cười ồ khoái trá. Mai không ngờ một người chuyên việc sản xuất lại có khiếu ăn nói duyên dáng và thuyết phục hơn cả dân Marketing. Cái miệng nhỏ và

đôi má phính của Louis chinh phục mọi thính giả trong khán phòng. Trông anh « hot » không thua gì một ca sĩ dù bộ đồ khêu gợi đêm qua không còn.

Louis về chỗ ngồi cùng những tràng vỗ tay tán thưởng. Mai liếc anh khinh khỉnh, cô bối rối vì đã « nhìn nhầm người » Nhân xét « quê quê và mộc mạc » cô phán đêm qua thật « hố hàng ». Anh nhìn cô tươi tắn « Tôi nói được không ? », rồi hồn nhiên cầm ly nước suối lên uống cạn sạch. Mai bặm môi chê « Hơi nổ ! » rồi ngồi thẳng người lên giả bộ nhìn chăm chú vào một người khác mới lên chuẩn bị làm presentation.

- Sao cô không chịu công nhận tôi quá thành công với bài phát biểu vừa rồi ? – Louis cười quyến rũ – Dù tôi « quê mùa », nhưng tôi thật giỏi ...

- Lố bịch ! – Mai mím môi cười - Nhờ anh đẹp trai nên mọi người mới lắng nghe. Hình thức bù cho nội dung. Giỏi gì mà giỏi !

- Đừng khen tôi đẹp trai nữa ! – Louis mím môi cố không bật ra cười sung sướng - Tráng trợn quá ! Mà cô lại là phụ nữ Á Đông !

- Đẹp thì có đẹp, nhưng trông ... giống dân đồng tính ! – Mái láu cá phán - Đừng vội mừng !

- Cô thật quá đáng khi cho tôi là đồng tính ! – Louis thì thầm đề nghị - Tôi cho cô kiểm tra nhé !

Tôi cần phải suy nghĩ kĩ đã ! – Mai đột ngột nghiêm mặt lại – Thôi không đùa nữa, anh ta sắp phát biểu kìa !

Trên bục diễn giả, Daniel Ng, Asia Development Director, hăng giọng chuẩn bị nói. Anh có phong cách khác hoàn toàn với người vừa phát biểu trước đó. Anh trầm tĩnh, phát âm từng từ tròn vành rõ chữ, ít sử dụng ngôn ngữ hình thể nhưng chinh phục thính giả bằng ánh mắt sắc sảo luôn nhìn trực diện vào từng người một. Daniel thể hiện mình là một người có khả năng tự chủ cao, xứng đáng là người sếp lèo lái cả khu vực châu Á năng động. Bài presentation của Daniel xoáy vào xu hướng thị trường của những nước đang giàu lên và phụ nữ sẵn sàng chi một khoản lớn kinh phí cho việc làm đẹp. Những nhãn hàng cao cấp như Langôma trước kia chỉ để bán ở

những nước có nền kinh tế phát triển, nay được thiết lập một chiến lược Marketing dài hạn nhằm vào đối tượng thượng lưu này. Ngoài ra, các sản phẩm của phân khúc thị trường nhóm khách hàng trung lưu, giới trẻ, tuổi teen cũng được lên kế hoạch Marketing rầm rộ hơn. Mai lắng nghe Daniel nói thật chăm chú, Cô thật sự ngưỡng mộ người sếp trẻ và võ lữ vì sao Tập đoàn lại tuyển một người chưa đến bốn mươi vào một vị trí quan trọng trong khu vực. Kết thúc bài phát biểu, Daniel mỉm cười hỏi mọi người muốn biết thêm gì không.

- Làm sao để nhận diện những phụ nữ đang dùng hàng của đối thủ cạnh tranh, vốn là hàng giá rẻ hơn – Phó chủ tịch tập đoàn Christian Hans lạnh lùng quay thuộc cấp - chịu đổi qua dùng mỹ phẩm cao cấp Langôma của L’Aurore? Và làm sao để những người đang dùng mỹ phẩm cao cấp của những hãng Nhật nổi tiếng chuyển sang dùng mỹ phẩm Pháp, vốn không dành cho làn da châu Á?

- Để nhận diện họ không quá khó – Daniel bình tĩnh trả lời - Hiện tại phòng họp này có một người có thể trả lời những câu hỏi của ông tốt hơn tôi. Người đó đến từ một nước đang là thị trường chiến lược của ta, hiểu rõ địa bàn và dạng khách hàng tiềm năng. Tôi mời Ms.Le Quynh Mai đến từ Việt Nam, Product Manager nhãn hàng Fleuroral, trả lời giúp tôi.

Mọi ánh mắt đổ dồn vào Mai, cô há hốc ra kinh ngạc vì lời “bán cái” quá ngọt của Daniel. Ông Christian Hans nhìn cô chăm chú, vẻ thất vọng hiện rõ khi phát hiện Mai quá trẻ, chức danh cũng chẳng mấy quan trọng. “Nào Ms.Vietnamese – Phó chủ tịch gằn giọng - mời cô lên đây diễn giải cho tất cả chúng tôi rõ!”. Mai đứng dậy, mồ hôi rịn ra trên vầng trán cao thông minh, tay cô run bần bật đánh rơi cây bút. Cô xô ghế bước ra như người mộng du. Giây phút đối diện Daniel đang nhìn cô tin tưởng nhưng không kém phần căng thẳng ở bục phát biểu, Mai thề cô sẽ giết người đã bán đứng mình. Khán phòng chột im lặng như tờ, một sự im lặng chết người. Mai nghe giọng mình từ cõi âm u vọng lên trong micro: “Hello everybody ...”.

Email của Mai gửi đồng nghiệp Lan

Subject: *May mà có trai, đời còn dễ thương, he he ...*

Hi chị,

Em tranh thủ trước khi xuống sảnh đi ăn tối với mọi người viết cho chị nè. ở nhà có gì vui không? Trời ơi, hôm nay trong cuộc họp em bị anh chàng sếp vùng Daniel bắt lên cho ông Phó chủ tịch Tập đoàn quay. Kinh khủng! Anh chàng đẹp trai em kể với chị đó! Chàng chơi kỳ quá! Em giận luôn! Tưởng trẻ tuổi làm sếp là ghe gớm lắm hay sao? Em ghét loại người thành đạt sớm, tự tin thái quá! May mà em của chị cũng chẳng vừa, hê hê... Em trả lời cũng OK lắm. Nhưng mà nói thiệt với chị, mỗi lần đi họp trong vùng là em lại càng chán. Tập đoàn thì to, mỗi nước lại có những yếu điểm riêng. Các đồng nghiệp Marketing trong vùng châu Á đều sướng hơn mình, em dò hỏi rồi. Lương bổng, các chính sách phúc lợi của họ đều tốt. Chỉ có Việt Nam mình là chán nhất, cái gì cũng bị ép, làm nhiều, lương ít. Hình như người Việt mình hiền quá hay sao nên mới bị Tập đoàn ăn hiếp. Thôi, không nói chuyện buồn nữa, may mà đi Hong Kong lần này có “trai đẹp”. Ý em là anh chàng người Pháp đó, búp bê con trai đó! Sau khi “quê độ” với Daniel, tự nhiên em thấy có cảm tình gấp bội với Louis. Ha ha ... Em biết rồi, biết rồi! Chị đang cười em “đồ mê trai” chứ gì! Hê hê, mê ngầm vậy thôi. Em cũng chả xơ múi gì đâu! Cũng phải chành một chút chứ!

Bye chị.

Em Mai

Email của Louis gửi mẹ

Subject: *Châu Á tuyệt vời*

Chào mẹ cưng của con,

Hong Kong vui lắm mẹ à ! Con đi chợ trời mua nhiều quà lắm, rẻ rề, J. Ở đây có những khu mua sắm toàn hàng hiệu. Cửa hàng Louis Vuitton rất ấn tượng. Dân ở đây tìm đâu ra tiền mà sắm toàn hàng hiệu, mẹ mà thấy chắc cũng phát ghen. Con thích châu Á quá. Chắc phải tìm việc ở châu Á thôi. Con đang xin sếp cho sang Việt Nam làm, có một vị trí khuyết người. Chưa biết có OK không. Nhưng mê lắm rồi. Ở châu Á cái gì cũng thú vị. À quên khoe với mẹ, sáng nay trong cuộc họp con phát biểu thành công lắm. Ai cũng chúc mừng, họ không tin một người làm trong phòng nghiên cứu, gốc kỹ sư hoá mà lại ăn nói duyên dáng hơn cả dân Marketing. JJJ. Con phải cảm ơn mẹ, vì nhờ mẹ dắt con tham gia nhiều hoạt động xã hội, bắt con tiếp xúc với giới quý tộc của mẹ. Chà chà ... Nhắc đến đây mới nhớ, buổi tiệc mừng thăng Guillaume của dòng họ De Phillippa thế nào ? Mẹ đẹp nhất chứ ?

Hôn mẹ

Bánh mì baguette

Email của Phó chủ tịch gửi thư ký riêng

Subject : *Từ Hong Kong*

Chào Vincent,

Tôi muốn nhờ cậu liên lạc với phòng Nhân sự và check thông tin về một cô gái người Việt Nam đang tham gia hội nghị ở Hong Kong với tôi. Tôi không nhớ tên, cô ta khá thú vị. Tôi cần biết thêm càng nhiều thông tin càng tốt. Tối nay chúng tôi có tiệc Gala Dinner. Mai tôi bay về Paris theo đúng lịch. Nhưng tới Paris tôi sẽ không về nhà lẫn công ty. Ai có hỏi nói tôi đi công tác, không cần tiết lộ gì thêm. Cần thận trả lời khéo nếu vợ tôi dây dưa. Cảm ơn Vincent. Tôi có quà Hong Kong cho cậu.

Christian

Dương Thụy

Nhắm mắt thấy Paris

Chương 3

Cú điện thoại lúc nửa đêm

Daniel Ng là một trong những người xuống sảnh khách sạn đầu tiên. Mọi người tập hợp để cùng nhau đi ra một nhà hàng sang trọng dự tiệc Gala Dinner, kết thúc bốn ngày hội nghị thành công tốt đẹp. Anh vốn ăn chay trường nên rất ngại dự tiệc theo kiểu “à la carte”, thấy mình làm phiền người khác. Các hội nghị của Tập đoàn luôn được tổ chức rất chu đáo và chuyên nghiệp, ai theo tôn giáo gì, ăn chế độ riêng ra sao, có nhu cầu cá nhân thế nào đều được ghi chú và đáp ứng một cách tận tâm. Tiệc buffet với gian hàng chay không làm bận tâm mọi người, nhưng tiệc ngồi theo bàn, món được đặt theo “set menu”, luôn làm Daniel thấy ngại. Anh không theo một tôn giáo nào như nhiều người lầm tưởng, ăn chay trường và tập yoga là một thói quen từ nhỏ của anh để luyện sức khoẻ mà thôi. Bản tính trầm nhưng năng động, kiên nhẫn nhưng thích thử thách, tự chủ cao nhưng nhiệt tình, Daniel là mẫu người lý tưởng để làm Manager trong những Tập đoàn đa quốc gia. Sau khi tốt nghiệp MBA ở đại học Stanford, Mỹ, về lại Singapore anh được các tập đoàn trải thảm mời. Singapore là nơi các công ty lớn thích đặt văn phòng chi nhánh cho toàn khu vực châu Á, nên anh nhanh chóng được làm sếp vùng. Năng động thay đổi qua ba môi trường làm việc, vốn kinh nghiệm phong phú của Daniel giúp anh luôn thành công. Vừa gia nhập L’Aurore được một quý, anh còn cần học hỏi nhiều về ngành hoá mỹ phẩm và đang cố gắng nắm được hết thị trường của từng quốc gia trong khu vực châu Á.

Mọi người được mời ra xe. Daniel lên trước, anh ngồi một mình, có ý chờ Mai. Cô đi ngang qua anh, rồi chọn ngồi sau đó một dãy ghế. Louis De Lechamps đi sát bên và cùng ngồi chung bên cạnh. Sau sự kiện Mai bị anh giới thiệu đột ngột phải lên bục diễn giả cho mấy sếp lớn « đầu tổ », cô trở nên dè chừng dù hôm đó cô vụt trở thành ngôi sao sáng. Giọng run run

nhưng rõ ràng, Mai đã từ tốn giải thích với mọi người về những đặc điểm của thị trường Việt Nam. Cô cho biết đây là thời điểm thuận lợi, nếu như không muốn nói là khá trẻ để mỹ phẩm cao cấp tấn công người tiêu dùng có thu nhập cực cao. « Để nhận diện khách hàng này không khó, họ là vợ của những tay kinh doanh bất động sản, dân chơi chứng khoán và các tỉ phú mới nổi. Hoặc bản thân họ cũng là những business women rất thành công trên thương trường. Nhu cầu được xài hàng xịn của họ rất bức thiết, giá càng cao càng chứng tỏ đẳng cấp của mình. Họ sinh hoạt trong các câu lạc bộ xe hơi đời mới, các câu lạc bộ thể thao đắt tiền, có membership card của những mặt hàng cao cấp như Louis Vuitton. Làm thế nào để thuyết phục họ từ bỏ các mỹ phẩm dành cho người châu Á như Shiseido là một thử thách nhưng không có nghĩa là không làm được ». Ông phó chủ tịch đặt tiếp một loạt các câu hỏi khác xoay quanh thị trường mỹ phẩm, tốc độ tăng trưởng, chiến lược Marketing hiện tại của những gam hàng cho giới trung lưu và giới trẻ ở Việt Nam. Mai đã lấy lại bình tĩnh và chậm rãi trả lời từng câu chất vấn. Cô cho mọi người thấy mình theo sát thị trường, nắm kỹ thông tin, hiểu rõ thời cuộc và quan trọng là có tầm nhìn chiến lược. Cuối cùng sếp Christian hỏi thẳng :

-Nếu cô được giao làm Product Development Manager cho nhãn hàng cao cấp Langôma sắp được tiếp thị trong thời gian tới tại Việt Nam, cô nghĩ mình có tự tin đảm nhận không ?

- Theo ông tôi có đủ tự tin không ? – Mai giả ngây hỏi ngược lại.

Bất ngờ với cách ứng xử không ngoạn và thận trọng của cô, vị sếp máu lạnh lần đầu tiên bật cười lớn. Ông cũng không trả lời ngay mà đề nghị Mai kể qua về quá trình gia nhập L'Aurore.

Quản trị viên tập sự, Product Specialist nhãn hàng tuổi teen teenaty, Product Manager nhãn hàng giới trung lưu L'Auraly, Product Manager nhãn hàng cho giới trẻ Fleuroral – Ông sếp lặp lại từng chức danh của Mai – Khá ấn tượng, tuy nhiên, hãy gởi cho tôi kế hoạch Marketing trong ngắn hạn và dài hạn nếu cô được đề cử đảm trách nhãn hàng cao cấp Langôma

này. Tôi sẽ nhận xét cô có đủ khả năng hay không !

- Cảm ơn ông, tôi sẽ viết bản kế hoạch ngay sau khi dự hội nghị về - Mai mỉm cười tự chủ - Nhưng ông quên hỏi rằng tôi còn hài lòng không sau ba năm làm việc tại L'Aurore ? Tôi có còn muốn cống hiến tiếp tục cho công ty hay đã có kế hoạch đổi sang Tập đoàn khác biết đánh giá cao tôi hơn ?

- Vâng ... - Ông sắp lớn lại thêm một bất ngờ - ... cô có hài lòng không ? Chi nhánh Việt Nam đãi ngộ cô thế nào ?

- Tôi đã không hài lòng, nếu như không muốn nói là tôi có ý định ra đi - Mai thẳng thắn - Cho đến khi được diện kiến ông hôm nay, may thay !

Buổi chất vấn Mai xoay chuyển đến mức khó tin. Từ chỗ là một manager bình thường của chi nhánh Việt Nam không mấy phát triển, cô đã thuyết phục mọi người về năng lực của mình và gây ấn tượng tích cực với Phó chủ tịch Tập đoàn, một người sắp ở chót vót trên cao, chỉ sau một người và trên vạn người.

Xe đã dừng trước toà nhà One Peak Tower, mọi người được hướng dẫn vào thang máy đi lên nhà hàng trên cao. Ông Phó chủ tịch khác với vẻ lạnh lùng cổ hủ đang tươi hớn hở cùng các cô gái trẻ vây quanh. Một gian phòng tối được trang trí bằng vô số các lồng chim chào đón phái đoàn L'Aurore. Những người phục vụ ăn vận như lính Mãn Thanh cúi đầu đưa tay dắt mọi người vào căn phòng riêng có nội thất hoàng gia, sang trọng nhưng lạ lẫm. Các cô gái bị sắp lớn chèo kéo hay chính họ cũng muốn lấy lòng vị Phó chủ tịch, nên ông Christian Hans ngồi chễm chệ riêng một bàn cùng một bầy « thê thiếp » như chính ông ví von. Không biết vô tình hay hữu ý, Mai đã tách khỏi Louis De Lechamps và đang ngồi sát một bên sắp lớn. Các bàn bên cạnh cũng dần ổn định chỗ ngồi. Những món ăn cung đình được dọn lên cầu kỳ cùng những màn tạp kỹ Trung Hoa. Đột nhiên ông Christian Hans chuyển sang nói tiếng Phổ Thông trôi chảy và pha trò rất nhí nhố cùng những cô gái chung bàn. Họ đến từ Trung Quốc, Singapore, Đài Loan, Hong Kong, Malaysia và Indonesia. Tất cả đều ít nhiều có gốc gác Hoa nên hưởng ứng ông nhiệt liệt. Các cô gái đến từ Thái Lan, Philippines, Hàn Quốc hay Ấn Độ tuy không hiểu gì nhưng cũng cười chiếu lệ. Sếp khoe mình từng làm việc năm năm tại Bắc Kinh khi đến đây thiết lập công

ty L'Aurore, rồi hứng chí hát lên một bài dân ca bằng tiếng Hoa rất ấn tượng. Và ở giữa bàn tiệc, Mai làm mọi người ngạc nhiên không kém khi đứng lên đáp lễ bằng bài « Cánh hồng Trung Hoa ».

- Ms. Vietnamese, cô cũng gốc Hoa à ? – Sếp cười tí mắt hỏi.

- Không ! Tôi người Việt một trăm phần trăm – Mai tự hào – Tôi học thêm tiếng Hoa thôi.

- Tốt ! Tốt ! – Sếp gật gù khen – Nào các quý ông châu Âu, có ai trình bày tiết mục nào không ? Này anh chàng đóm dáng, « kích động » mọi người đi !

- Mọi người đều đổ dồn ánh mắt vào Louis, tối nay trong khung cảnh tranh tối tranh sáng, chiếc áo chemise lục trắng của anh lấp lánh thật nổi bật. Louis không cần phải nài ép lâu, đứng lên hát bài « Je ne t'aime plus » (1) của Christophe rất chuyên nghiệp. Bà Céline trong bộ đồ màu da cam kỳ quái cũng xung phong hát một bài tiếng Tây Ban Nha bằng chất giọng the thé rất ngộ nghĩnh. Buổi tiệc Gala Dinner cứ thế cuốn mọi người vào những ly rượu chát đỏ đắt tiền, những thức ăn cầu kỳ lạ miệng, những tiết mục văn nghệ hồ lớn, những tiếng cười a dua, những ánh mắt giả tạo ... Daniel sợ nhất những trò vô bổ thế này trong cuộc đời đi làm của mình. Anh ước gì mình có thể trốn khỏi đám đông, lánh xa chốn phù du vô nghĩa này. Nhưng anh không thể không tham gia, không thể nằm ngoài rìa những buổi tiệc với mục đích « team building » (2) trong các Tập đoàn lớn.

Mọi người về lại khách sạn Shangri-La khi đã gần mười hai giờ. Những cái bắt tay chào già từ, những lời hẹn sẽ gặp lại nay mai trong kỳ họp tiếp theo, những câu nói xã giao cũ rích. Ngày mai ai nấy về lại nước của mình và hy vọng cho những bước thăng tiến nhảy vọt. Daniel cố ý chờ Mai cùng vào thang máy nhưng cô nấn ná chào từ già mọi người quá lâu. Anh chàng Louis người Pháp bám sát cô lưu luyến. Daniel đành lên lầu một mình nhưng khi đứng trước cửa phòng, anh quyết định không vô mà quay ngược trở ra thang máy. Tầm kính trong suốt ngay đầu hành lang cho Daniel một tầm nhìn tuyệt vời ra vịnh Hong Kong. Những toà nhà cao tầng được thắp sáng trong đêm, lung linh, rạng rỡ. Dù đã đi công tác ở khắp nơi nhưng lần

nào cũng phải nhốt mình trong các khách sạn năm sao, Daniel thở dài ước mình có thể sống chậm lại, để ít ra còn chút thời giờ nhìn ngắm bầu trời thành phố trước khi kết thúc một ngày dài hội họp.

Thang máy đột ngột mở cửa. Mai bước ra hấp tấp sau khi gơ tay lên tạm biệt Louis đang đứng lại chờ lên tiếp tầng trên. Cô lúng túng nhận ra Daniel đang đứng một mình bên khung cửa sổ.

- Hong Kong ban đêm nhìn cũng không tệ - Anh bắt chuyện - Phải vậy không ?- ---- Vâng ... – Mai bối rối – Anh không mệt sao ? Buổi tiệc kéo dài quá.

- Có chứ ! Nhưng mấy ngày qua hội họp liên miên, chúng ta không có chút thời giờ để ngắm Hong Kong.

- Anh không ra ngoài sao ? – Mai rụt rè – Tôi có đi dạo một chút.

Daniel im lặng, mỉm cười lúng túng không biết phải nói gì. Mai tiến đến cửa sổ cùng ngắm trời đêm với anh nhưng tim cô đang đập loạn nhịp. Hai người không thể đứng lâu hơn nên cuối cùng cũng đi chung hành lang dài về phòng. Daniel muốn nói Mai rất có năng lực và chắc chắn sẽ gặp được nhiều cơ hội để phát triển sự nghiệp. Nhưng cô vẫn giữ thái độ e dè, khác hẳn lúc cô hát hò dạn dĩ mới vừa lúc này thôi.

- Tạm biệt Mai – cuối cùng Daniel cũng lên tiếng khi đứng trước cửa phòng – Tôi đã gọi điện kể về hội nghị này cho tổng giám đốc của cô ở Việt Nam. Chúc cô ngày mai thượng lộ bình an. Và chúc ngủ ngon.

- Cám ơn anh – Mai cười gượng mở cửa dợm bước vào – Chúc anh ngủ ngon.

Mai đóng cửa lại thở dài, người sếp vùng này có một vẻ gì đó rất khác lạ. Anh làm ra vẻ hoà đồng nhưng không thể nhập hẳn vào cuộc chơi. Cô thay đồ bước vào phòng tắm mở vòi hoa sen. Vào lúc đầu tóc Mai đầy bọt xà phòng và dòng nước ấm đang làm cơ thể cô thư giãn tối đa, tiếng chuông điện thoại đột ngột ré lên. Mai lật đật bước ra khỏi bồn, với tay bắt lấy điện thoại treo sát bên. Ai lại gọi vào lúc nửa đêm thế này ? Một linh cảm xấu

bao trùm lấy cô. Mai rùng mình co rúm lại.

- Alô ! Mai hả ? - Một giọng nói quen thuộc vang lên – Xin lỗi phải gọi cho cô giờ này, tôi biết cô dự tiệc Gala Dinner về trễ nhưng không thể chờ đến sáng mai.

- Không sao ! - Mai ngỡ ngác nhận ra tổng giám đốc của Việt Nam – Có chuyện gì vậy ông Lafatoine ?

- Tôi đã nhận được thông tin của sếp vùng Daniel Ng về cách cô gây ấn tượng ở Hong Kong trước Phó chủ tịch. Sao cô dám nói không hài lòng ở L'Aurore và đang muốn ra đi ?

- Tôi ... – Mai đó lười – tôi ...

- Dù sao cô đã chứng tỏ chi nhánh Việt Nam đang sở hữu một ngôi sao và điều đó làm tôi hãnh diện - tổng giám đốc gằn giọng – Nhưng gián tiếp cô cảnh báo tôi không đãi ngộ cô đúng mức làm cô muốn sang đầu quân cho đối thủ cạnh tranh. Cô trẻ con quá !

- Tôi không ... – Mai á khẩu, cảm thấy giận Daniel bầm gan tím mặt.

- Ngay sáng mai cô phải tiếp cận ông Christian Hans và đính chính cô muốn đi vì lý do cá nhân, và dĩ nhiên cô phải nói tốt về tôi. Rằng tôi luôn nâng đỡ, luôn hỗ trợ và tạo mọi điều kiện cho cô phát triển. Tôi không muốn mất uy tín chỉ vì một cô nhân viên mới hai mươi lăm tuổi. Tôi ở Tập đoàn trên mười năm, tôi có mọi tai mắt đang ở Hong Kong để báo về cô có làm điều đó không.

Đã gần sáng, Mai vẫn còn quần khăn tắm ngồi co ro nơi đầu giường. Giọng đe dọa của ông Lafatoine vẫn văng vẳng bên tai : « Đừng nghĩ cô xin từ chức rời khỏi L'Aurore là xong. Tôi quen hết giới quản lý nước ngoài ở Việt Nam. Tương lai nghề nghiệp của cô bất lợi lắm ... ».

*

Emai Daniel gửi bạn gái

Subject : *Thèm sống chậm*

Em yêu,

Em khoẻ không ? Anh vừa từ tiệc Gala Dinner về. Lần nào cũng vậy, anh thấy mệt mỏi và không hợp với các buổi tiệc. Nhưng công việc là công việc, biết làm sao được. Tập đoàn này vui lắm, chắc do đặc thù kinh doanh mỹ phẩm nên ai cũng xã giao rất tốt. Khác với những công ty trước đó anh từng làm, nói chung là nghiêm túc hơn. Tối nay mọi người hát hò, cười đùa, ngả ngớn. Sau buổi tiệc có đồng nghiệp Pháp rủ anh đi « tìm hương vị mùa xuân » (thật là văn chương). Dĩ nhiên là anh từ chối. Ai thèm chứ ! Anh về phòng ngủ và đang viết email cho em nè. Phòng bên là một đồng nghiệp Việt Nam. Cô bé đó rất lạ, lúc thì sôi nổi, nhiệt tình, đúng phong cách dân Marketing. Nhưng nếu quan sát cô kỹ hơn, ta sẽ thấy đó là một người sống thiên về hướng nội. Anh để ý đến cô, vì hình như tính anh cũng vậy. Khi ra ngoài xã hội làm việc, với tư cách sếp, lại là sếp vùng, anh phải cố gắng hoà đồng, vui vẻ xã giao. Nhưng thực chất anh thèm có thời gian suy tư, chiêm nghiệm, sống chậm lại. Thôi khuya quá rồi, anh hôn em nhé. Chúc cưng ngủ ngon.

Email Louis gửi em trai

Subject : *Ca sĩ Louis đây*

Chào bánh mỳ croissant

Khoẻ hả ? Tối nay vui lắm, anh không thể không kể cho em liền. Tin không giấu con, anh đã xung phong hát một bản tình ca, ha ha ha ... Em cứ cười cho lớn đi. Nhưng anh được tán thưởng lắm. Trời, phải em được nhìn thấy. Anh như một ca sĩ chuyên nghiệp được khen nhiều lắm J Cô bé Việt Nam anh kể cho em đó, cũng cạnh tranh với anh quyết liệt, cô cũng hát một bài gì đó bằng tiếng Hoa. Tối nay anh không thích thái độ cầu thân của cô lắm. Thằng cha Phó chủ tịch lấy uy sếp lớn ngồi một bàn gom toàn gái đẹp. Tức quá ! Các cô đó cũng mê uy sếp. Phụ nữ châu Á nói chung dù hiện đại đến

mấy vẫn còn bị uy đàn ông có chức quyền ảnh hưởng. Hình như họ tự nguyện cho đàn ông control mình và luôn muốn làm vừa lòng đàn ông. Gấu con ơi ! Chắc anh phải tìm bạn gái châu Á thôi. Anh chán đám con gái da trắng lúc nào cũng sẵn sàng leo lên người mình (em muốn hiểu theo nghĩa đen hay nghĩa bóng cũng được J).

Bánh mì baguette

Email của Daniel gửi bạn gái lúc hai giờ khuya

Subject : *Buồn lắm ...*

Em yêu,

Anh không ngủ được, thấy lòng bồn chồn, bất an. Bật email lên thấy em trả lời. Anh mừng quá. Nhưng rồi em lại làm anh đau khổ và thất vọng vô cùng. Sao em lại trách móc anh một cách không công bằng như vậy ? Nếu anh có ít thời gian dành cho em cũng vì anh phải lo cho công việc. Ai cũng phải làm việc, nói chi anh ở vị trí cao thì phải làm nhiều hơn nữa. Sao không cố gắng hiểu và ủng hộ anh nhỉ ? Làm một designer trong ngành đồ họa, chắc em không có nhiều áp lực như anh. Anh thì trên đe dưới búa. Vừa phải lấy lòng cấp trên, vừa phải xoa dịu cấp dưới. Anh rất cần những ời đồng viên từ em. Vậy mà ... Anh buồn lắm. Đây là lần thứ mấy rồi em đề cập đến chuyện chia tay ? Năm ngày nữa anh về. Mình gặp nhau trực tiếp nói chuyện nhiều hơn nhé.

Nhớ em.

Dương Thụy

Nhắm mắt thấy Paris

Chương 4

SỪNG SỜ LỜI TỰ THỨ

Louis đang say giấc nồng trong mớ gối chăn nhung lụa. Đột ngột tiếng gõ cửa gấp gáp vang lên bất an. Anh nháy xuống giường ra mở cửa trong cơn ngái ngủ. “Nữ hoàng Tháng Năm” đang đứng sừng sững trước mặt, đôi mắt mở to trừng trừng, hai gò má đỏ ửng, miệng mím chặt nghiêm trọng.

- Xin lỗi làm phiền anh! – Mai tự động bước vào chốt cửa lại – Tôi có chuyện muốn xin ý kiến!

- Sao? – Louis ngớ người, anh liếc nhìn đồng hồ - Mới sáu giờ sáng, gấp lắm hả?

- Tôi cần phải gặp ông Christian Hans trước khi ông ta về Pháp – Mai ngồi lên giường vội vã – Ông ta có đi chung chuyến với anh không? Máy giờ bay?

- Hai giờ chiều. Cả nhóm về Pháp đi chung chuyến bay – Louis xác nhận – Cô cần gặp sếp để vận động hành lang hả?

Không cần Louis phải dò hỏi thêm, Mai dồn dập kể từng chi tiết về cú điện thoại nửa đêm của ông tổng giám đốc và không tiếc lời nhiếc móc. Ông này tính rất hèn hạ, từ hồi qua nhậm chức ở vn ông đã thực hiện nhiều trò bẩn thỉu, ép nhiều người tài phải nộp đơn từ chức, cơ cấu lại bộ máy nhân sự theo ekip riêng. Vì thế, Mai chắc ông không hù suôn. Nghỉ làm ở L’Aurore là chuyện nhỏ, bị ông “ám” không xin được việc ở những công ty lớn khác mới đáng sợ.

- Cô cũng quá đáng – Louis chế dầu vào lửa – Ai lại đứng trước hội nghị có Phó chủ tịch Tập đoàn mà lớn tiếng nói mình không hài lòng công ty? CÔ làm mất mặt sếp mình ở vn thì phải chịu hậu quả chứ!

- Anh ... - Mai kinh ngạc - ... cũng lên án tôi? Tôi có quyền nói lên tâm trạng mình chứ! Tôi đâu giống những người hèn nhát khác, tức giận công ty không đãi ngộ mình đúng mức, nhưng khi nộp đơn nghỉ chỉ ghi là lý do gia đình.

- Như thế là người ta xử sự chuyên nghiệp – Louis không tha – Còn cô thì rất hợm hĩnh. Cô tưởng mình giỏi phải được o bế, Nhưng những người giỏi hơn cô cũng không quá hiếm. Vua chết còn có người thay, xá gì một chức Product Manager của cô.

Mai tức nghẹn lời, cô nhìn chăm chăm vào Louis làm anh chợt nhận ra mình đang trong một tình trạng rất “nghèo”. Trên cơ thể thư sinh rất ít cơ bắp của Louis chỉ còn vón vện cái quần đùi. May mà đó là cái quần bằng lụa theo mô típ của chiếc khăn quàng Hermès. Một nhãn hiệu thời trang Paris rất đắt tiền. Louis thích diện quần đùi hàng hiệu này khi đi công tác nước ngoài hoặc đến những chỗ sang trọng. Phòng khi có trải qua “cuộc tình một đêm” bất ngờ nào đó cũng không “bể bàng” vì đồ lót không xịn. Anh nóng ran người và chỗ cần che đậy nhất cứ càng thu hút người đối diện. Và quả Mai đang nhìn vào chiếc quần màu mè của anh, đổi giọng giễu cợt “Ngủ mà anh cũng đom dáng nhỉ!” rồi bật cười phá lên bất lịch sự.

- Tôi nghi ngờ sự tinh táo của cô – Louis nghiêm mặt – Sáng sớm cô gõ cửa xông vào phòng tôi, kể về vấn đề của mình, lại còn muốn quấy rối tôi nữa!

- Quần anh hiệu gì vậy? – Mai tỉnh bơ, vẫn không thôi nín giọng cười – Trông như cái khăn quàng sang trọng. Anh xài sang thiệt!

- Hiệu Hermès đó! Vài trăm euros chứ bao nhiêu – Louis nổi máu “chảnh” – Dân “tinh lẻ” như tôi cũng đủ tiền mua. Còn manager như cô mà không được đãi ngộ tốt, lương bèo nên đừng vào là “phỏng” tay ngay!

Bất ngờ Mai nhào đến đưa tay cố đụng vào chiếc quần Hermès đắt tiền vài trăm euros của đối phương. Hành động gần như là điên khùng của cô làm Louis trở tay không kịp, anh ngồi thụp xuống giường, tiện thể kẹp the Mai đang đà lao gọn vào lòng. Họ lăn nhiều còng lên nhau mà Mai cũng không cách nào đụng vào chiếc quần Hermès bằng tay. Như một phần cơ thể cô đã áp sát vật thể đắt tiền đó. Cả hai chợt nhận ra tình thế nực cười của mình. Mai nhảy ra khỏi giường, chữa ngượng la to “Tôi phỏng rồi! Phỏng rồi! Đúng là tôi không có tiền mua hàng hiệu Hermès” rồi mở cửa phòng

vội vã chạy mất.

Louis vào phòng tắm tưới vòi sen, nước lạnh không làm anh thấy nguội bốt cơ thể đang nóng sốt của mình và tự hỏi chuyện gì đã xảy ra. Chưa một cô gái nào dù là người phương Tây dám có hành động kỳ quái đó. Mai quả là càng lúc càng gieo vào lòng anh nhiều tò mò kỳ dị. một cô gái trẻ, hãnh tiến, tự phụ và khinh người. Nhưng cùng lúc Louis lại nhận ra Mai rất “yếu bóng vía”, chỉ cần nhận cú điện thoại hù dọa của sếp cũng đủ làm cô mất ngủ cả đêm. Và hẳn Mai đã rất tin tưởng anh, đã tâm sự hết những suy nghĩ tiêu cực của mình về công việc hòng tìm được từ anh chút cảm thông khả dĩ nhất.

Louis làm vài động tác thể dục rồi mặt bộ đồ thời trang của Versace màu xanh nước biển vào. Anh chẳng muốn gây ấn tượng làm gì cho ngày cuối ở HongKong nhưng vali anh chỉ toàn những bộ quần áo hàng hiệu. “Nữ hoàng Tháng Năm” đã nói sẽ sắm hàng hiệu khi ngày đầu cùng đi chợ trời Ladies market với anh. Nhưng nhìn cách phục sức, Louis đánh giá được ngay đó không phải dân chơi hàng hiệu thứ thiệt. Mai chỉ là một cô bé có chút tiền do làm trong công ty nước ngoài, còn độc thân nên thích chưng diện. do tính chất công việc và các mối quan hệ xã hội còn chưa cao cấp, cô chỉ có thể với tới những loại trang phục nữa mùa, hàng hiệu hạ giá hoặc hàng nhái đại trà ở những nước Á châu. Dù Mai mạnh mẽ tuyên bố trước hội nghị rằng vn giờ có rất nhiều đại gia, Louis đoán chắc đất nước đó chưa thể có được một giới quý tộc, chưa ra đời nổi những hoạt động văn hóa – xã hội dành riêng cho tầng lớp cao quý này. Louis bật cười, nhớ ánh mắt khinh khinh, cái nhếch môi giễu cợt của Mai khi nhìn anh gom các đồng hồ rẻ tiền mua ở chợ trời. Louis chỉ mua làm quà cho con của các đồng nghiệp. Xuất thân từ dòng họ quý tộc lâu đời, gia đình sở hữu vài lâu đài ở vùng sông Loire, Louis được nuôi dạy rất cẩn thận để trở thành một quý ông đúng nghĩa. Điều đó chỉ những người châu Âu cùng giai cấp hoặc những ai tinh Ý mới có thể nhận ra. Dưới ánh mắt non trẻ những tưởng mình sành đời của Mai, một anh “tinh lẻ”, giới trung lưu hay hoàng tử cao quý chỉ

khác nhau ở trang phục và ví tiền. Cô làm sao biết nhận ra gốc gác con người thông qua những cử chỉ, phong cách và lời ăn tiếng nói.

Louis quyết định sang tìm Mai, anh lo ngại cô sẽ có những hành động không kiểm soát được nếu không có người trấn an. Louis lắc đầu trong gương, tự giễu: “Cô ta thật sự làm mình bận tâm rồi đây!”. Anh nháy mắt “Biết làm sao được, mình sinh ra đời với sứ mạng này” rồi bước ra khỏi phòng, đi thang máy xuống tầng dưới.

- Phục vụ phòng đây! – Louis gõ cửa gọi.

- Anh ... - Mai thò đầu ra, mặt ngơ ngác – Anh tìm tôi làm gì?

- Xem cô “phồng” có nặng không? – Louis tỉnh bơ nói – Vì tôi chợt nhớ chưa cho cô lời khuyên vụ “cú điện thoại lúc nửa đêm”

Mai đỏ mặt kéo Louis vào phòng đóng cửa lại, cô đang trang điểm, một bên đã bôi phấn nâu, bên kia trơ ra chưa kịp làm rì. Mai không Ý thức mình có vẻ mặt ngộ nghĩnh, cô nhìn chăm chăm vào anh, miệng thốt lên ngưỡng mộ:

- Anh mặc áo đẹp quá! Hàng hiệu nữa hả? – Mai lấy tay thọc vào làn vải trên vùng bụng – Trời ơi, vải lụa hay sao mà mát lạnh cả người!

- Làm ơn đừng chọc tôi nữa! – Louis bật cười – Chưa bao giờ trong đời tôi có người tự nhiên đến mức thọc tay vào bụng tôi để sờ áo như vậy!

- Tôi là người sống giản dị và chân thật – Mai hơi ngượng trước hành động của mình – Tôi không có Ý suồng sã. Chẳng qua anh thật sự rất đẹp! Ý tôi là áo anh mặc rất đẹp nên tôi không tìm được. Tôi cũng chưa bao giờ làm thế với ai đâu. Anh là người đầu tiên ...

- Thôi nào, cứ nói là tôi đẹp đi! – Louis khoái chí – Tôi rất thích tính chân thật của cô, cô sống không cầu kì, không che đậy. Ý tôi là, cô không giả dối ...

- Nhưng chính vì thế mà tôi lâm vào tình cảnh này. Mai chợt nhớ đến vấn đề của mình – Tôi quần trí qua! Ông Lafatoine tổng giám đốc ở vn giết tôi mất ...

- Giờ cô tính sao? – Louis hỏi dò – Cô tiếp cận ông Phó chủ tịch Christian Hans?

- Chắc vậy! – Mai thở dài – Tôi đã xử sự quá tự phụ hôm ở hội nghị. Lẽ ra tôi nên nói nhỏ với ông ta, lẽ ra tôi đừng gây rắc rối với tổng giám đốc của vn ...

- Cô tính tìm Christian Hans ở đâu? – Louis cố nhin cười – Xông vào phòng riêng như đã làm với tôi sáng sớm nay? Ông già đó nổi tiếng keo kiệt, chắc khóa thân ngủ cho khỏi mòn quần áo, không mặc quần đùi Hermès xịn đâu ...

- Nghiêm túc đi! – Mai lườm Louis tức giận – Nếu không, cút khỏi phòng tôi! Tôi định chờ gặp ông ta ở chỗ ăn sáng. Hoặc ở sảnh reception trước giờ ra phi trường. Anh nghĩ sao?

- Cô tưởng Phó chủ tịch Tập đoàn thì cũng lèng èng như cô, một người không được đãi ngộ tốt sao? – Louis đùa dai – Ông ta ở phòng President Suite (1), được dọn ăn sáng tận giường, có thư kí check – out giùm, xe limousine chờ sẵn ở cửa khách sạn chờ thẳng ra phi trường. Cô chờ đợi uổng công thôi.

- Vậy tôi phải làm sao? – Mai hoang mang – Gõ cửa phòng ông ta?

- Giờ này chưa dậy đâu – Louis ngồi xuống ghế - Cô có biết đêm qua sau tiệc Gala Dinner, Phó chủ tịch làm gì không?

- Đi toilet – Mai bực bội nói bừa – Rồi đi tắm, đi ngủ!

Louis lắc đầu ngao ngán: “Cô em ngây thơ quá!”. Anh cầm tay Mai kéo lại bàn trang điểm, chỉ cho thấy một bên mắt chưa quét phấn. Trước khi cô kịp cầm lấy hộp trang điểm lên, Louis thành thạo cầm cọ ra dấu Mai nhắm mắt lại. Anh quét lên khuôn mặt trái xoan của cô vài đường nhẹ nhàng, dặm lại phấn hồng, lấy lược chải mái tóc ngang vai cho Mai rồi tiện thể cầm chai nước hoa lên thoa vào dưới mang tai. Hành động đó làm cô thấy buồn cười: “Rành vậy? Anh pê đê hả?”. Louis nhún vai, trả đũa lại: “Đôi khi, nếu trước mặt tôi là một cô gái không gây cho tôi chút hứng nào!”. Mai không buồn phản ứng, cô leo lên giường nằm lăn ra, vẻ mặt cực kì mệt mỏi.

- Đừng nghĩ đây là một hành động khêu gợi! – Mai nghiêm giọng – Tại tôi mệt quá, suốt đêm qua không ngủ! Nếu anh giúp đôi được một lời khuyên thì tốt, không thì cho tôi yên! Đêm qua lão già đó làm gì sau tiệc Gala Dinner?

- Ông ta đi thám hiểm một chỗ mà đàn ông phương Tây thích lui tới khi đến những nước Á Đông – Louis nằm xuống kế bên Mai – Nói một cách dễ hiểu nhất cho một người gốc gác như cô là: Phó chủ tịch Tập đoàn ... đi – nhà – thổ!

- Với anh hả - Mai thờ ơ, vẻ không tin - Ủa quên, anh pê đê mà!

- Tôi chỉ muốn gieo vào cái đầu toàn bí ngô của cô rằng – Louis gần từng tiếng – lão già dề đó không có thời giờ và tâm trí để quan tâm đến một người tầm thường nhưng luôn tưởng tượng mình phi thường như cô. Sau một đêm giải trí phè phỡn, lão còn lo ngủ lấy sức để về Paris “cày” tiếp. Cô có tường trình, thanh minh hay phân bua gì lão cũng không để ý. Hôm đó cô đã nói gì, cô chức vụ gì, thậm chí cô tên gì lão cũng chẳng nhớ. Chỉ biết cô là Ms. Vietnamese. Thế thôi! Cô càng muốn tiếp cận để làm nhãi càng chứng tỏ cô là một nít ranh, chả chuyên nghiệp gì, chả ra làm sao!

- Vậy tổng giám đốc bên vn xử LÝ tôi thế nào? – Mai hoang mang – Nếu tên khốn đó được tai mắt báo về tôi đã không tiếp cận Christian Hans?

- Cô đúng là ngây thơ hay nói đúng hơn là gốc quá! – Louis nhìn là trần nhà đều giọng – Sao cô tin tôi đến mức tâm sự mọi chuyện? Tai mắt của Jean Paul Lafatoine ở Hongkong, chính – là – tôi – đây!

- Sao ? – Mai bật dậy như lò xo.

Trước khi Louis kịp LÝ giải ngọn ngành cho câu hỏi cộc lốc đó, anh nhận ra rằng rồi đây mình phải dành cả đời còn lại để hối hận. Mai đã có những phản ứng rất « giản dị và chân thật » trước những lời tự thú sừng sờ này.

Email của mẹ Louis gửi cho con trai

Subject: Cẩn thận !

Bánh mì baguette của mẹ

Con khỏe chứ ? Bao nhiêu cô gái ngã rạp trước con rồi ? Cẩn thận nhé, đừng bao giờ quên đem theo « dù » để tự bảo vệ. Nghe nói dân châu Á hay lơ là chuyện này lắm. Tỷ lệ mắc SIDA vẫn khá cao ở khu vực này. Đừng bao giờ thử tìm cảm giác lạ để rồi ân hận nghe con ! Đừng để đám con gái

Hongkong dụ dỗ bằng những trò rẻ tiền. Dù gì con cũng có xuất thân gia đình quý tộc. Vui chơi qua đường thì được, đừng để ảnh hưởng đến uy tín của mình. Mẹ biết con lớn rồi, bạn gái cũng nhiều, nhưng cho phép mẹ căn dặn điều này : an toàn là trên hết. Đừng giận mẹ lắm chuyện nghe bánh mì baguette cục cứng. Mẹ thương con nhiều, ôm con thật chặt. Mong gặp lại con sớm ở Paris.

À, cuối tuần này mẹ về Blois tổ chức tiệc ở lâu đài Devermont. Con thích đến thì cứ đem vài người bạn nhé. Phone cho mẹ khi còn vừa từ Hongkong về. Người mẹ xinh đẹp của con.

Marie – Claire De Lechamps

Email của đồng nghiệp Lan gửi Mai

Subject: Thần khẩu hại xác phàm.

Nhận email em khoe gặp được “traị đẹp” mà mê, hehe. Ước gì chị cũng gặp được các chàng trai handsome đó của em. Ở vn mấy hôm nay oải lắm. Thấy mấy sếp đóng cửa họp hoài, mặt người nào cũng nhăn nhó như bị táo bón lâu ngày, haha... Em đi họp nhớ cẩn thận cái miệng, em có tật khùng khùng hay phát biểu lung tung, coi chừng thần khẩu hại xác phàm, có gì ân hận không kịp nhen. Chị biết em giả bộ khiêm tốn nhưng cũng chẳng bà cố luôn, lúc nào cũng cho là mình giỏi. Giỏi thì có giỏi nhưng xã hội này vàng thau lẫn lộn, sâu bọ ngoi lên làm người. Đâu phải giỏi là hay, nhiều khi còn khiến mình chết sớm. Thân với em quá nên chị nói búa xua, nhiều khi làm em ghét đó, hặc hặc. Thôi, ráng mà enjoy mấy chàng đẹp trai dễ thương của em đi. Thấy có thằng cha nào sồn sồn nhưng bụng còn phẳng thì dụ đem về cho chị nhé. (Ông chồng chị mà biết chị ăn nói kiểu “mất dạy” này chắc giết chị chết quá, há há ...)

Bà chị nhí nhảnh như con cá cảnh của em

Emai của Louis gửi Mai

Subject: Tôi sẽ kiện cô ra tòa

Dear Mai,

Tôi đang chờ lên máy bay về Paris, Cô chắc vẫn còn giận tôi ghê gớm lắm. Còn tôi, tôi cũng đang tự giận mình. Sao tôi có thể mất cảnh giác, để một cô gái thấp hơn tôi cả cái đầu, nhẹ hơn tôi cả chục kg hành hung tôi dã man

đến thế ! Tắm thân hoàn hảo như thần Narcisse của tôi giờ phải bị trầy trụa. Cô có đến Florence bên Ý chưa ? Có thấy bức tượng bằng thạch của David do Michel Ange điêu khắc chưa ? Tượng vô tri vô giác mà còn được người ta trân trọng, tốn hàng tỉ đô để bảo tồn. Còn thân thể sống của tôi đáng giá bao nhiêu đây ? Cô có nghĩ tôi sẽ kiện cô ra tòa quốc tế vì đã hành hung một cơ thể hoàn hảo không ? Ngoài cái tát phát ngôn lung tung ra, cô còn hành động mất kiểm soát. Nhưng tôi cũng cảm ơn cô, nhờ tiếp xúc với một người quái đản như cô mà tôi nảy ra sáng kiến sẽ chế ra một loại kem dưỡng da dành cho người « out of control ». Ai khùng khùng cứ việc thoa kem này vào, kem sẽ giúp họ bị ngứa như điên. Họ phải lo gãi ngứa bên sẽ quên mất những hành động điên rồ. Không hẹn ngày tái ngộ.

Louis de Lechamps

(1) *President Suite: phòng lớn nhất, tốt nhất ở khách sạn.*

Dương Thụy

Nhắm mắt thấy Paris

Chương 5

Người thứ ba xuất hiện

Tuyết Hường ngăm nhìn mình trong gương : khuôn mặt lưỡi cày, gò má nhô cao, da đen, mắt to nhiều tròng trắng, mũi tẹt, môi mỏng. Cô cay đắng biết mình là thất bại của tạo hoá. Trông mặt bắt hình dong, Tuyết Hường được sinh ra với bản tính đáng sợ : đố kị, ích kỷ và hiểm độc.

Sáng nay công ty sẽ welcome một người mới từ Tập đoàn sang. Theo hồ sơ phòng Nhân sự, đó là một người đàn ông ba mươi hai tuổi, độc thân, gốc kỹ sư hoá, có cái tên với chữ lót « De » vốn gốc gác quý tộc. Tuyết Hường rắp tâm phải chài bằng được anh chàng expatriate (1) này. Mặc kệ anh có bạn gái chưa, mặc kệ anh cà chớn thế nào. Miễn cặp được với một manager – chuyên gia nước ngoài, quyền lực trong công ty sẽ về tay cô nhiều hơn. Và lại, Tuyết Hường nuốt nước bọt, với ngoại hình gầy còm, cao nhẳng, đen nhẻm, cô chỉ biết hi vọng vào những chàng Tây khờ, vốn thích nhìn phụ nữ Việt Nam không-đẹp-trong-mắt-đàn-ông-bản-xứ. Receptionist phone báo tin giờ G đã đến. Tuyết Hường vuốt váy, sửa tướng, uốn lượn đi ra.

- Louis De Lechamps? - Tuyết Hường niềm nở - Gọi tôi là Pink Lady, Phó phòng Nhân sự, chào mừng anh đến với gia đình L’Aurore Việt Nam.

- Rất vui được biết cô, Pink Lady! – Louis có cảm tình ngay với cô gái váy hồng – Cô dẫn tôi đi chào tổng giám đốc Lafatoine nhé.

- Dĩ nhiên rồi! - Tuyết Hường đơn đả - Mời anh đi lối này!

Phòng sếp đang mở rộng cửa, một cuộc đối thoại bằng tiếng Pháp giữa Jean Paul Lafatoine và một cô gái Việt Nam vọng ra. Louis tò mò nhìn vào bên trong. “Nữ Hoàng Tháng Năm” sững người khi thấy anh cùng Pink Lady bước vào. Louis cũng ngạc nhiên không kém. Ra là cô nàng biết nói tiếng Pháp, lại có cách phát âm chuẩn của người học hành bài bản công phu.

- Sếp! – Pink Lady tươi cười – Như đã thông tin, người chúng ta chờ đợi đã

đến. Sếp thì đã quen trước, còn em bất ngờ quá. Một chuyên gia sản xuất lại có phong cách lịch thiệp thế này! Phòng Nhân Sự đã lo xong bàn làm việc, nhà cửa, xe cộ. Hy vọng anh De Lechamps sẽ hài lòng cùng ở lại với chúng ta trong một năm trời. Còn đây là Quỳnh Mai, phụ trách nhân hàng Fleuroral ...

- Chúng tôi gặp nhau tháng trước ở Hong Kong rồi – Mai vẫn còn kinh ngạc – Xin phép tôi phải đi!

- Chờ đã! – Louis cố kiểm soát cảm xúc – Cô còn phải dẫn tôi đi chào mọi người trong công ty chứ!

- Đó là việc của phòng Nhân sự - Mai chỉ về phía Tuyết Hường đang quặm mặt vì thấy Louis có vẻ quyến luyến đối thủ - Xin phép tôi có cuộc họp qua điện thoại với bà sếp Céline bên Paris.

- Bây giờ? – Louis bật cười - Giờ này Paris đang là bốn giờ sáng. Thôi được, chúng ta gặp nhau sau vậy, còn nhiều điều vẫn chưa nói hết ...

Ông sếp Jean Paul Lafatoine không nói câu nào, mỉm cười khó hiểu nhìn mọi người. Ông linh cảm rồi đây giữa hai cô gái Việt và chàng trai Pháp đom đàng này sẽ xảy ra nhiều chuyện tranh giành, một cuộc tình tay ba, một kết thúc với nhiều sứt mẻ. Bởi hơn ai hết ông hiểu rõ hai cô gái đó là những người trẻ nhiều hoài bão nhưng lắm mưu mẹo, khá thông minh nhưng ưa chứng tỏ, thừa năng lực làm việc nhưng thiếu kinh nghiệm sống. Hãy cứ va chạm, hãy cứ cọ xát, hãy cứ bị thương. Rồi họ sẽ trưởng thành hơn, không thành công thì cũng thành nhân. Và với bản chất trời sinh, họ sẽ tốt đẹp hơn hoặc xấu xa hơn, sẽ cao quý hơn hoặc nguy hiểm hơn. Tất cả đều là một quá trình có tính toán, có hoạch định, có vay có trả.

- Mai suy nghĩ kỹ về cơ hội tôi vừa báo tin nhé – Ông Tổng Giám Đốc ra vẻ thân mật – Louis ở lại văn phòng tôi, tôi muốn bàn một số việc. Khi nào xong đích thân tôi sẽ dẫn anh đi giới thiệu với mọi người trong công ty.

- Xin lỗi! - Tuyết Hường làm mặt phụng phịu - Thế còn tôi?

Tổng giám đốc đưa tay đẩy cô ra ngoài, nháy mắt ra hiệu “Lộn xộn quá!” rồi khép cửa phòng mình lại. Tuyết Hường học tốc chạy đuổi theo Mai tìm hiểu cô vừa nhận được cơ hội gì. Cả hai đều được nhận vào L’Aurore Việt

Nam cùng một đợt tuyển quản trị viên tập sự cách nay ba năm. Mai là sinh viên xuất sắc của Đại học Ngoại Thương, Tuyết Hường dân Kinh Tế. Ngoài tiếng Anh, Mai có quá trình học phổ thông hệ song ngữ Pháp - Việt suốt mười hai năm ròng, còn Tuyết Hường đã lấy bằng cử nhân tại chức Hoa Văn. Sau khi được luân chuyển qua nhiều phòng ban để học kinh nghiệm, cuối cùng Mai trụ lại với Marketing, Tuyết Hường chọn Nhân sự. Kề tám lạng, người nửa cân. Nhưng xem ra Tuyết Hường khôn khéo và ma mãnh hơn. Thật dễ hiểu khi cô thăng tiến nhanh chóng và đã ngồi ở vị trí Phó phòng Nhân Sự vào cái tuổi hai mươi lăm. Hiện tại chị trưởng phòng đang nghỉ hộ sản nên mặc nhiên trong thời gian này, cô đang nắm nhiều quyền hành trong tay. Với tài “dùi” những chính sách có lợi cho giới chủ, Tuyết Hường được xem là “cục cưng” của Lafatoine và là cái gai trong mắt những đồng nghiệp khác. Một lần tình cờ nhặt được bản photo tờ chi tiết lương của Tuyết Hường, Mai phần uất nhận ra cô bạn cùng xuất phát điểm nay có mức thu nhập cao gấp đôi. Tệ hơn, Tuyết Hường đang tạm sử dụng chiếc Land Cruiser của chị trưởng phòng đang nghỉ hộ sản để đi làm. Về mặt tự mãn của Pink Lady mỗi khi vén chiếc váy hồng bước xuống xe làm Mai điên tiết.

- Mai nè! - Tuyết Hường túm được Mai trước cửa phòng - Tội mình xuống căn-tin tâm sự một chút đi!

- Muốn hỏi tôi được sếp tạo cơ hội gì phải không? – Mai luôn ước mình có tài giấu suy nghĩ thật – Bà không tưởng tượng nổi đâu!

- Chuyện gì? - Tuyết Hường căng thẳng - Chuyện gì mà phòng Nhân sự không biết trước vậy?

- Nếu ông Lafatoine không báo qua với bà chắc cũng có lý do – Mai từ chối – Vì sếp yêu cầu confidential (2), xin lỗi không tiết lộ nhé!

Mai thô bạo mở cửa đóng sập lại trước Tuyết Hường đang nhe răng ra gầm gừ. “Dồ chó săn! – Mai lăm bằm - Lần này mi ném mùi ganh tức cho chết luôn!”. Giây phút đó, Mai quyết định phải nắm lấy cơ hội này, phải cương quyết tiến lên phía trước. Điều mà cô đã do dự chưa dám nhận lời dù trong lòng ngập tràn một nỗi tự hào khi Tổng Giám Đốc báo tin. Pink Lady vẫn chưa chịu đi, Mai nghe loáng thoáng tiếng Louis đang cười nói gì đó với

đối thủ trước cửa phòng mình. Cuối cùng anh gõ cửa. Mai hít một hơi dài rồi từ từ mở ra. Pink Lady vẫn đứng đó, khuôn mặt giả vờ thân thiện làm Mai muốn buồn nôn.

- Chào cô bạn, em khoẻ không? – Louis nói tiếng Pháp, dùng đại từ nhân xưng “toi” một cách thân mật - gặp lại em vui quá!

- Chào – Mai đáp lại cộc lốc - Tưởng anh vẫn chưa quên những cú đập chí mạng hôm ở Hong Kong?

- Quên sao được ! – Louis bật cười – Thành sẹo luôn đó! Ân oán giữa hai ta chưa hết mà, tui mình trả tiếp trong thời gian anh ở Việt Nam nhé!

Mai thần người, không biết phải nói gì. Tuyết Hường cảm thấy lạc lõng tự động quay lưng bỏ đi. Louis khép cửa phòng làm việc của Mai lại rồi đến ngồi ở ghế dành cho khách. Lúc ở Hong Kong, khi nghe Louis tự thú mình là tai mắt của ông Lafatoine, cô rưng rừ vài giây rồi phẫn nộ vớ cái đèn ngủ phang luôn vào người anh. “Đồ gián điệp! Cút ra khỏi phòng tôi!”. Bất ngờ thấy Mai phát điên, Louis hiểu mình đang đùa với lửa: “Không như cô nghĩ đâu! Cho tôi giải thích!”. Nhưng đã quá muộn để dập tắt một ngòi nổ. Mai không làm chủ được hành động của mình, cô phang tới tất mọi thứ vớ được vào người đối phương. Cuối cùng khi Mai sắp quăng luôn chiếc laptop, Louis mở cửa thoát thân, trước khi kịp sập cửa lại anh tru tréo: “Rồi cô sẽ hối hận! Tôi chảy máu rồi nè! Chúa ơi, chớ điên càn càn!”. Suốt buổi sáng hôm đó Mai trùm mền nằm ngủ trong một trạng thái mơ màng cùng những cơn ác mộng làm cô luôn giật mình thon thót. Thức dậy lúc hai giờ trưa, Mai lật đật xếp đồ chạy xuống check-out trễ bị charge tiền thêm nửa ngày. Cô lầm bầm than thở rồi quyết định ra sân bay luôn dù còn đến ba tiếng nữa mới có chuyến. Ở đời không tin được ai hết, sao cô lại “tồ” đếm mức tâm sự những chuyện đấu đá với sếp cho một người mới gặp vài ngày. Kinh nghiệm sống ít ỏi và những cuộc dẫn thân hiểm hoai không đủ sức át đi bản tính ngây ngô và thích bộc lộ. Mai tự nguyện rửa mình rồi lên án Louis hết lời dù thâm tâm thấy hành động phang đồ vào người anh là không chấp nhận được. Lẽ ra nên cho anh giải thích. Mai tiếc nuối, ít ra cô sẽ còn thêm thông tin để dễ dàng đối phó với ông Tổng Jean Paul Lafatoine ở

Việt Nam. Nhưng sau một đêm mất ngủ và thần kinh căng lên như dây đàn, lời tự thú của Louis xứng đáng nhận từ Mai những cú phang chí mạng.

- Một tháng đã trôi qua kể từ lúc tụi mình chia tay ở Hong Kong – Louis bắt chuyện – Anh nôn nóng được qua Việt Nam nhận chức, để được gặp lại “Nữ Hoàng Tháng Năm”, để còn giải thích với em nhiều điều chưa kịp nói.

- Anh yêu à! – Mai dài giọng bõn cọt - giữa anh và em không còn điều gì phải nói nữa! Anh biết về em quá nhiều mà em lại chẳng biết gì về anh. Ngay từ thời điểm xuất phát chúng ta đã ở thế không công bằng.

- Em không cho anh một giây nào để giải thích! – Louis ầm ức – Anh đã bị em hành hung mà không có cơ hội tự bào chữa!

- Quên vụ anh làm gián điệp cho Jean-Paul Lafatoine đi! – Mai bắt đầu nổi xung – Khi bình tĩnh lại tôi nghĩ chắc anh chỉ đùa, mà đùa ngu trong lúc tôi đang quạu. Nhưng còn vụ anh đột ngột xuất hiện ở Việt Nam, anh được nhận làm chuyên gia công nghệ, anh sẽ phụ trách việc đào tạo sản xuất kem dưỡng da cao cấp. Vụ này hẳn anh đã lên kế hoạch từ trước. Thế mà anh không thổ lộ gì với tôi!

- Khi gặp em ở Hong Kong, anh chưa nắm quyết định trong tay nên chưa dám nói trước – Louis cố dịu dàng - Điều này đâu có gì là đáng trách!

Mai im lặng cúi xuống máy tính, thái độ lạnh nhạt không muốn tiếp tục câu chuyện. Cô đã phải hạ mình xin lỗi Tổng giám đốc Lafatoine khi từ Hong Kong về. Cô không thể tiếp cận Phó chủ tịch Christian Hans, cô không thể sửa sai cho những phát biểu nông cạn. Và Mai cũng đã đánh bài ngửa khi quyết định nộp đơn thôi việc. Ông Tổng giữ cô lại chỉ với một dặn dò: “ Từ nay đừng làm điều dại dột! Hãy làm việc tận tâm cho tôi!”. Mai hiểu ý ông muốn cô phải lập công chuộc tội bằng cách đi nghe ngóng tình hình trong công ty, làm gián điệp để hại những người dám có ý chống đối. Mai đang âm thầm tìm việc mới để sớm rời khỏi công ty L’Aurore Việt Nam thì đột ngột sáng nay sếp báo một tin đặc biệt.

- Anh thấy ông Lafatoine có vẻ cứng em đó chứ - Louis cười “cầu tài” – Em nói được tiếng Pháp sao hồi ở hội nghị Hong Kong không thấy khoe ra?

- ...

- Giận anh hả? – Louis nhún vai thờ dài – Đáng lý anh giận em mới phải chứ! Em đánh anh te tua, làm rách luôn chiếc áo chemise Versace, móc trầy chảy máu bấp tay. Nè, nhìn đi!

Louis tháo cravate, mở nút áo phanh ngực, khoe cái vai trần và bấp tay còn một cái sẹo nhỏ. Mai quay mặt đi sượng sùng, cô lí nhí: “Xin lỗi!”. Louis không vội mặc áo lại đang hoang, Anh mỉm cười nói nhỏ: “Không sao, miễn một năm anh ở Việt Nam em dắt anh đi chơi, nấu cho ăn đồ Việt là được”. Mai hít một hơi dài, nhìn thẳng vào mắt Louis đều giọng: “Tập đoàn gọi em sang Paris làm trợ lý cho Marketing Director nhân hàng cao cấp Langôma để tu nghiệp. Sau một năm quay về em sẽ chính thức đảm nhận nhân hàng này ở Việt Nam. Paris đang chờ em, anh yêu ạ!”. Louis kinh ngạc mở to đôi mắt “búp bê con trai”. Quả là sét đánh ngang tai, anh lắp bắp: “ Không thể! Không thể!”.

- Có đấy anh ạ! – Mai gằn mạnh – Ông Lafatoine đã cho em xem công văn chính thức từ phòng Nhân sự bên Paris.

- Em không đi chứ? – Louis tuyệt vọng – Anh vừa mới sang Việt Nam tìm em mà!

- Đừng hờm hĩnh nữa – Mai đánh đá – Tôi không liên quan gì đến kế hoạch sang Việt Nam của anh.

Cửa phòng Mai đột ngột bật mở, Pink Lady bước vào. Cô sững người nhìn Louis đang “loã lồ” ngồi trên bàn đối thủ.

*

Emai Tuyệt Hưởng gửi chị Hai đang ở Úc

Subject: *Giải hạn thôi!*

Chị Hai ơi,

Hôm nay em có chuyện bức xúc quá, tức không chịu được. Con nhỏ đối thủ

cạnh tranh với em tự đứng nhận được một suất tu nghiệp sang Paris một năm. Con Quỳnh Mai đó, chị nhớ không? Ông Tổng vốn phe em, không ưa gì nó, nhưng chẳng hiểu sao cũng bó tay. Ông nói Tập đoàn từ Paris ép ông phải cho nó đi. Kỳ lạ thật! Đáng giận nhất là em đang định của một thằng Tây trẻ, nhưng không ngờ thằng nay lại quen con Mai trước đó rồi. Em đang trong hạn tam tai hay sao đó! Chắc tôi nay đi là, về phải cúng giải hạn. Em cũng phải tìm thầy Phong Thủy để sắp xếp lại phòng làm việc. Kỳ này em quyết dích bà sếp, tận dụng thời cơ bà đang nghỉ hộ sản ở nhà để tha hồ nói xấu bà và cướp hết công. Hiệu nghiệm lắm chị à. Bà bây giờ vẫn còn tin em, coi em là cánh tay mặt. Nhưng từ từ em học hết các kinh nghiệm và nắm bắt những việc quan trọng xong, em sẽ xử đẹp bà. Hồi nào đến giờ bà tự hào mình nội công thâm hậu, nhưng rồi bà sẽ thấy, em giống Chu Chỉ Nhược vậy đó. Chơi toàn độc chiêu mà không ai hay, ha ha. Đời mà!

Email Louis gửi em trai

Subject: *Expatriate*

Chào bành my croissant !

Anh đang ở văn phòng Việt Nam. Họ cho anh một phòng đẹp lắm. Đúng là mang danh expatriate sướng vô cùng. Cái gì cũng có quyền lợi hơn người bản xứ J. Người Việt Nam khá hiền, không thâm hiểm cũng không bất hợp tác. Nhưng nghe Jean Paul, Tổng giám đốc Việt Nam, cảnh cáo họ khá khó hiểu. Lúc nào họ cũng cười và làm ra vẻ happy, nhưng kỳ thực khó có ai hiểu họ muốn gì. Thậm chí bản thân họ còn không hiểu họ đang muốn gì. Tóm lại là nên có thái độ cẩn thận, nên tôn trọng họ, nên cư xử theo kiểu ngoại giao và chính trị. Đã có khối người thân bại danh liệt vì dám thô bạo với người bản xứ. Tập đoàn rút về, sự nghiệp khép cửa, ân hận cũng muộn. À, anh muốn tâm sự với em một chuyện. Cô gái Nữ Hoàng Tháng Năm không thể ở gần anh rồi. Cô ta có số phận quá tốt đẹp, một suất tu nghiệp

sang Paris mười hai tháng. Mấy đồng nghiệp Việt Nam ganh tị nhiều lắm. Không hiểu ai đỡ đầu cho cô ta. Anh buồn quá ! Mục tiêu chuyển làm việc ở Việt Nam của anh thế là không trọn vẹn. Anh không thể gần gũi cô ta nhiều. Chắc vài tuần nữa cô sang Paris rồi. Thật là khôi hài. Anh ở Sài Gòn còn người anh thích lại ở Paris, LLL. Anh kể một chuyện, ở đây có một cô gái biệt danh Pink Lady do thích mặc đồ màu hồng. Cô nàng khá duyên dáng tuy hơi kịch một chút. Nàng có làn da rám nắng nhưng người Việt Nam thì cho là rất đen, không đẹp. Nói chung nàng không được đẹp trong mắt người bản xứ, nhưng nàng biết thế mạnh của mình ở những số đo hình thể và vẻ ỡng ẹo vui vui. Pink Lady và Nữ Hoàng Tháng Năm là hai thái cực, nhưng cả hai đều có một vẻ thu hút rất khó cưỡng lại. Em đừng ham, Jean Paul tổng giám đốc đã cảnh cáo anh. Ông nói dứt khoát không được đụng vào gái công ty, lại là người bản xứ. Theo nguyên tắc Tập đoàn điều này là cấm kị. Và theo luật nếu hai người cùng công ty kết hôn (hoặc sống chung), Một trong hai phải nghỉ làm. Nói là nói vậy, dĩ nhiên cũng nhiều cách lách. Tuy anh mới qua Việt Nam, anh thừa biết khối người expatriate « lạm quyền », họ « dấm dúi » với nhân viên bản xứ và có nhiều trò thâm cung bí sử rất hấp dẫn. Ở đâu cũng vậy, lấy lửa thử vàng, lấy vàng thử đàn bà, lấy đàn bà thử ... expatriate. Vì thế, anh cảm nhận được Pink Lady đang muốn bẫy anh. Ha ha, cô ta không biết anh là một thợ săn chuyên nghiệp, không phải chú chó bông ngờ nghệch.

Bánh mì baguette

- (1) expatriate: người sống và làm việc ở nước ngoài
- (2) confidential: bảo mật

Dương Thụy

Nhằm mắt thấy Paris

Chương 6

Good girl và bad boy

Từ cao ốc văn phòng L'Aurore ngay trung tâm thành phố, Louis cùng Mai đi bộ sánh bước đến bến Bạch Đằng. Anh thích thú nhìn dòng xe cộ đông đúc, những khuôn mặt hối hả, những âm thanh náo nhiệt của một thành phố châu Á bận rộn. Sài Gòn được bác của Louis, một sĩ quan quân đội Pháp thời chiến tranh Đông Dương, hết lời ca tụng. Đây là “Hòn Ngọc Viễn Đông”, đây là “Paris phương Đông”, đây là “Miss Sài Gòn”... Nhưng nét đặc trưng phong cách Pháp theo thời gian hầu như không còn sót lại bao nhiêu. Louis lấy tay che mắt, nhìn băng qua cù lao Thủ Thiêm. Nếu bác anh quay lại mảnh đất này, ông sẽ gặp lại vài dấu ấn thuộc địa cũ: khách sạn Majestic, nhà hát lớn, bưu điện trung tâm, bệnh viện Grall ...

- Bác anh không nên trở lại! – Louis thổ lộ - Ông nên giữ cho mình những hồi ức cũ, xem phim “Người Mỹ trầm lặng” để thấy đường Catinat thơ mộng và xem “Người tình” để vào khu Chợ Lớn sầm uất.

- Đừng châm biếm nữa! – Mai đang khó chịu vì đi bộ dưới trời nắng quá gắt.

- Không! Anh nghiêm túc đó! – Louis bật cười trước vẻ cáu bẳn của Mai – Sài Gòn hấp dẫn lắm, nhưng với một người trẻ như anh thôi!

- Trong một năm anh sắp trải qua, Sài Gòn sẽ còn cho anh thấy nhiều bộ mặt khác. Nhất là cái khoản ăn chơi. Rồi anh sẽ thấy.

- Em nói với một vẻ đe dọa nhưng anh đang phẫn khích ! – Louis nửa đùa nửa thật – Ngay cả ông Phó chủ tịch Tập đoàn công đạo mạo vậy mà còn mê cái khoản ... khó nói “không!”, nữa là một người trẻ tuổi tràn trề sức lực như anh!

- Anh có thể “thực tập” ngay trong văn phòng công ty. Pink Lady đó!

Mai phần nộ hét lớn làm Louis giật mình tưởng tiếng còi xe tải mới vượt qua. Anh bật cười kéo tay cô bạn Việt Nam đi ra mé sông đã có ca-nô neo chờ sẵn. Dù mới sang Sài Gòn có vài ngày, Louis đủ nhanh nhạy tìm ra một

chỗ trọ độc đáo giữa thành phố ồn ào. Từ chối ở khách sạn năm sao trong khi chờ chủ nhà cho thuê sửa lại vài kiến trúc theo ý mình, Louis đòi công ty cho trọ ở Sài Gòn Domain trong Bình Quới. Đây là khu căn hộ cao cấp cho thuê nằm bên bờ sông. Sáng có ca-nô đưa vào trung tâm thành phố làm việc, chiều đúng giờ đón về. Di chuyển bằng đường thủy nên không sợ kẹt xe, chỉ mười lăm phút vi vút là đến. Loại hình giao thông này khá thú vị, thơ mộng chẳng kém gì “bateau mouche” trên sông Seine ở Paris. Giữa cái nóng thiêu đốt của một thành phố nhiệt đới, được ngày ngày đi làm trên dòng sông không mấy xanh nhưng cũng đủ trữ tình là điều thật lý tưởng. Mai tự nhận mình “thổ địa” vì sinh ra và lớn lên ở Sài Gòn nhưng thực chất là một “good girl”, ngoài lộ trình từ nhà đến trường rồi từ nhà đến công ty ra, cô chẳng biết tí ti về cuộc sống bên ngoài. Làm con ngoan trò giỏi, giờ là nhân viên mẫn cán. Mai đã không bỏ phí tuổi trẻ trong những trò vui mà cô luôn lên án là “cái khoản ăn chơi”.

- Lần đầu em đi ca-nô trong thành phố đó! – Mai thích thú kêu lên - Tiện quá!

- Em sẽ còn thích hơn khi đến Sài Gòn Domain – Louis cười lớn – Đi với anh, em sẽ luôn cảm thấy cuộc sống thú vị!

- Đôi khi thú vị với người này nhưng lại ghê tởm với người khác – Mai đánh đá. (Meo phải công nhận cô nàng này ăn nói vô duyên vô đối L)

- Thôi được! “Good girl” và “Bad boy” không nên chơi chung, nhưng nếu xã hội toàn những người ngoan như em, thử hỏi có còn đáng sống? Đó là chưa nói đến nền kinh tế sẽ bị thất thu vào những ngành giải trí như vũ trường, đua ngựa, câu lạc bộ đêm ... Em ghét Hong Kong cũng phải, nhà quê mà !

Mai không trả lời có thể vì cô kiêu hãnh, im lặng mặc xác ai đó ăn nói quàng xiên. Nhưng Louis tin chắc, cô không đủ bản lĩnh để trả lời tay đôi với anh. Mai thuộc típ người yêu ai thì yêu hết lòng, nhưng đã ghét ai thì đi chung cầu thang cũng thấy lợm giọng. Cô được nuôi dạy rằng muốn thành công thì phải dựa hoàn toàn vào năng lực, nên sớm sốt nặng khi chứng kiến cuộc đời này muốn ngoi lên nhiều khi phải bằng những cách xấu xa. Ít

giao tiếp, ngại chồn “trần tục - bụi bần”, Mai thích khu trú trong “vùng an toàn” gồm gia đình, bạn bè thân thuộc, giới trí thức đảng hoàng và những cuốn sách văn học kinh điển. Chỉ cần một lần đến nhà Mai ăn cơm tối, tiếp xúc với cái “thế giới thu nhỏ” trong gia đình cô, Louis đã đánh giá được điều đó. Bề ngoài nhìn cô “cứng cựa” nhưng thực chất hoàn toàn “mỏng vỏ”. Trong vô số các cô gái đã “chết” dưới tay anh, chưa có ai trong sáng, hướng thiện và thuần khiết như Mai. Dù luôn hùng hổ muốn chống chọi lại với đời bằng vỏ bọc kiến thức, bằng cấp và năng lực làm việc. Mai cần phải được trui rèn trong cuộc sống phức tạp, phải tự mình điều chỉnh suy nghĩ và cách hành động. Hơn hết, một người bướng bỉnh như Mai phải dẫn thân, trải nghiệm và tự học lấy bài học kinh nghiệm. Hãy để cô đến Paris, rồi khóc...

- Đến rồi đó em! – Louis nhanh chóng nhảy lên sàn gỗ và đưa tay đỡ lấy Mai kéo lên bờ.

- Đẹp quá! – Mai thốt lên – Anh hay thật! Em lần đầu mới biết giữa Sài Gòn có một chỗ mát mẻ, trong lành, tràn đầy một màu xanh. Lại sang trọng nữa!

Mai đi vòng quanh hồ bơi, ghé người ngồi xuống một chiếc ghế gỗ, hít căng lồng ngực cơn gió hè mát rượi thoảng qua. Louis đề nghị cùng ra cầu tàu ngay bờ sông ăn trưa. Hai người ngồi yên tĩnh trên cầu tàu, thỉnh thoảng lại chao nghiêng nhẹ nhàng khi có ghe chày ngang làm sóng đánh vào bành bồng. Người phục vụ đem ra món cá đuối lò ròi “lặn” mất. Không gian rộng rãi, thoáng mát tràn một màu xanh bên bờ sông Sài Gòn hoàn toàn thuộc về họ. Đã một tuần trôi từ lúc Louis thành lĩnh xuất hiện ở công ty, Mai đã kịp mời anh về nhà dùng cơm tối với gia đình, đã chở anh chạy lòng vòng tham quan thành phố. Nhưng Louis không còn thấy cô vui vẻ tán tỉnh anh như dạo bên Hong Kong. Mai cũng chẳng còn hồn nhiên nhìn anh khen “đẹp trai quá!” hay thân mật tâm sự những chuyện gây bức xúc trong công ty. Cô đã hoàn toàn dè chừng, không còn giữ tính “giản dị và chân thật” nữa.

- Em có tin anh không? – Louis lên tiếng.

- Ý anh là gì? – Mai cảnh giác.

- Em có xem anh là bạn ? Có thân với anh ? Có còn muốn tâm sự, chia sẻ những chuyện ly kỳ như hồi bên Hong Kong ?
- Anh có quan hệ gì với ông Lafatoine ? – Mai khiêu khích – Mà thôi, đầu anh có là gián điệp của ông thì em cũng đã được ông Phó chủ tịch Christian Hans nâng đỡ cho sang Paris rồi !
- Sai lầm của em là ở chỗ đó ! – Louis nghiêm giọng.

Mai mắc xương, cô bóp cổ ho khục khặc rồi cầm ly uống nước ừng ực. Louis nhìn cô, có phần buồn bã. Anh đã mong gặp lại Mai, đã muốn giải thích cho cô hiểu về lời đùa giỡn ở Hong Kong, đã muốn thân với cô, hơn cả một người bạn. Nhưng Mai đã không xem anh là bạn, dù một tuần qua cô và anh đã dùng đại từ nhân xưng « toi-moi » thân mật trong tiếng Pháp để nói chuyện.

- Em nên tìm hiểu anh là ai. Sao em có thể vô tư đến mức không thèm biết anh là người thế nào mà vẫn có thể đi chơi chung, có thể dẫn về nhà giới thiệu với gia đình !

- Này anh ! – Đến lượt Mai nghiêm giọng – Mấy ngày qua em chỉ xem anh là đồng nghiệp, cần thì dẫn đi quanh thành phố. Mời anh về nhà ăn tối cũng chỉ vì người Việt Nam chúng tôi hiếu khách. Nhớ lại đi ! Em đâu có giới thiệu anh là « boy friend » với ba mẹ em.

- Dù là một đồng nghiệp bình thường em cũng nên biết rõ con người anh. – Louis gay gắt – Em giao thiệp với loại người nào em phải biết chứ ! Một người hời hợt như em, chẳng trách ...

- Chẳng trách cái gì ? – Mai khó chịu.

- Chẳng trách em đâu không lại một người sắc sảo như Pink Lady !

Mai nhìn Louis bằng cặp mắt kỳ lạ, ánh lên tia màu xanh đầy đe dọa như của lũ mèo hoang nhưng lại có vẻ gì đó ngây thơ như những con nai vàng ngơ ngác. Rốt cuộc, Louis bối rối, thực chất cô khờ thật hay cao tay ẩn đến mức « giả ngu » ?

- Em nghĩ chuyển tu nghiệp sang Paris là do ông Phó chủ tịch ra lệnh ? – Louis làm một phép thử - Hay ông Lafatoine o bế em bằng một suất làm việc tại Tập đoàn ? Hay vì chính em có năng lực ? Vì cả công ty ở Việt

Nam chẳng có ai xứng đáng hơn ?

- Không nghĩ gì hết ! Ai cho đi cũng kệ ! Miễn được đi ! Thế thôi !

- Vậy em thuộc hạng hời hợt khủng khiếp ! – Louis thất vọng kêu lên - Tập đoàn không nên nâng đỡ cho một người không có tầm nhìn xa như em. Anh sẽ báo cáo ...

- Anh muốn phá ? – Mai bật cười – Anh mới ngây thơ ! Anh tưởng người ta cho em đi mà không ký bất cứ cam kết nào ? Nếu sau khi quay lại Việt Nam àm không làm việc « trả nợ » cho tròn năm năm, em sẽ hoàn lại cho công ty toàn bộ phí tổn chuyển đi cùng tiền lương được trả theo mức sống ở đây ! Vừa lòng anh chưa ?

Louis lờ mờ nhận ra ở thành phố năng động này, những người giỏi như Mai khá hiếm mà các công ty nước ngoài lại vào ngày càng đông. Nhân sự cấp cao chạy từ chỗ này sang chỗ khác làm các doanh nghiệp đau đầu và gây xáo trộn thị trường lao động. Sài Gòn trẻ trung không như Paris già nua. Ở Pháp, người trẻ dù giỏi vẫn rất khó tìm việc làm và một khi đã vào được một Tập đoàn danh tiếng như L'Aurore là một sự trả giá. Đó là vinh dự, là tự hào, là điều không phải ai cũng có thể đạt được.

- Tại sao em phải làm rõ anh là ai ? – Mai lên tiếng – Em tuy có ngây thơ nhưng giác quan thứ sáu đặc biệt thính nhạy. Đó là sự đèn bù của Đấng Tạo hoá. Ngay từ đầu, em đã linh cảm anh không phải người xấu. Chuyện ở Hong Kong có thể là lời đùa giỡn. Chỉ là đùa không đúng lúc !

Mai liếc nhìn Louis, mắt cô ánh lên tia nhìn thông minh, trong sáng và gợi cảm. Cô mỉm cười vô tư lự : « Chuyển tu nghiệp sang Paris hẳn là do một ai đó đứng rea đề bạt. Em chắc chẳng phải ông Phó chủ tịch Christian Hans, cũng chẳng thể là lão Lafatoine khổng kiếp, càng không thể là Louis De Lechamps đóm dáng ! không quan trọng, Paris đang chờ em ! ». Louis thở dài lo lắng, anh biết L'Aurore Paris không dành cho những người ngây thơ : « Cưng ơi ! Rồi em sẽ khóc ... ». « Hãy cứ để Paris làm cho em khóc ! ». – Mai nhún vai kiêu hãnh – « Anh hãy tự lo thân mình ở Việt Nam. Một người ham chơi, mê gái, thích những giá trị phù du bằng những loại quần áo hàng hiệu : cần thận kéo sa lầy nhé ! ». Louis cười khẩy, định trả

lời gì đó nhưng cuối cùng quyết định ngồi im. Hai người chậm rãi ăn hết suất cơm trưa rồi ngồi nhìn ra sông, thỉnh thoảng những chiếc tàu chạy ngang làm nước sóng sánh vào cầu cảng.

- Thôi mình về ! – Mai đứng dậy đề nghị - Chiều còn « cày » tiếp ở công ty !

- Hôm nay các sếp đi công tác vắng – Louis trì hoãn - Về trễ có sao ? Em làm Marketing muốn đi đâu không được, ai quản lý em chứ ? Giờ em lo bàn giao việc lại chờ ngày đi Paris thôi mà !

- Pink Lady của anh dò xét em từng phút - Mai bực bội – Nó cay cú việc em được tu nghiệp ở Paris nên tìm cách nói xấu em đủ hết. cái vụ bắt em ký cam kết trả nợ cũng do nó dúi với ông Jean-Paul Lafatoine. Nhưng em cũng không dễ ăn hiếp. Em viết email thẳng cho ông giám đốc Nhân sự ở Paris để làm rõ. Họ nói đây là đi làm, không phải đi học, chẳng có lý do gì để ép nhân viên trả nợ. Bị vạch mặt, Pink Lady và cả ông sếp tổng đều què, lại càng ghét em hơn.

- Em không muốn lên phòng anh uống một ly cà phê ? – Louis rụt rè đề nghị - Phòng anh nhìn ra sông Sài Gòn đẹp lắm !

- Dịp khác đi. Hôm nay ngày làm việc, em đã nói không muốn về công ty trễ. Pink Lady có nhiều « chiêu » kinh khủng lắm. Em không muốn nó phá trước khi đi Paris.

- Em ác cảm quá đáng với Pink Lady ! – Louis thở dài, làu bàu đứng dậy – Cô ta làm gì ghê gớm thế !

- Nó nguy hiểm lắm ! - Giọng Mai đột ngột nghiêm trọng – Anh hãy nghe em căn dặn, đừng dây dưa với nó, coi chừng có ngày nó hại anh thân bại danh liệt đó !

Louis cười khẩy trước lời đe nẹt. Pink Lady chỉ hù dọa được những người « yếu bóng vía » như Mai thôi, dân expatriate đây oai quyền như anh chỉ có Tập đoàn bên Paris mới đụng đến được. Mai chưa đánh giá được hết bản lĩnh của anh. Nhưng quả thật, anh đang muốn thử được khám phá những trò vui đầy phiêu lưu với Pink Lady. Nguy hiểm ư ? Càng thú !

*

Email Louis gửi em trai

Subject : Sex and the city

Bánh mì croissant yêu dấu!

Ước gì em bay vèo sang với anh. Anh em mình tha hồ tận hưởng mùi vị Á Đông quyến rũ. Nữ Hoàng Tháng Năm lạnh lùng quá. Cô nàng chỉ mê sự nghiệp mà chẳng thèm yêu. Con gái thuộc dạng ngoan ngoãn ở Việt Nam yêu muộn lăm. Gia đình đầm ấm đã quá đủ với họ. Họ nhìn con trai như những « tên yêu râu xanh », trông xấu xa và gớm ghiếc L. Sex đối với họ là cái gì đó đầy tội lỗi và đáng ghê tởm. Em có thể bật cười vì vào thế kỷ 21 mà còn những người như thế. Nhưng Việt Nam là một nước đặc biệt, ở đây người ta không « tung hô » sex một cách « out of control » như Nhật Bản hay Thái Lan. Họ cũng không cổ xuý cho chuyện sống chung trước hôn nhân, tức là quan hệ về sex trước khi cưới (giống thời bà ngoại của mình !J). Nhưng giới trẻ đô thị của Việt Nam cũng đã nếm mùi cách tân từ vài năm nay, dù họ giấu giếm hoặc lì đòn ai nói sao cũng được. Mặc dù vậy, chẳng ai khoe khoang gì chuyện này. Họ vẫn biết là « khó coi ». Nhưng thú vị nhất là vẫn có rất nhiều cô nàng sẵn sàng phá bỏ rào cản, chẳng phải vì tình, mà vì những mưu đồ đen tối, ha ha. Pink Lady mà anh đã kể đó. Một cô nàng rất khiêu khích. Anh đang « nóng » rồi đây ...

Email Mai gửi đồng nghiệp Lan đang công tác ở Singapore

Subject : Muốn mà không dám

Chị đi công tác sao rồi, training (1) gì mà cả tuần lễ. Ở nhà em ăn cơm một mình buồn quá nên đành phải đi chung với Louis. He he, em nói thiệt, không phải ngại biện đâu. Em thèm gì anh ta chứ. Đẹp trai thì cũng có, nhưng sau này em qua Paris, có cả vạn trai đẹp. Tuyết Hường ra sức cua Louis một cách trơ trẽn. Hình như bị sếp Jean-Paul kêu vô nhắc nhở. Dù gì

trong công ty cũng phải kìm nén một chút. Nó làm như mèo cái đang lúc động đực, cứ gào lên thống thiết. (he he Meo thích câu này quá !!) Sao em tỏm nó quá. Mình gia đình có giáo dục mà phải hằng ngày nhìn những con trơ tráo chịu không được. Louis mà về tay nó chắc em tức lắm, dù sao chàng cũng thuộc về công “khám phá” của em. Chàng có vẻ trách móc em không thân mật hơn. Ai dám! (Mặc dù cũng muốn, ha ha ... cái khổ của con nhà có giáo dục). Thôi em phải làm report (2) cuối tháng, kéo bà sếp Céline gửi email chì chiết nữa thì triệt đường em sang Paris.

Emai chị hai Tuyết Hường gửi em gái

Subject: Không cho “ăn bánh” sớm!

Bé cưng

Đọc email em chị mừng là em có chí hướng để thoát khỏi cảnh gia đình nghèo túng của mình. Chị không bao giờ quên những nhục nhã vì cái nghèo, vì cha mẹ hèn kém, vì xuất thân quê mùa. Chị cũng đã làm mọi cách để đoạt suất du học bên Úc và chị đã xác định sẽ ở lại. Em thì nên ở Việt Nam, sự nghiệp vững hơn, có gì còn chạy về với ba mẹ trông coi ổng bả và mấy thằng em đực rựa một chút. Nhà chỉ có hai chị em là xông xáo, mình phải ráng nắm bắt nhiều cơ hội để vươn lên. Nhưng em cũng nên cẩn thận, giang hồ hiểm ác, lòng người khó dò. Coi chừng bà sếp của em đó, chưa chắc tay vừa đâu. Chị mơ hồ thấy cuộc chiến của em còn nhiều khó khăn, đừng đắc thắng vội. Với chàng Tây trẻ em cũng cẩn thận. Đừng cho nó “ăn bánh” sớm, không control được đâu.

Thương cưng.

(1) training : khoá học, khóa tu nghiệp

(2) report : bản báo cáo

Dương Thụy
Nhằm mắt thấy Paris
Chương 7
NỤ HÔN BẤT NGỜ

Gia đình đang vây quanh Mai. Chị Lan đồng nghiệp cũng đến phi trường tiễn cô sang Pháp làm việc. Mai không thích không khí tiễn biệt và cố gắng thuyết phục mọi người chuyển đi này như công tác kéo dài mà thôi. Dĩ nhiên chẳng ai đồng ý. Đi công tác thực chất sướng như tiên, ngồi máy bay hạng business, ở khách sạn năm sao, ăn uống sang trọng. Chỉ phải chịu đựng mấy buổi hội họp chán ngắt, lên phát biểu vài lần hoặc tệ lắm là bị lên bục diễn giả cho sếp lớn “quay” như hồi ở Hongkong. Còn lần này, mang danh “sang nước ngoài làm việc”, oai phong nhưng cũng lắm áp lực.

Chị Lan hơn Mai đúng một con giáp, tính rất lành, làm kế toán trưởng. Ngay lần đầu gặp nhau trong công ty cả hai đã thấy thân quen như có mối liên hệ từ lâu lắm. Về sau trong quá trình cùng ngồi dưới “mái nhà” L’Aurore vn, dù công việc hai bên hầu như không đụng gì đến nhau, hai chị em vẫn có khối chuyện cùng tâm sự vào mỗi buổi cơm trưa. Mai quý tính chân tình, chu đáo và luôn quan tâm đến mọi người của chị. Và cô biết chị đồng nghiệp đánh giá cao mình ở chỗ hay “cố ý ngây thơ”. Chị Lan dúm vào tay Mai một gói giấy: “Đem theo qua bên ăn!”. Gói giấy ấm nóng, hình như là xôi nếp hay cơm nắm gì đó. “Chị sẽ nhớ em nhiều lắm, giờ ăn trưa biết tâm sự với ai? – Chị Lan chảy nước mắt ngon lành – Em nhớ viết email cho chị thường xuyên nhé!”. Mai gật gật đầu cảm động, cô không thích màn “mít ướm” nhưng chẳng nỡ trách chị đồng nghiệp. Các bậc phụ huynh bắt đầu hỏi “bé Mai” vào check – in vì sát giờ lắm rồi, hành LÝ lại nhiều. “Thôi em vào đi! – chị Lan chùi mắt nhắc – Qua tới bên gặp vấn đề gì cứ phone cho bà Christine bạn chị nhé!”. Không còn lí do gì để chùng chình nhưng Mai không muốn vào, cô ngoài tìm một nhân vật đặc biệt hứa sẽ đến. Phút chót, khi Mai đành bậm môi đẩy xe hành LÝ vào phòng cách ly. Louis De Lechamps mặc áo chemise lụa màu tím hoa cà bánh bao chạy tới

la thấy thanh: “Khoan! Chờ anh một chút!”.

- Thật may cuối cùng cũng gặp được anh – Mai mừng rỡ nhưng đổi – Tưởng anh bị xe nghiền rồi chứ!

- Trừ không hà! – Louis cười thật tươi – Trời mưa lớn nên kẹt xe quá! Taxi gọi hoài không tới. Xe công ty cũng bận hết rồi ...

- Cuối cùng tui phải chờ chàng bằng xe @ của tui đó – một giọng nói lạnh lót vang lên – Bà phải cảm ơn tui đi. Đường trơn, tui cố chạy nhanh, chàng ôm tui chặt cứng ...

- Chứ không phải chính bà mới nên cảm ơn tui – Mai cố tình nén không ném cái nhìn giận dữ về phía Tuyết Hường, nói thẳng – Lợi dụng hoàn cảnh để “dê” trai lộ liễu!

Dù không hiểu tiếng Việt, vẻ mặt trêu tức của Pink Lady và cái giọng khó chịu của “Nữ hoàng Tháng Năm làm Louis biết mình đang là đề tài cho hai cô gái đấu đá. Anh chưa hiểu nguyên do sâu xa của mối quan hệ đồng nghiệp này, chỉ biết khi chạm mặt nhau, một người luôn nhẹ nhàng, dịu dàng dù không giấu được vẻ giả tạo. Người kia luôn nhát gừng, lạnh lùng và tỏ vẻ khinh khi ra mặt. “Thôi em phải vào check – in” – Mai bực tức nói bằng tiếng Pháp – “Anh về đi, nhớ ôm cô ta cho chặt, cô nàng hãnh diện lắm đó! Ở lại Vn cẩn thận con gái nhé! Coi chừng lò ra mấy đứa con ngoài giá thú...”. Louis không để cô lải nhải lâu, anh ôm lấy cô, hôn theo kiểu xã giao của dân Tây vào hai bên má: “Em đi thượng lộ bình an! Anh sẽ nhớ em lắm!”. Và rồi, trước mặt mọi người, Louis ghì chặt cô vào lòng rồi đặt lên môi cô một cái hôn nhanh, đầy âu yếm. Lúc anh buông cô ra, Mai chưa hết bàng hoàng. Cô kịp nhìn thấy cái mồm hà ra sâu hun hút của mẹ, ánh mắt trợn ngược của ba, nụ cười khoái chí của chị Lan và đôi môi mím chặt của Tuyết Hường. Không dám đứng lại, Mai đẩy xe hành LÝ hối hả chạy vào. Louis chưa “tha” gọi với theo: “Mai! Mai!”. Cô quay lại nhận từ anh một nụ hôn gió tình tứ và lời dặn dò: “Đừng quên gọi cho mẹ anh khi em tới Paris!”.

Máy bay đã cất cánh được bốn giờ, các cô tiếp viên tận tình kịp dọn một

bữa ăn thịnh soạn cho khoang Business, tắt đèn và giữ im lặng tối đa cho khách ngủ. Ông khách ngồi kế bên Mai cũng đang say giấc nồng trên chiếc ghế êm ái được điều chỉnh cho phù hợp với tư thế nằm. Mai vẫn thao thức dù chiếc ghế của cô vô cùng tiện nghi. Mai cũng đã xem qua hai bộ phim và cả tá bản nhạc, thậm chí còn đọc nát cả cuốn “Air France” và một lô tạp chí “Elle”, “Madame Figaro”, “Paris Match”... Cô đang bối rối và suy nghĩ lung tung, nụ hôn bất chợt của Louis vẫn còn đọng lại nóng hổi trên môi. “Sao anh ta dám?”, Mai mỉm cười tự hỏi, tim đập loạn nhịp vừa bực tức vừa thú vị. Nếu không có vụ Louis đùa mình là gián điệp của Jean – Paul Lafatoine, chắc mối quan hệ của hai người tiến triển vui vẻ hơn. Cô cảm thấy ngại ngùng, không muốn đùa giỡn thoải mái và bộc lộ những suy nghĩ của mình một cách ngây ngô như trước nữa. Lúc ở Hongkong, Mai cho phép mình tán tỉnh Louis một cách “tự nhiên chủ nghĩa” vì cô nghĩ hai người sẽ không gặp lại nhau nữa. Nhưng giờ anh sang làm việc ở L’Aurore Vn với tư cách một đồng nghiệp nước ngoài, Mai bắt buộc phải giữ kè. Ngoài giờ làm việc cô cũng không muốn thân mật hơn vì một người ở lại Sài Gòn, một người sắp sang Paris. Mỗi lần tiếp xúc với Mai, thái độ của Louis không được bình tĩnh, dường như lúc nào anh cũng muốn tiến xa hơn, gần gũi hơn, rõ ràng hơn. Mai thì không còn tâm trí nào nghĩ đến chuyện tình cảm. Cô lo bàn giao gấp công việc cho người mới, chuẩn bị hồ sơ giấy tờ, lo mua sắm đồ đạc, chuẩn bị cho chuyến đi xa. Giờ ngồi một mình trên chuyến bay dài, Mai thấy mình đã quá thờ ơ. Giá cô dành chút thời gian cho Louis, trò chuyện với anh nhiều hơn, lắng nghe nổi háo hức được lần đầu sang nước ngoài làm việc của anh. Dường như bên trong con người đóm dáng và thích những trò náo nhiệt, Louis có đời sống nội tâm phong phú và nhu cầu được chia sẻ rất cao. “Thôi chết rồi!” – Mai giật mình – “Anh ta sẽ rơi vào tay Tuyết Hường mất! Con “cáo cái” này sẽ đưa Louis vào tròng!”. Từ ngày Louis về vn làm việc, Pink Lady không thèm đi xe hơi một cách trịch thượng nữa. Cô giả nai chuyển sang đi @ để thỉnh thoảng dụ chở Louis đi dạo một vòng Sài Gòn “cho mát”. Đố ai ngồi trên cái yên của @ mà không ôm chặt lấy người chở. Mai không tiện cảnh cáo Louis vì cô chẳng phải bạn gái anh để làm mặt ghen tuông. Mà Louis lúc

nào cũng dương dương tự đắc, khoe quá khứ đa tình của mình để chứng tỏ bản lĩnh “Ta là thợ săn, không phải con mồi”. Chỉ có những ai ngồi trong L’Aurore vn lâu ngay mới biết Tuyết Hường luôn có cách làm “con mồi” của mình sập bẫy mà vẫn cứ đinh ninh ta đây là “thợ săn”.

Máy bay đã đi được hơn nửa đoạn đường, hành khách thức dậy lục tục xếp hàng đi vệ sinh. Ông khách ngồi kế bên trò chuyện vui vẻ với Mai, đưa cô danh thiếp công ty mình. Khoang business toàn dân nhà giàu, không là doanh nhân thì cũng giới quý tộc. Trông ai cũng sang trọng, lịch lãm, nhã nhặn. Chỉ có Mai là người vn duy nhất nếu không kể đến một anh vn khác ngồi ở cuối khoang, là nhân viên Air France sang Paris thực tập, đi vé miễn phí. Mai đã bắt đầu thấy đói mà giờ ăn tiếp theo hình như còn xa. Cô đứng dậy đi tìm một hộp mì ăn liền, đem về chỗ xì xụp húp làm ông khách kế bên hít hà “Thơm quá!”. Ông không đói lắm vì đã ngốn hết suất ăn thịnh soạn lúc đầu, lại ăn thêm phô mai, tráng miệng và uống nguyên chai rượu nho.

Mọi người lại ngủ. Chuyến bay kéo dài mười ba tiếng đồng hồ rất cuộc vẫn dài thậm thượt dù Air France tạo mọi tiện nghi với các phương tiện nghe nhìn giải trí. Ngồi ở khoang Business lại còn được ngủ trong chiếc ghế dài duỗi hết chân, ngã hết đầu, thỉnh thoảng bấm nút cho massage vài phút, vậy mà Mai vẫn không chợp được mắt. Cuối cùng khi cô đang lơ mơ chìm vào giấc ngủ chập chờn, thấy Pink Lady và Louis đang quấn lấy nhau như những con rắn lúc nhúc, các cô tiếp viên lại chạy thành thịch và đèn bật lên rào rào. “Có một hành khách bị đau tim!”, ông khách kế bên thông báo. Mọi người ngoài lại nhìn một ông trung niên, ngồi chếch về phía sau Mai. Ông có vẻ rất mệt và đuối sức, luôn miệng hỏi máy bay có thể bay nhanh đến Paris không. Một cô tiếp viên lấy bình dưỡng khí, trấn an sẽ tìm biện pháp tốt nhất giúp ông. Một hành khách tự nhận là bác sĩ ở khoang Economy lên khám rồi kết luận phải hạ cánh khẩn cấp xuống nơi nào gần nhất.

Cơ trưởng thông báo sẽ đáp xuống Vienne – Áo để thả bệnh nhân đau tim xuống mặc cho ông này thề thào phản đối: “Tôi muốn đến Paris, tôi chả quen ai ở Vienne cả! Làm sao đây?”. Các cô tiếp viên lại xúm vào an ủi: “Vì sức khỏe và tính mạng của ông, xin nằm im!”. Mai đói ngấu, giờ ăn bị đình lại để lo cho bệnh nhân, lúc này mà chạy tìm mì gói rồi húp xì xụp cũng không tiện. Cô chợt nhớ ra gói đồ ăn chị Lan đưa cho mình. Đó là món xôi nếp than trộn với xôi gấc, có cả vài miếng chả lụa kèm theo. Mai kín đáo để gói xôi nằm lọt thỏm trong cuốn tạp chí “Elle” rồi ngắt từng miếng nhỏ len lén đưa vào miệng. Chị Lan chắc sẽ vui lắm khi biết món quà của mình được đánh giá cao trong hoàn cảnh này. Càng nghĩ, Mai càng thấy thương chị nôn nao.

Cuối cùng máy bay cũng hạ cánh xuống Vienne, có sẵn xe cứu thương và những nhân viên cấp cứu đứng chờ. Họ nhanh chóng đem cáng lên tìm bệnh nhân, nói một tràng tiếng Đức làm mọi người phát hoảng. Ông khách bệnh tim xem ra không đến mức phải nhập viện khẩn cấp đến thế, ông còn kịp nhã nhặn xin lỗi những hành khách ngồi trong khoang vì đã làm phiền đến họ, cảm ơn phi hành đoàn và cả trách móc nhẹ nhàng: “Tôi biết xoay sở làm sao ở Vienne? Tiếng Đức tôi không biết!”. Mọi người nói với theo chúc ông mau khỏe rồi an ủi: “Họ sẽ lo cho ông!”. Mai chợt nhớ Louis căn dặn: “Ở Paris chẳng ai quan tâm đến ai cả, chỉ có chính bản thân mình tự lo cho mình”. Anh còn nghiêm mặt khẳng định: “Đừng cầu nguyện lúc gặp khó khăn, vì tục ngữ Pháp có câu: “Hãy tự cứu trước khi Trời cứu!”

Cơ trưởng thông báo sẽ đến Paris trễ hai tiếng so với dự kiến ban đầu. Mai bồn chồn, cô lo ngại Sophie chờ không được sẽ ra về. Sophie là thư ký của bà sếp Valerie, người phụ trách Langôma ở Pháp. Suốt thời gian qua Sophie đã giúp Mai chuẩn bị các thủ tục nhân sự, hứa sẽ đón cô ở phi trường, đưa về một khách sạn ngủ tạm vài ngày trước khi tìm ra căn hộ vừa ý. Các cô tiếp viên hàng không đang khẩn trương dọn ăn trước khi hạ cánh. Mọi người ăn cũng vội vã, chẳng ai buồn đòi thêm rượu hay xin thêm trà. Máy bay đến trễ kéo theo nhiều phiền phức cho tất cả hành khách, nhất là hành

khách phải nói chuyện.

Máy bay từ từ đáp xuống phi trường Charles de Gaulles. Qua cửa sổ, bầu trời Paris đang tối đen như mực. Mai nhìn đồng hồ rồi cộng thêm năm tiếng để suy ra giờ Paris. Ông khách kế bên đã chỉnh lại đồng hồ mình, ông thắc mắc sao Mai không làm theo. “Tôi muốn giữ lại giờ vn để luôn nhớ về quê hương!”. Ông nhún vai: “Nhớ quê hương là tốt, nhưng sống ở Paris mà tâm trí đặt tại Vn thì không ổn đâu!”.

Máy bay đã đến trễ, thủ tục hải quan còn gặp phải vấn đề an ninh. Một số hành khách chung chuyến bay dường như không được đóng chào nên hàng rào cảnh sát đứng chặn đường dò hỏi passport của mọi người và lý do đến Pháp. Mai đã phải xuất trình thư từ và công văn của L’Aurore xác nhận có đến Paris làm việc một năm mới thoát ra khỏi cửa hải quan hắc ám.

Khi đẩy xe hành lý ra ngoài, cô dáo dác tìm tấm bảng ghi tên mình. Chẳng ai đón cô cả. Như Mai lo ngại, Sophie đã không chờ cô. Cô thảng thốt lật số tìm số di động của Sophie rồi đẩy xe hành lý nặng trĩu chạy đi mua thẻ. May mà mẹ Mai đã dúm tiền euro theo dù cô luôn miệng từ chối: “Qua đến nơi có người đón và đưa tiền rồi!”. Mai thầm cảm ơn người mẹ hay lo xa của mình rồi lật đặt tìm bồn điện thoại. Không có tín hiệu! Mai dậm chân: “Sophie ơi là Sophie! Đáng lý cô phải ráng chờ tôi chứ!”. Lần trước sang Paris Mai đi theo chương trình “Welcome newcomers” của Tập đoàn L’Aurore, chung một nhóm năm người từ vn, có xe của khách sạn ra đón chu đáo.

“Gọi cho bà Christine bạn chị Lan hay gọi cho mẹ của Louis? – Mai dẫn đò – Đâu ích gì, không lẽ họ chạy từ Paris ra phi trường tìm mình! Cũng chưa hề quen biết gì, gọi taxi chạy thẳng đến nhà họ cũng kỳ!”. Cô rối bời đẩy xe loay hoay tìm lối ra bến taxi. Phi trường quá rộng, các lối đi luôn phải có bản hướng dẫn. Cuối cùng Mai cũng vào được một chiếc taxi, cho xe chạy đến công ty L’Aurore Paris. Lẽ ra cô nên đến một khách sạn nào đó. Cô đã

phạm sai lầm và sẽ lâm vào cảnh hối thì đã muộn. Đã mười giờ tối, tòa nhà to lớn của Tập đoàn mỹ phẩm L'Aurore đóng cửa im ỉm. Mai thất vọng và mệt gần xỉu, đột nhiên, ánh mắt người tài xế taxi nhìn cô thật gian ...

Email Lan gửi Mai

Subject: Nụ hôn kiểu Pháp

Bé cưng, giờ này chắc em đang êm giấc nồng trên chiếc ghế tiện nghi của Air France? Thấy em đến Paris chị cũng nôn lăm. Mấy năm nay có bầu rồi sinh em bé, chị chưa đi lại Pháp. Chắc em đến nơi yên ổn rồi chị sẽ sắp xếp thời gian qua Paris chơi với em. Một cái vé hạng economy chừng ngàn mấy đô chứ bao nhiêu (mình phải chảnh chảnh thì đời mới lên hương, haha). Chị nhớ châu Âu quắt queo! Em sướng thiệt, còn trẻ mà đã có cơ hội được làm việc với tui Tây tại Head Quarter (1). Nhiều người ganh tỵ với em lăm đó, dĩ nhiên trong đó có chị, haha. Nhưng chị hiền, ganh chơi cho vui vậy thôi, em yên tâm. Em nên đề phòng con Tuyết Hường, chắc chắn em đi rồi nó vẫn không tha em đâu. Nó sẽ tha hồ nói xấu, tìm đủ chuyện bậy bạ để hạ uy tín em. Dù người ta biết nó cà chớn, nhưng nghe nó “tụng” hoài cũng tin thật. Chị sẽ để mắt đến nó giúp em. À, chị quên nói, chị rất ấn tượng nụ hôn kiểu Pháp Louis dành cho em lúc ở phi trường chiều này. Hảu bạo thật, haha. Chắc em sướng mê, haha. Còn chị thì khoái nhất cảnh Tuyết Hường nguyền rủa ken két. Nhớ email cho chị kể chuyện Paris nhé.

Email Louis gửi Mai

Subject: Missing you already

Cúc cu, chào cưng!

Sài Gòn đang ngủ. Cả thành phố như chìm vào màn đêm tĩnh lặng. Gần ba giờ sáng. Anh ngủ không được, nhớ em quá! Nhưng em đừng mừng, cũng có thể vì anh đã uống ba ly cà phê đậm đặc rất mạnh. Cà phê vn ngon

tuyệt. nhưng em thấy đó, tác hại ghê gớm, nó làm anh thức nhớ em kinh khủng. Không hiểu sao một người kiêu ngạo như em lại được anh mê, khủng thật! Sẵn nhắc đến kiêu ngạo, anh cảnh cáo em lần nữa về thói hoang tưởng của em. Em đừng tưởng mình giỏi, đừng cho mình tài, đừng nghĩ mình số một. Đến Paris rồi em sẽ sáng mắt ra, Paris có hàng vạn người hơn em mấy cái đầu. Trong lúc khủng hoảng kinh tế, lượng người giỏi bị thất nghiệp khá đông, họ sẽ tìm cách chen vào các công ty còn vững như L'Aurore. Không có chuyện hù nhử việc để sang công ty khác như ở VN đâu! Còn nữa, nhân viên trụ lại trong L'Aurore đều thuộc loại dày dặn kinh nghiệm. Em cẩn thận, những ngày đầu ở Paris của em khó khăn lắm. Anh chắc em sẽ khóc ở Paris. Có thể em chưa phát hiện ra, chiều nay khi tiễn em ở phi trường, anh đã lén nhét vào ngăn ngoài ba lô của em hai cái khăn tay. Hàng hiệu Lacoste, đừng có chê! Để dành khi nào khóc lấy ra hỉ mũi nhé!

Hôn em.

Email Tuyệt Hường gửi chị Hai

Subject: Mất ngủ

Chị Hai ơi,

Hình như em có cảm giác cả thế giới đang mất ngủ. hình như bên dưới bộ mặt happy, ai cũng có vấn đề của riêng mình. Vấn đề của em trong một đêm thao thức là: chàng đã hôn đối thủ của em trước mặt em! Nhưng thôi, con nhóc đã sang Paris rồi, nhất cự ly, nhì tốc độ. Em thề sẽ câu được con cá này bằng mọi giá. Chẳng phải em yêu gì, cũng chưa chắc em thu được lợi sau cuộc tình này. Nhưng trong máy em đang chảy ràn ràn một quyết tâm,:" em không để con nhóc vốn may mắn sinh ra trong một gia đình đầm ấm ấy được sung sướng hơn mình. Em phải cho nó nếm mùi đau khổ, mà khổ vì tình mới nhức nhối!

Dương Thụy
Nhắm mắt thấy Paris
Chương 8
NƯỚC MẮT ĐÊ LÀM GÌ?

Bà Christine nghe tiếng bước chân rón rén trên sàn nhà gỗ, tiếng đóng cửa phòng vệ sinh và dĩ nhiên là cả tiếng giựt nước dội. Chiếc đồng hồ nhỏ trên bàn ngủ chỉ bốn giờ sáng. Bà cố chớp mắt thêm chút nữa. Tuổi già, thật ra chẳng ngủ được bao nhiêu nhưng xương cốt lại muốn nằm. Đầu thu rồi, trời ngày càng lạnh thêm. Bà ghét thời tiết giá lạnh, ghét phải hời hợt chờ mùa Đông đến, ghét Paris như thể bà chưa từng sống hơn bốn mươi năm tại vùng đất lăm thị phi này. Lại có tiếng sột soạt, ánh đèn ngoài phòng khách sáng lên. Cô bé vn đó loay hoy soạn đồ lịch kịch dù đã cố gắng giữ tối đa tĩnh lặng. Chiếc đồng hồ chỉ bốn giờ rưỡi, bà Christine xoay người đối tư thế. Một tiếng nấc nhẹ, cổ nén vang lên mơ hồ. Rồi một tiếng động gì đó là lạ, như gió thổi, lại như ai đang đàn dương cầm xa xa vọng lại. Bà già lóng tai nghe. Lạy Chúa! Tiếng khóc, khóc mà như đang tâm sự nhỏ to với ai, nghe rúc rích, chịt chịt, ngộ không thể tả.

- Ê, khóc há nhỏ? – Không cần rào trước đón sau, bà Christine xăm xăm lao vào phòng khách – Bật đèn sáng lên! Khóc cho to vào. Khóc mà cố nén còn ức chế hơn!

- Cháu làm bà thức giấc? – Cô bé ngồi thu lu trên giường, mắt đẫm nước giạt mình – Cháu xin lỗi! Cháu nhớ nhà quá!

- Nhớ nhà? Ngay đêm đầu tiên đến Paris? – Bà già đưa hộp khăn giấy ra – Không bình thường!

Cô bé không cãi lại, cúi mặt khóc tiếp ngon lành. Khi nhận được email của Lan báo tin sẽ có một đồng nghiệp trẻ sang Paris làm việc, bà Christine hình dung hẳn phải là một cô gái vn rất hiện đại, đôi mắt sắc sảo, thông minh, mái tóc cắt cao thời trang, nhuộm vàng rực rỡ. Vậy mà ...

- Nè, sao khóc? – Bà Christine ngồi xuống giường khẽ khàng hỏi – Sự thật tôi không hiểu! Có gì mà khóc!?

- Không phải nhớ nhà! – cô bé thút thít cố lý giải với chính bản thân mình – Đây không phải lần đầu cháu đi ra nước ngoài.
- Tốt! – Bà Christine kiên nhẫn.
- Không phải cháu nhớ người yêu! – cô bé lau nước mắt ngó xa xăm – Bởi đơn giản cháu chưa có người yêu!
- Càng tốt! – Bà Christine lắng nghe.
- Tại ... tự nhiên muốn khóc! – cô bé đột nhiên lại nấc lên như bị ai đối xử rất oan uổng – Thấy ghét Paris! Người Paris lạnh lùng! Sao tự nhiên cháu phải chui qua Paris để bị đối xử tệ chứ!

Tối hôm qua lúc bà Christine đã dọn dẹp mọi thứ, chuẩn bị chui vào ghế bành nằm xem chương trình “Ai muốn làm triệu phú?” thì một cú điện thoại reo lên. Một giọng nước ngoài gấp gáp báo tin mình là Mai, đồng nghiệp của Lan ở vn, đang gặp sự cố. “Tôi lấy taxi đến thẳng nhà bà nhé!”. Bà Christine đã từ chối vì taxi không thể tìm ra địa chỉ nhà bà. Bà phải đích thân đến nơi hộ tống Mai. Cô bé đứng co ro trong làn gió thu Paris, chờ bà tím tái mặt mày. May là bà đã ba chân bốn cẳng lao ngay ra đường, nhảy xuống hầm métro, chạy một mạch đến tòa nhà L’Aurore nằm ở quận mười ba, trên một đại lộ hoang vắng vì toàn các văn phòng công ty. Trong suốt bốn mươi lăm phút đứng hờ một mình trước cửa L’Aurore, hẳn cô bé bị mấy anh chàng lang thang đi ngang chọc gheo hoặc vì “yếu bóng vía”, người ta chẳng làm gì vẫn sợ cũng nên. Vừa nghe xưng tên “Tôi là Christine, bạn của Lan đây!” là Mai đã suýt bật khóc vì tủi thân: “Sao bà đến trễ vậy! Nãy giờ tôi sắp bị tụi nó làm thịt!”. Hai bác cháu rê mấy cái vali to của Mai xuống métro vì gọi taxi quá khó. “Thật khó tin! Ở Paris, ngay trung tâm mà không có taxi!” – Mai lầm bầm – “Tệ còn hơn Sài Gòn. Mà tòa nhà L’Aurore to choáng ngợp thế này cũng không có bảo vệ ngồi trước cửa. Tối thui như nhà ma. Kỳ quái!”. Bà Christine đã từng sang vn vài lần nên bà hiểu Mai nói gì. Ở Sài Gòn lúc nào cũng tiện nghi hơn Paris, ngoài đường đầy taxi, phố xá ồn ào tận nửa đêm, trước mỗi tòa nhà lớn đèn đuốc sáng choang, bảo vệ ngồi đầy trước cửa. Paris không thế, tất cả đều tự động. Muốn taxi phải gọi điện, tổng đài là một cái máy tự động trả lời,

người nước ngoài không rành đường đố mà diễn tả cho đúng. Ở trong các tòa nhà cũng thế, hết giờ làm việc thì cài chống trộm tự động, khỏi cần thuê bảo vệ làm gì cho phiền phức.

Sau khi “rê” Mai cùng mớ hành lý nặng nề về căn hộ của mình. Bà Christine nhanh chóng làm món mì ống nhưng cô nuốt không trôi. Mai kể: “Ông tài xế taxi đó nhìn gian gian mà cuối cùng thấy cháu tội nghiệp, cho mượn điện thoại di động để gọi cho bác. May mà bác có nhà nên ra L’Aurore rước. Nếu không, đêm nay chắc cháu ... chết quá!”. Cô vẫn chưa hoàn hồn, mặt thần ra ngớ ngẩn. Thế mà chưa năm giờ sáng hai người đã ngồi đây trò chuyện.

- Sao xui quá! Mới đặt chân đến Paris đã gặp sự cố! – Mai thở dài – Chưa gì đã khóc! Chắc tương lai còn khóc dài dài quá. Anh ta nói đúng ...

- Để dành nước mắt đi! – Bà Christine khuyên chân thành – Rồi cháu sẽ còn gặp nhiều chuyện không như ý. Bác ở Paris gần bốn mươi năm nay, nhiều lúc cười ra nước mắt. Nào là métro hư, xe lửa đình công, kẹt xe, biểu tình, đốt xe ở khu ngoại ô ... Đủ thứ chuyện. Thay vì khóc, hãy chửi thề! Nước mắt chỉ dành để khóc các cuộc tình!

- Chửi thề! – Mai bật cười trước vẻ hài hước của bà già – Cháu không quen!

- Thì tập! – Christine gật đầu mạnh mẽ - Cái gì cũng phải tập! Chửi thề là cách hữu hiệu để chống stress ở Paris. Nào! Hét to lên “Merde! Merde!” (1)

- Merde! Merde! – Mai cười hét lên – Merde! Merde!

Đó là bài học đầu tiên của bà Christine dành cho Mai. Sau này cô còn được bà chỉ giáo nhiều bài học “quái quỷ” khác để sống ở Paris mà không bị “nỗi buồn mùa Đông giết chết”. không bị “sự cô đơn vào lúc nửa đêm dày vò”, không bị “sự thèm muốn shopping bóp nghẹt tim”...

- Thôi quay vào giường ngủ thêm chút nữa, nếu không mai cháu sẽ mệt lắm
– Bà Christine đề nghị - Cũng may cháu có hai ngày cuối tuần để nghỉ ngơi trước khi vào làm việc ở L’Aurore Paris. Thùng thăng bác dắt cháu đi dạo vài nơi và chỉ cách đi métro. Mai cháu cũng nên gọi lại cho cô thư kí

Sophie, phải ổn định chỗ ở rồi mới tính tiếp được.

- Cháu muốn ở gần bác! – Mai vội vã – Có gì được bác giúp đỡ.

- Ở khu này chắc giá hơi cao. Bác có chế độ lương hưu lâu năm nên được trợ giá – Bà Christine giải thích – Cháu nên ở gần công ty trong quận mười ba. Ở Paris vấn đề đi lại phiền lắm. Càng ít di chuyển càng tốt. Cuối tuần cháu đến nhà bác chơi rồi ngủ lại cũng được.

- Cháu ghét quận mười ba! – Mai rụt vai – Cháu ác cảm với cái đại lộ hoang vắng của tòa nhà L' Aurore!

- Nhưng ở quận mười ba còn nhiều con đường khác tấp nập, nhiều nhà hàng vn, siêu thị châu Á ... - Bà Christine thuyết phục - Ở đó vui lắm, rồi cháu sẽ thấy! Paris muôn màu!

Mai quay vào giường nằm. Bà Christine tắt đèn. Căn hộ nhỏ lại chìm vào im lặng. Giờ này ở vn đang mười giờ sáng. L' Aurore vn vẫn diễn ra những hoạt động thương mại của mình. Hẳn chị Lan đang ngồi buồn. Trưa nay chị ăn cơm với ai? Louis De Le Champs có nhớ đến Mai hay đang đùa giỡn với Pink Lady? Ông tổng giám đốc Jean Paul Lafatoine đang có những mưu đồ gì? Mọi người vẫn đang làm việc và chẳng buồn quan tâm đến đồng nghiệp Quỳnh Mai đã sang Paris. Chắc hẳn người ta còn ganh tị, dèm pha, nói cô đâu xứng đáng. Nhất là Pink Lady sẽ đi rêu rao toàn những tin bất lợi cho Mai. Ồ không, hôm nay là thứ bảy, văn phòng đóng cửa, chỉ những ai có việc gì mới phải vào công ty. Sáng thứ bảy ở sg, khoản thời gian quý báu ...

- Mai ơi! Thức dậy đi! – Tiếng bà Christine gọi to – Dậy ăn sáng rồi tụi mình đi chợ trời. Chín giờ sáng rồi!

- Chợ trời có gì vui? – Mai ngái ngủ hỏi.

- Chẳng có gì cui nhưng đó là một phần của Paris. Rồi mình đi métro, bác sẽ chỉ cách cho cháu đi không bị lạc. À cháu thích đi mua sắm giá bèo không?

- Thích! – Mai ngồi bật dậy - Ở đâu?

Bà Christine không trả lời, vẻ bí mật. Lúc Mai từ nhà tắm đi ra, bà đã kéo

cửa sổ lên cho nắng vàng ủa vào. Nắng tháng chín chỉ vàng nhạt, yếu ớt, chực tối xám lại. Thời tiết không đẹp lắm nhưng vẫn chưa phải là một ngày quá lạnh để shopping. Mùi bánh mì bicoche nướng thơm lừng bay lên. Mai phụ bà Christine bê bình trà nóng lên bàn. Hai người ăn bánh mì phết bơ và mút trái cây. Đột nhiên Mai thấy thềm một tô phở nóng trong tiết trời lạnh lạnh thế này. “Trưa nay mình ghé ăn phở trong quận mười ba” – Bà Christine hứa – “Tôi cũng thềm phở. Chu choa! Phở gà nhé! Trời, thơm ơi là thơm!”. Mai bật cười trước vẻ thềm thường thái quá của bà già. Tối qua Mai lưỡng lự, cô nửa muốn phone cho mẹ của Louis, nửa muốn gọi cho Christine. Cuối cùng, Mai quyết định không làm phiền đến mẹ Louis, một sự e ngại kì lạ làm cô không muốn liên hệ đến.

- Đáng lý ra cháu nên liên hệ với bác trước khi đến Paris – Bà Christine nhiệt tình – Bác có thể ra phi trường đón cháu, rước cháu về nhà chơi vài ngày trước khi cháu đi làm. Bác về hưu rồi, nên rảnh rỗi lắm!

- Cháu ngại, đâu dám phiền – Mai tiếc nuối – Nếu biết trước bác dễ thương thế này, cháu đã không rơi vào cảnh bơ vơ đêm qua.

- Cháu chưa lường được hết những rắc rối khi đi xa – Bà Christine thông cảm – Những chuyến bay dài như từ sg sang Paris rất thường xuyên bị trễ giờ do những lý do đa dạng khác nhau. Người đi rước bắt buộc phải dự phòng thời giờ cho việc chờ đợi. Bị bơ vơ tại phi trường Charles De Gaulles là một kinh nghiệm không thú vị gì, lại còn đứng chờ trong đêm tối giữa một khu hoang vắng nữa. Tội nghiệp!

- Thôi xong rồi – Mai xua tay – Dù sao có thêm kinh nghiệm cũng hay ...

- Ồ, không nên – Bà Christine nghiêm mặt – Cuộc đời là cả những ngày rắc rối, nếu biết hoạch định tốt, cháu sẽ không phải đối mặt với những rắc rối không cần thiết, những kinh nghiệm vô bổ. Đâu phải kinh nghiệm nào cũng đáng trải qua!

- Bác có lí – Mai gật đầu thú nhận – Giá cháu được bác khuyên bảo trước chuyến đi.

Bà Christine nhắc Mai gọi cho Sophie. Cô thư ký mừng rỡ nói rất áy náy

vì không ở lại phi trường chờ Mai được. « Tôi phải đi đón con từ nhà chồng cũ ở tỉnh. Tôi không thể để đứa bé năm tuổi chờ một mình ngoài ga nên ... Tôi hy vọng cô biết cách gọi taxi đến một khách sạn nào đó. Cô nói được tiếng Pháp trôi chảy mà. Tôi tin cô xoay sở được. Dù sao, tôi cũng xin lỗi nhiều ». Mai cười xòa, đêm qua cô đã trách móc Sophie thật gay gắt. Nhưng giờ nghe xin lỗi tới tấp, mọi phiền muộn trôi đi hết.

Bà Christine hấp tấp quàng khăn, hối Mai khẩn trương ra phố. Hai bác cháu đi bộ một quãng thì đến khu chợ trời ngày cuối tuần. Chợ trời là nơi người ta chỉ bán đồ đã dùng qua, giá rẻ như cho và có thể tìm những món hàng độc nhất vô nhị. Người ta bán đồ cũ rích từ thời vua Louis mười sáu, thời chiến tranh thế giới và cả đồ mới toanh từ mùa hè vừa qua.

- Cháu xem kìa, một chiếc đồng hồ « made in China » giá hai euros – bà Christine cầm lên một món hàng, mắt sáng rỡ - Cháu mua không ?

- Cháu không cần đồng hồ - Mai rụt vai từ chối – Đồng hồ cháu mua cả tá hồi đi công tác ở mấy nước châu Á.

- Cháu không có dáng vẻ một nữ doanh nhân – Bà Christine sực nhớ Mai sẽ làm việc trong L’Aurore lừng lẫy – Cái vẻ rụt rè cả thẹn này không thích hợp trong những công ty lớn, lại chuyên ngành mỹ phẩm sang trọng. Phải thay đổi phong cách ngay !

- Thay đổi cái gì ? – Mai phật Ý – Ba năm nay cháu đã làm mananager ở L’Aurore vn ! Cháu đã có phong cách manager ...

- Áo quần của cháu ... – Bà Christine chắc lưỡi – Xin lỗi nói thật lòng, giống ... nùi giẻ quá !

- Sao ? – Mai há hốc

Email bà Christine gửi Lan

Subject: Tin từ Paris

Cô bé Mai mà cháu giới thiệu đã xuất hiện. Bác nghĩ chắc nó đã email

tường trình cái đoạn phải ngồi chờ bác ngoài trời đêm trước cửa công ty L'Auore. Thấy nó tội nghiệp lắm ! Nó còn khóc nữa, con nít dễ sợ. Vậy mà bác cứ hình dung một cô gái rất « dữ dằn ». Thật ra bác thích con bé mít ướt này, nó làm bản năng làm mẹ trong bác trỗi dậy sau bao nhiêu năm con cái chẳng còn cần đến mình nữa. Bác sẽ giúp nó thành một quý cô Parisienne chính hiệu. Cô bé hơi ngộ nghĩnh. May mà nó gặp bác, bác sẽ dày công giúp nó lột xác. Ngày trẻ bác cũng hợp thời trang lắm. Ăn mặc rất có khiếu thẩm mỹ. Bác làm thư kí trong công ty được nên rất lịch thiệp. Chắc cháu đang cười vì từ lúc quen bác đến nay, cháu chỉ toàn thấy bác ăn mặc lù xì. Về hưu rồi, đâu có giao thiệp gì mà diện đẹp. Nhưng hãy tin ở bác, bác sẽ không làm cháu thất vọng vì giới thiệu Mai cho bác.

Email Mai gửi Louis

Subject: Anh nói đúng

Chào anh,

Rất xấu hổ phải thú nhận là anh nói đúng. Ngay hôm đầu tiên đến Paris em đã khóc ! Lạy Chúa, chưa có ai làm gì em cả, thậm chí em chưa bước chân vào công ty L'Aurore nữa ! Chỉ vì bị Sophie, cô thư kí em chưa biết mặt không ở lại phi trường rước em. Máy bay đến trễ hai tiếng. Em đã định phone cho mẹ anh nhưng ngại quá ! Anh từng khoe nhà anh quý tộc, ai dám làm phiền bà bá tước, hay tử tước, hay công tước gì đó (xin lỗi em không rành hệ thống quý tộc của Pháp). Nhưng anh đừng lo, em quen với bà Christine, một quý bà Parisienne bình dân rất thú vị. Em hợp với bà lắm ! À, em đã tìm thấy hai cái khăn tay thêu hình con cá sấu Lacoste. Cảm ơn anh về món quà quá rẻ tiền cho một dịp quan trọng như vậy. Đáng lí ra tiền em phải là một món quà gì đặc biệt, hoành tráng hơn chứ ! Thôi được, em biết anh chú trọng về mặt tinh thần. Em sẽ để dành hỉ mũi khi khóc. Nhưng bà Christine dặn nước mắt chỉ để khóc những cuộc tình, em sẽ chỉ dùng đến hai cái khăn tay anh tặng khi nào em mất anh (vào tay Pink Lady, còn vào tay người nào khác xinh đẹp, sexy hay thú vị hơn em thì em mừng cho

anh). Anh cẩn thận giữ mình nhé !

Email Louis gửi Tuyết Hường

Subject: See you soon

Thật bất ngờ khi nhận được email của em gửi vào địa chỉ cá nhân trong yahoo của anh. Sao em biết địa chỉ này? Em đúng là nhân viên phòng Nhân sự, lúc nào cũng chỉ thích tìm tòi những yếu tố cá nhân của người khác, mà lại tìm đúng mới hay! Nhưng giỡn thôi, đừng giận! Mà chắc em không bao giờ giận, anh ở công ty vn hai tháng nay chưa thấy em giận. Lúc nào em cũng tươi cười, nhã nhặn, rất self – control! Chắc là có những lúc em muốn nhảy chồm chồm lên, hoặc hét vang trời, hoặc xia xói vào mặt ai đó! Nhưng anh rất phục khả năng làm chủ tình thế của em. Nói thật, bản tính đó rất ấn tượng. Không phải cô gái trẻ nào cũng làm được điều đó! Đó là đức tính của người lãnh đạo. Anh tin em sẽ làm rất lớn trong nay mai. Chắc anh nên cảnh cáo ông giám đốc Jean Paul Lafatoine, coi chừng bị em soán ghế!

Cảm ơn lời mời cùng đi ăn tối vào chủ nhật của em. Anh rất vui lòng nhận lời. Hy vọng hai ta sẽ có một buổi tối đặc biệt! Hẹn gặp lại ở nhà hàng La Fourchette như em đề nghị.

Dương Thụy

Nhắm mắt thấy Paris

Chương 9

SHOPPING CÙNG PARIS XINH

Quảng trường Vendôme là nơi đầu tiên phải đến. Đây là một trong những quảng trường đẹp nhất Paris với đầy đủ các thương hiệu lừng lẫy nhất nằm nép mình trong những cửa hàng nhỏ nhắn. Mặt tiền của quảng trường là một tòa nhà cổ kéo dài với vô số các mái vòm và những hàng cột uy nghi bằng đá. Không ai được phép trưng các quảng cáo hay tô vẽ bảng hiệu màu mè. Dù là Yves Saint Laurent, Coco Chanel hay Dior, tất cả phải theo một luật lệ của quảng trường Vendôme: tên thương hiệu bé xíu, chữ màu đen trên nền trắng, nằm khiêm tốn trên các mái vòm của cửa hàng. Mai há hốc miệng: “Tuyệt đỉnh giàu sang mà giản dị đến không ngờ!”. Bà Christine kéo tay cô chỉ vào những tấm kính: “Liếc giá đi cưng, nhìn hàng hóa và giá cả qua kính thôi nhé. Ăn mặc lù xì như tụi mình, vào đó họ không tiếp đâu!”. Mai không kịp nhìn lâu vào bên trong, hình như là nữ trang, hình như là đồng hồ, hình như là giày, hình như là dầu thơm ... Cô hoa mắt khi thấy bảng giá bé xíu nhưng có sức mạnh ngàn cân, toàn ba bốn số không. “Chúa ơi! Cả chục ngàn euro trở lên!” – Mai lắp bắp – “Thôi, chỗ này không dành cho mình, dù chỉ để ngắm!”

Bà Christine cười hà hà khoái chí thấy bộ mặt trắng bệch vì khiếp đảm của Mai. Bà khuyên cô đứng vài nơi cho bà chụp hình, làm như đang từ cửa hàng bước ra, vẻ mặt ươi tắn hài lòng. “cháu nhớ đưa lên blog, khoe đi shopping ở quảng trường Vendôme cho mọi người chết ghen vì ganh tỵ” – Bà già lém lỉnh đề nghị - “Thời đại này phải biết khoa trương!”. Một chiếc xe limousine dài ngoằng màu đen chờ sẵn. Một cô gái chân dài, trời lạnh mà mặc mini jupe, đi ủng da, đeo kính đen, tay ôm chú chó nhỏ Chihuahua bước xuống. “Paris Hilton!”, Mai bất ngờ nhận ra một nhân vật nổi tiếng. “Cháu muốn đến xin chữ ký không?” – Bà Christine cười có ý châm chọc – “Chịu khó lảng vảng ở khu này, cháu sẽ gặp khối người. Ta từng thấy diễn

viên năm lùn Tom Cruise bên cô vợ cao kều người Úc. Ta cũng thấy công nương Diana. Ta cũng gặp Angelina Jolie dắt thẳng con Campuchia nữa. Mấy năm nay rồi ta không thèm đến chỗ này, thấy tụi Anh Mỹ giàu mà tức!”. Bà hồi hả đưa Mai đi bộ tiếng đến đường Faubourg Saint Honoré với vô số các nhãn hiệu thời trang nổi tiếng như Pierre Cardin, Chloé, Yves Saint Laurent, khăn quàng Hermès, cửa hàng nữ trang Chopard, Boucheron, đồng hồ Cartier, túi xách Longchamps, giày Prada ... Có cả những nhãn hiệu lạ hoắc Mai chưa từng biết đến như La Perla, Jitrois, Etro, Aposirophe, Alimia ... nhưng bảng giá trong cửa kính làm cô giật nảy mình phải “merde!” thất thanh.

- Thấy chưa, áo veste giá 6.625 euros, quần giá 800 euros – Bà Christine cười hề hề đọc tiếp – Áo đầm giá 3.375 euros, giày cao gót giá 1.775 euros ...

- Với cái giá này thì ai mua? – Mai lắc đầu tưởng mình nằm mơ – Ai chứ?

- Cháu tội nghiệp ơi! – Bà già nháy mắt hóm hỉnh – Đâu phải mình nghèo thì mình nghĩ ai cũng nghèo giống mình. Ngay như ở Việt Nam của cháu, có người nghèo rớt chày ăn từng bữa, có người thừa tiền vào những cửa hiệu sang trọng như thế này ở Paris đấy!

- Ô không! – Mai lắc đầu không tin – Người Việt nào vô đây nổi?

- Cháu tội nghiệp ơi! Sao mà cháu ngây thơ quá! Nếu có thời giờ đứng rình ở con đường này, cháu sẽ chứng kiến những người đồng hương vào hiệu sang shopping cả chục cái áo. Tin ta đi, ta biết mà. Ở Việt Nam có khối kẻ giàu một các đáng kinh ngạc. Thôi mình đi tiếp.

Mai lại lếch thếch đi bộ đến Galerie Lafayette nằm trên đại lộ Haussmann gần đó. Lại là một trong những nơi shopping đắt đỏ nhất Paris. Tòa nhà này cũng cổ ính nhưng bên trong được trang hoàng thật hiện đại với vô số các thương hiệu thời trang hàng đầu, khách Nhật và Trung Quốc ra vô theo những chuyến xe du lịch nườm nượp. Và chỉ kịp cho Mai dạo một vòng “năm giá”, bà Christine đưa cô tiếp đến cửa hàng Printemps cũng nằm trên đại lộ Haussmann. Nơi đây “hiền hòa” hơn với giá cả có phần “mềm mại” nhưng cũng chưa phải dành cho “dân chơi hàng hiệu nhái” như Mai. Cô

chóng mặt với những cuộc window shopping nên đề nghị bà Christine tìm chỗ dừng chân.

- Sợ rồi phải không? – Bà già cười hà hà trong quán Mc Donald – Cho cháu đi một vòng để có chút khái niệm về shopping ở Paris. Ăn xong mình mới chính thức đi tìm mua quần áo và một số đồ dùng thiết yếu cho cháu.

- Đi đâu nữa? – Mai mệt mỏi – Cháu buồn ngủ quá. Ngày mai hãy đi nhé!

- Không, mai chủ nhật, chẳng ai buôn bán gì ngoài mấy cái chợ trời – Bà Christine quyết định – Ta sẽ đưa cháu đến những siêu thị và các cửa hàng bình dân, giá cả phải chăng, mà đồ dùng cũng tốt. Dĩ nhiên, cháu sẽ đến những quận bình dân chứ không còn loanh quanh trong các quận sang trọng nữa.

Paris nhìn gần chán như phải cận mắt một phụ nữ đẹp, thấy hết những đốm mụn và nếp nhăn xấu xí. Ở những quận bình dân không dành cho khách du lịch, Mai lăm bằm nhìn rác trên đường, những vũng nước đọng ở vỉa hè và cả những đồng phân chó nằm “ngạo nghễ” ở khắp nơi. Thật ra Paris có gì là ghê gớm, sao ai cũng mơ được một lần đặt chân đến kinh thành ánh sáng? Sao thành phố này luôn là địa điểm đón nhiều khách du lịch nhất thế giới? Sao nhắc đến Paris người ta hay có cảm giác choáng ngợp?

- Nhìn cái mặt cáu bần của cháu kìa! – Bà Christine kêu lên – Cháu ghét Paris lắm hả?

- Không! – Mai lúng túng biết mình không thoát khỏi ánh mắt sáng quắc tinh tường của bà Christine – Cháu lo lắng thôi. Như bà nói thì cháu ăn mặc quê mùa quá. Mà cháu không có tiền nhiều. Vậy làm sao mua đồ mặc cho tươm tất đây? Sáng thứ hai đi làm rồi. Cháu không muốn trình diện sếp mới mà luộm thuộm quá!

- Đâu phải có tiền ít thì không có quyền ăn mặc đẹp – Bà Christine nhẹ nhàng trấn an – Hãy tin ở ta, ta sẽ giúp cháu. Trước mắt phải có vài món ăn căn bản, với tiêu chí “đơn giản mới lịch thiệp”.

Hai người rong ruổi ngược xuôi khắp Paris bằng xe điện ngầm để mua cho Mai một vài bộ đồ cần thiết. Cô dùng thẻ tín dụng để chi trả, ruột đau như

cắt khi nhìn các hóa đơn tính tiền chạy ra. Bà Christine thật tinh ý, bà luôn miệng ca điệp khúc “Đầu tư về bề ngoài là một cuộc đầu tư khôn ngoan nhất nếu muốn thành công ở Paris”. Mai tin bà nói thật vì ngoài phố đầy những con người ăn mặc đẹp đẽ. Họ choàng khăn lịch thiệp, mặc áo khoác bằng dạ nhẹ nhàng mà vẫn ấm, cứng. Còn cô mang vào người chiếc áo khoác “lông vịt” to khủng bố, nhìn thô thiển như mấy “bà đầm Liên Xô” mà vẫn lạnh run. Mấy cái mũ len, găng tay, khăn choàng Mai đang quàng vào người trông thật kỳ dị, chúng to xụ, màu hồng quá tươi tắn, đúng là chỉ thích hợp để đi ... Đà Lạt. Mai biết mình nhìn không “khớp” được với khung cảnh Paris. Mùa lạnh dân ở đây mặc các màu tối như đen, xanh dương, màu mận chín, màu tím tro, màu đỏ rượu chát. Họ dùng các chất liệu tốt như lụa, dạ, nhung, nỉ để quần áo thật ấm mà gọn nhẹ, không thô kệch, “cồng kềnh” như mất thứ đồ Mai mua ở Sài Gòn Square trước khi đi. Bà Christine đúng là rất chuyên nghiệp, bà giảng giải cho Mai từng chút khi mua một món hàng. Cái áo lót mặc sát người phải bằng lụa, vừa ấm vừa rút mồ hôi. Mấy cái áo cổ lọ tay dài phải bằng len dệt từ lông thỏ, rất ấm mà nhẹ nhàng ôm vào người. Quần tây bắt buộc phải màu đen bằng cotton nhưng, chất liệu này làm quần đứng ống, có đường pli sắc nét lịch thiệp, khi mặc quần không dính vào người vì không khí lạnh, thích hợp với mùa đông. Khăn quàng thì bằng len dạ, mũ bằng nhung, găng bằng cotton len ...

- Hôm nay mua sắm thế thôi, vừa đủ cho cháu mặc tạm trong mấy tuần đầu
- Bà Christine tuyên bố - Chờ chừng nào cháu lãnh lương mình lại đi mua tiếp!

- Mua nữa hả? – Mai dờ dẫm – Hình như tốn mấy trăm euros rồi đó!

- Ta dắt cháu vào toàn mấy chỗ bình dân – Bà Christine bật cười – Mà cháu còn chưa mua áo khoác, thôi về nhà ta cho mượn cái áo của con cháu gái, còn mới lắm mà nó mập quá mặc không vừa. Hy vọng cháu mặc được. Mấy món đồ này không những giúp cháu nhìn tươi tắn một chút mà còn giữ ấm được cho cơ thể. Trời càng ngày càng lạnh, mùa thu sẽ qua nhanh và mùa đông đang sắp đến.

- Cháu đầu tư nhiều vào quần áo ở đây nhưng chỉ dùng có một năm rồi về Việt Nam – Mai thở dài – Uống quá!

- Không tiết kiệm được khoản này! – Bà Christine thuyết phục – Cháu sẽ thấy ấm hơn, thấy tự tin hơn khi mặc những bộ đồ sẫm ở Paris. Cái giá cho sự tự tin và sức khỏe đảm bảo chỉ có vài trăm euros, quá rẻ. Sau này ở Paris lâu, cháu sẽ còn phải chi tiêu vào những khoản khác đắt hơn và phi lý hơn. Hai người rê những túi giấy shopping về đến nhà khi đã bảy giờ tối, Mai đón cõn cào, chóng mặt hoa mắt, máu nóng dồn lên mặt cõ đỏ hồng sau một chặng đường đi bộ từ bến xe điện ngầm. Bà Christine đã giành xách những chiếc túi nặng nhất, bà đi nhanh nhẹn, năng động như không hề biết mệt mỏi. Cửa vừa mở ra, Mai lao nhanh lên giường nằm rên hừ hừ. Bà Christine lắc đầu khuyên cõ nên cởi hết áo ngoài ra, đi rửa mặt và uống một chén trà nóng, đừng đi nằm vội trong lúc cơ thể đang nóng bừng bừng, dễ bị choáng vì thay đổi thời tiết và trạng thái đột ngột. “Trong lúc cháu tắm rửa, ta chuẩn bị nhanh trà nóng và bữa ăn tối nhé” – Bà Christine thoãn thoắt vừa làm vừa nói -

Ta sẽ hâm súp và và chúng ta ăn spaghetti. Chà, chắc ta phải chạy xuống phố mua một ổ bánh mì. Cháu tranh thủ cứ vào Internet viết email về gia đình. Hãy khoe đã shopping sạch Paris nhé, haha...”. Trong phòng tắm Mai nghe tiếng cười haha hồn nhiên của bà giá, thấy đời còn đáng yếu quá! Sống ở Paris hoa lệ nhưng đắt đỏ, náo nhiệt mà cõ đơn, đầy đủ tiện nghi nhưng lúc nào cũng thấy thiếu thốn, bà Christine quả rất biết làm mình hạnh phúc bằng những triết lý tưởng vụn vặt nhưng cần thiết, biết hài lòng với những gì mình có và nhất là luôn nhìn đời bằng cặp mắt lạc quan. Hẳn cũng nhờ thế mà trông bà rất trẻ dù về hưu đã hơn mười năm nay. Bà từ chối nói tuổi nên Mai chỉ đoán chừng gần bảy chục. Ở cái tuổi này bên Việt Nam các bà đầu búi tó, đi đứng chậm chạp, thích cho con cháu hầu và không còn cười haha như con nít nữa.

Sáng chủ nhật trời đẹp hơn một chút. Bà Christine để Mai tha hồ dậy muộn lúc gần mười giờ. Bà hài lòng nhìn Mai ngủ đủ một giấc dài, vẻ mặt cõ trong tươi tắn hơn. Bà Christine mở cửa sổ tưới cây, phơi nắng mấy chậu hoa, miệng líu lo hát một bản nhạc tình của Jacques Brel với cái điệp khúc thống thiết “Đừng bỏ em! Đừng bỏ em!” làm Mai bật cười ngộ nghĩnh.

- Cháu biết bài hát này – Mai hát theo – Nhưng cháu chưa từng nghĩ nó hợp với một người như bà!
- Tại sao không? – Bà già cười tít mắt – Hồi du lịch ở Việt Nam ta còn đi hát karaoke nữa đó! Trời ơi vui lắm!
- Karaoke? – Mai lắc đầu chào thua – Cháu còn không biết hát thế nào, cháu không có thời giờ đi đến mấy chỗ đó.
- Ăn sáng đi cưng – Bà rót trà vào tô nghi ngút khói - Ở Paris trong nhà ta thì cấm không ăn mì gói nhé! Cháu phải ăn bánh mì baguette nóng, phết bơ và mút trái cây do ta tự làm.
- Bà chăm sóc cháu còn tốt hơn mẹ cháu nữa – Mai thành thật – Cháu sẽ kể cho mẹ nghe để mẹ yên lòng.
- Cháu làm con gái ta đi! – Bà Christine đột ngột đề nghị - Từ giờ cứ gọi ta là maman. Maman sẽ hướng dẫn và con chỉ việc nghe theo maman thôi.

Mai lặng thinh xúc động, cô cúi xuống bồi rồi uống trà, tránh ánh mắt sắc sảo chờ một câu đồng ý của bà Christine. Cuối cùng, Mai ngược lên: “Có người khuyên cháu ở Paris này chẳng tin được ai cả, tại sao cháu phải xem bà là maman!?”. Trước khi Mai nhắm tịt mắt lại, cô kịp nhìn thấy bà Christine đang sốc nặng, nhảy dựng lên gần đụng trần nhà. Paris dường như đang là 1.000 độ C!

Email Mai gửi Lan

Subject: Shopping sạch Paris

Hi! Chị yêu quy, hôm nay em và bà Christine đi shopping, toàn những chỗ sang trọng, gặp được Paris tại Paris (ý em muốn nói gặp Paris Hilton). Nhưng cuối cùng mua đồ cho em thì đến mấy cửa hàng bình dân trong các siêu thị đại chúng, hêhê. Chị đừng tiết lộ điều này cho mấy người trong công ty L’Aurore ở Sài Gòn nhe. Họ sẽ chê cười em. Em được bà Christine

khuyên phải biết nỗ, em sẽ đưa lên blog hình shopping ở place Vendôme, hà hà. Nghĩ đến cái mặt ghen tỵ của cô nàng Tuyết Hường là em sướng quá! À, em được bà Christine nhận làm con nuôi. Lúc đầu bà đề nghị ra về như ban ơn. Em chọc là không cần. Sau thấy bà nổi điên nhảy một phát đầu đụng trần nhà cái cộp, em lật đật nói mình giống, chứ được làm con của bà là một vinh hạnh và may mắn lớn (cái này em nói thiệt, không phải xu nịnh, you know í). Thôi em stop hí, chuẩn bị ngủ một giấc mai đi làm sớm. Hồi hộp quá!

Email Tuyết Hường gửi chị gái

Subject: Quyết tâm hạ địch thủ

Chị hai, em vừa vô blog con Quỳnh Mai. Ngày nào em cũng âm thầm vô blog nó, đọc những entry cập nhật mới nhất của nó, theo dõi nó một cách khổ sở vì ghen tỵ. Em biết sự ghen tỵ sẽ như con rắn độc bóp nghẹt trái tim mình (em đọc ở một cuốn sách nào đó). Nhưng em không thể phớt lờ sự thành công của nó. Suy cho cùng, nó xứng đáng đạt một số thành công nào đó, nhưng chuyển đi sang Paris là một cú quất vào lòng kiêu hãnh của em quá đau. Em không cam lòng. Sao có người sinh ra đã được may mắn, được yêu thương, được hỗ trợ, được quới nhân phù hộ mọi lúc mọi nơi? Tại sao chị em mình sinh ra đã gặp cảnh sa sút, ba mẹ chửi lộn và đập lộn mỗi ngày, mấy thằng em phá như quỷ và hàng xóm xung quanh ghẻ lạnh? Chị em mình đã phải nỗ lực gấp trăm ngàn lần Quỳnh Mai mới thoát ra khỏi vũng nước tù đọng quê nhà, em đã vất cả gấp vạn lần con bé đó mới lọt vào được L'Aurore. Ngày ngày em làm việc miệt mài đến tám chín giờ tối mới về, còn nó phây phây mới sáu giờ đã biến. Nó thư thả trong công việc, thoải mái với đồng nghiệp, dửng dưng với những trận chiến trong công ty. Vậy mà nó chưa vừa lòng, lúc nào cũng hăm hở sẽ bỏ qua chỗ khác đãi ngộ tốt hơn. Em quyết tâm rồi và giờ càng quyết tâm hơn (từ lúc đọc blog thấy nó khoe shopping chung với Paris Hilton), em sẽ phá nó đến cùng. Đó là thú vui, là hạnh phúc, lá cà đích em muốn đạt để ít nhất một lần nhìn nó đau

khổ. Có thể ông Trời sẽ phạt em, nhưng ông cũng vốn đã quá bất công với em rồi.

Email Lan gửi Mai

Subject: Quý sứ!

Em gái, em quậy phá! Em dám chọc bà bạn giá của chị. Chị đến căn hộ bà Christine ở rồi nên biết chỗ phòng khách cái trần nhà thấp tè, nếu không khó mà tưởng tượng bà nhảy một phát đụng trần. Bà Christine rất nhiệt tình, nhiều khi thái quá, đến mức áp đặt. Bà nhận em làm con là một good news, nhưng em cẩn thận tránh làm mích lòng bà, bà khuyên mà em không chịu nghe thì tìm cách khéo léo nói sao cho êm tai. Đừng chọc bà phải nhảy thêm một phát nào nữa nhé. Bà già rồi, chọc bà đứt bớt một dây nào đó trong người là ân hận ghen em! À, chị nói thiệt, không thích cách em phô trương chụp hình khoe shopping này nọ. Chị từng đi Tây nên biết đó là giả dối, làm sao người Việt mình vô nổi mấy chỗ ở place Vendôme. Đừng làm những người vốn có cảm tình trở nên khó chịu với mình. Còn ai thích ghen tị thì cũng đừng chọc họ, tội nghiệp!

Dương Thụy

Nhắm mắt thấy Paris

Chương 10

SATANNE MẶC ĐẦM TÍM HOA CÀ

Bà Christine nhiệt tình đòi đưa Mai đến tận cửa tòa nhà L'Aurore, hai người đã đi métro từ sáng sớm. Thứ hai đầu tuần luôn là giờ cao điểm, mọi người đi làm lại sau hai ngày cuối tuần, hàng ngàn người từ Paris chảy về các tỉnh và cũng chừng từng ấy người rầm rập từ các tỉnh chảy ngược lên Paris. Từ khu nhà bà Christine ở Saint Mandé vào quận mười ba chỉ phải đổi hai tuyến e M1 và M14. Nhưng métro đi ngang ga tàu lửa “Gare de Lyon” nên Mai chứng kiến những dòng người tất bật, đông nghẹt và tay xách nách mang luôn lách lười hầm ngột ngạt. Có thấy buồn nôn vì hơi người phả ra, métro chạy tốc độ nhanh rồi đột ngột thắng gấp ở các trạm làm cô suýt cho cả bữa ăn sáng trào ra ngoài.

Trụ sở tập đoàn L'Aurore nằm sừng sững, chiếm trọn một bloc đại lộ lớn trong quận mười ba. Sáng thứ hai khu này tấp nập những dòng người từ hầm métro “Bibliothèque Francois Mitterand” trôi lên, hấp tấp tủa vào các tòa nhà cao tầng. Thật khác với tối thứ sáu khi Mai cùng mớ hành lý của mình đứng đơn độc trong bóng tối đe dọa. “Sang trọng quá! Con thật may mắn được vào làm việc trong này” – Bà Christine ngó nghiêng vào trong xuýt xoa – “Đừng lo gì nhé! Can đảm lên! Gặp vấn đề gì cứ ‘Merde! Merde! Toáng lên! Chiều hết giờ làm việc phone cho maman, maman sẽ đến đón”.

Quầy reception có đến bốn cô ngồi trực. Sảnh tiếp khách rộng và thoáng với bồn hoa to rực rỡ, các bức poster những cô người mẫu L'Aurore chụp theo nhiều phong cách khác nhau. Logo công ty với hình mặt trời nhú ra vào buổi rạng đông và dòng chữ L'Aurore Paris thật hoành tráng. Sophie chạy xuống vồn vã dắt Mai cùng lên lầu. “Đây là thẻ từ dùng để đi qua cổng an ninh. Mình cũng chuẩn bị laptop và bàn làm việc, bồ ngồi trước

cửa phòng sếp Valérie” – Sophie nhăn mũi nửa đe dọa nửa trấn an – “Đừng lo, mình ngồi sát đó!”. Sophie chừng ba mươi, có khuôn mặt cởi mở, thân thiện nhưng không hẳn là thực lòng. Có một bộ áo váy công sở rất lịch sự màu xanh nước biển, trên cổ là chiếc khăn choàng lụa có họa tiết “ton sur ton” với màu trang phục. Sophie khá chăm chút vẻ bề ngoài với khuôn mặt được trang điểm cẩn thận, nữ trang đồng bộ từ hoa tai cho tới vòng nhẫn, giày cao gót đánh xi bóng lưỡng và mùi nước hoa thoang thoảng dễ chịu. Mai quá khớp, từ sảnh reception cho đến bộ thang máy và bước chân lên tầng tám của tòa nhà, nhân viên L’Aurore ăn mặc thật lịch sự và đẹp mắt. Sophie chỉ là thư ký mà đã diện như minh tinh màn bạc, giới manager chắc còn trau chuốt hơn.

- Valérie, đây là Mai từ Việt Nam sang – Sophie đẩy cửa phòng có bảng tên “Group Product Manager – Langôma” ra – Tôi để hai người lại với nhau.
- Chào Mai – sếp Valérie đứng dậy nhưng không rời khỏi bàn làm việc – Vui lòng chờ tôi viết cho hết email này nhé.
- Vâng, bà cứ tự nhiên – Mai rụt rè ngồi xuống ghế - Sáng thứ hai chắc nhiều email.
- Đương nhiên! – Sếp cúi đầu vào màn hình laptop – Rồi cô sẽ thấy ...

Valérie chắc đã quá bốn mươi với những nếp nhăn “tế nhị” nơi khóe mắt. Bà diện thoạt trông còn trẻ hơn cả Sophie. Valérie mặc một bộ đầm màu tím hoa cà, khoác bên ngoài chiếc áo veste cách điệu màu trắng. Trang phục được may vừa khéo, ôm sát lấy cơ thể vẫn còn thon gọn làm tôn lên vòng một rất gợi cảm. Bà không đeo nữ trang nhưng mái tóc vàng rực bồng bênh phủ lấy bờ vai xinh đủ làm người đối diện choáng ngợp. Valérie trang điểm rất nhẹ, hầu như không đánh phấn mà chỉ phớt ít má hồng, mắt tô màu tím hoa cà hợp với bộ đầm, đường chì kẻ cực sắc và đôi mi dày cong vút dưới sự hỗ trợ của mascara xanh. Mai thờ dãi, cúi xuống nhìn bộ trang phục của mình. May mà maman Christine đã tư vấn cho cô mặc một chiếc chemise trắng bên trong, bộ veste đen cách điệu trẻ trung bên ngoài. Màu đen và trắng luôn thích hợp với mọi hoàn cảnh, đủ giản dị và lịch thiệp, nhưng dĩ nhiên cũng là những gam màu trung tính, chẳng nói lên được

phong cách của người mặc. Mai thoáng rung mình, nếu hôm nay cô diện những bộ váy công sở đem qua từ Việt Nam, đúng là không giống ai. Môi trường L'Aurore Paris khác hẳn với L'Arore Việt Nam. Ở Việt Nam không ai xem trọng ngoại hình dù mọi người đều ý thức ăn mặc lịch sự. Giới manager lại là những người trông luộm thuộm nhất vì lúc nào cũng đầu bù tóc rối, chạy cho kịp deadline, họp hành liên miên, làm việc đến tối mịt. Xem ra Mai luôn trêu chọc Louis đom đàng thật oan uổng. Người Paris vốn đã điệu, nhân viên tập đoàn mỹ phẩm L'Aurore lại càng chăm chút bộ cánh của mình hơn. Đột nhiên Mai chợt nhớ đến sếp cũ Céline, chắc phải tranh thủ chạy tìm “Evil wears rag” bonjour một tiếng.

- Mai! – Sếp Valérie ngược lên – Chúng ta thẳng thắn thảo luận trước khi cùng làm việc nhé. Phòng Nhân sự và đích danh ông Phó chủ tịch Christine Hans đề nghị tôi nhận cô cùng vào trong nhóm của mình. Ngoài mục đích giúp cô có kinh nghiệm về Việt Nam tung Langôma ra thị trường, tôi mong cô đóng góp hết mình cho nhãn hàng Langôma tại Paris. Nếu thấy sự có mặt của cô không giúp ích gì cho tôi, tôi sẽ trả cô lại Phòng Nhân sự, tính tôi không cả nể ai hết!

- Ý bà, tôi có thể ... về Việt Nam trước hời hạn một năm? – Mai ú ớ - Bất kể hợp đồng tôi đã ký với Phòng Nhân sự?

- Đúng vậy! – Sếp Valérie mỉm cười nhưng đôi mắt lạnh như tiền – Một cách trung thực, tôi là người nóng tánh, cầu toàn và có những yêu cầu khá vô lý đối với cấp dưới. Đó là lý do tôi rất thành công với nhãn hàng cao cấp Langôma. Nhưng cô tồn tại tới lúc đó, sẽ có nhiều nơi trong Tập đoàn đón nhận cô. Vì CV của cô sẽ có một dấu son, đáng giá hơn cả bằng MBA của HEC.

- Rất hân hạnh – Mai cố pha trò nhưng thấy mình đang nổi da gà – Tôi sẽ “chiến đấu” đến hơi thở cuối cùng. Ở Việt Nam tôi luôn làm việc ngoài giờ, tôi thuộc dạng “hard – working” ...

- “Work smarter, not harder” – Sếp Valérie nghiêm mặt cắt ngang – Và đừng có mà “cà rớn” với tôi!

Mai bị dội gáo nước sôi, mặt đỏ bừng, môi lắp bắp. Sếp bấm nút điện thoại

gọi Sophie vào, ra lệnh phải sắp xếp cho Mai đi field với nhóm Sales ngay. “Ngày mai, khi tôi bước chân vào phòng này, tôi muốn thấy bản báo cáo chi tiết của cô nằm ngay ngắn trên bàn tôi! Nếu không thì, xin lỗi nhé, bái bai!”. Sophie ra hiệu cho Mai đi ra, chỉ cho cô bàn của mình: “Coi vậy chứ Valérie không đáng ngại. Bà ấy cho nhân viên biết mình muốn gì” – Sophie trấn an khi thấy vẻ thất thần của Mai – “Còn hơn khối sếp luôn bắt chúng ta phải đoán!”. Mai vẫn chưa hoàn hồn, cô hỏi đường vào nhà vệ sinh. Ngắm mình trong gương, Mai thấy cô gần khóc với đôi mắt đỏ chực trào ra những giọt nước mắt uất ức. Tổng giám đốc Jean Paul Lafatoine ở Việt Nam tuy hà khắc nhưng chưa bao giờ ăn nói lỗ mãng như vậy. Còn bà sếp Céline với biệt danh “quí cái mặc giẻ rách” so ra vẫn còn dễ thương chán. Mai rút cây son ghi trên kính “Qui Satan!”. “À không, bà giống cái, tôi thêm vào chữ “e” – Mai cắn môi – Từ giờ tôi sẽ gọi bà là Satanne!”

Sophie đứng chờ Mai trước cửa phòng vệ sinh như sợ cô tự tử mất rồi. “Đừng giận mà sếp Valérie! Tôi định sáng nay dắt cô đi xem vài căn hộ nhưng giờ cô phải đi field rồi. Thôi cô cứ ở tạm nhà người quen, chừng nào hai ta đều ngót việc, mình sẽ ổn định chỗ ở nhé. Chắc cuối tuần này thôi”. Giọng Sophie ngọt như chocolate sữa nhưng lời hứa đã không được thực hiện. Mai lao vào công việc ngay từ ngày đầu tiên. Cô lúp xúp chạy theo đám nhân viên Sales đến các thẩm mỹ viện, các shop mỹ phẩm sang trọng, các showroom Langôma. Với đôi giày chỉ cao ba phân bằng da đem từ Việt Nam sang, trông Mai chẳng khác một cô nhóc trung học bao nhiêu. Nhưng đôi giày thấp giúp cô chạy bộ kịp đám đồng nghiệp Paris. Họ mang boots cao rất điệu đà mà vẫn đi bộ thoăn thoắt, chạy lên chạy xuống hầm métro và gò nhíp lộp cộp đầy tự tin xuống những vỉa hè đầy ... phân chó.

Buổi tối Mai phải ngồi viết báo cáo đến khuya, sáng đã thức rất sớm chạy vào văn phòng trước sếp Valérie. Liên tục cả tháng trời cô cố gắng làm quen địa bàn, tham gia các cuộc thảo luận với nhóm Langôma và phòng Marketing, có mặt tại những buổi chụp hình người mẫu, các buổi họp báo, những sự kiện thời trang có Langôma tài trợ mỹ phẩm ... Hầu như Mai

chưa có buổi trưa nào được ngồi ăn đàng hoàng trong công ty, cô toàn phải ôm bánh mì hoặc fastfood vừa nhai vừa làm việc. Lại một điều, dù làm việc với tần suất cao, toàn bộ nhân viên L’Aurore Paris chẳng ai chấp nhận làm việc ngoài giờ, kể cả giới manager. Đúng năm giờ rưỡi, mọi người đã ào ào phóng ra thang máy, chạy rầm rập ra khỏi cửa, thoát vào các hầm métro, mất dạng. Sophie lấy cớ Mai quá bận rộn, bản thân cô cũng quá nhiều việc của thư ký. Thế là chẳng ai đá động gì đến chuyện tìm căn hộ. Duy có bà Christine một ngày nọ phải lên tiếng:

- Dù maman có yêu quý con, dù căn hộ của maman đủ rộng cho hai ta. Maman khuyến khích con ra riêng để có một cuộc sống tự lập!
- Cái này ở Việt Nam gọi là đuổi đó! – Mai không che giấu vẻ thất vọng – Mẹ con với nhau mà, maman!
- Maman hiểu văn hóa của cả Pháp và Việt - Bà Christine cố gắng giải thích – Cha mẹ bên đây luôn khuyến khích, thậm chí là ép buộc con mình ra riêng, để giúp con trưởng thành hơn.
- Con tưởng maman buồn vì ở một mình – Mai lúng túng – Có con ở chung cho vui. Việt Nam có ngạn ngữ “tối lửa tắt đèn có nhau”.
- Chính vì vậy người Việt Nam rất lệ thuộc nhau – Bà Christine nhún vai – Maman ở một mình, buồn thật, bất tiện thật. Nhưng nhờ vậy maman rất giỏi xoay sở và biết tự chăm sóc mình. Maman khỏe và giỏi hơn rất nhiều bà già cùng độ tuổi ở Việt Nam.
- Nhưng con muốn sống chung với maman – Mai kè nài – Con sẽ trả maman tiền thuê nhà ...
- Con hãy có căn hộ cho riêng mình, nhất là khi công ty con sẽ trả tiền thuê – Bà Christine dứt khoát – Con sẽ học cách tự quản lý tài chính, tự trang trí nhà theo ý mình. Con sẽ có không gian tự do. Rồi con sẽ cảm ơn maman đã bắt con ra riêng khi ngày nào đó còn dắt bạn trai về. Một căn hộ độc lập sẽ là chốn thiên đường của con!

Sếp Valérie đang nghỉ phép đi du lịch ở Casablanca. Với năm tuần phép mỗi năm cộng thêm vô số các ngày nghỉ lễ, “bắt cầu” với các ngày cuối tuần, giới lao động Pháp được xem là những nhân viên sung sướng nhất thế

giới. Mỗi lần vắng sếp, Mai thư thả đôi chút. Cô tận dụng cơ hội bắt Sophie lo nhà cửa cho mình và cuối cùng họ đã chọn được một căn hộ trên đường Tolbiac cũng trong quận mười ba, khá gần công ty. Tối qua bà Christine đã giúp Mai chuyển mớ hành lý đến nhà mới. Căn hộ được trang bị đầy đủ, khá rộng và sang trọng đến mức làm bà phát ghen: “Con thấy không? Ở một mình thú vị đó chứ! Con muốn làm gì thì làm. Thậm chí muốn ở trường đi trong nhà cũng được!”. Mai bật cười: “Thì ra maman muốn con ra riêng vì từ ngày con ở chung maman không thể ở trường đi trong nhà được”. Bà già cười ha ha: “Chính xác!”. Tiền thuê nhà do công ty trả, không lạm vào tiền lương tu nghiệp ba ngàn euros của Mai. Công ty cũng trả lại khoản tiền ba tháng qua cô “ở đậu” trong nhà người quen.

Trước đợt nghỉ lễ các Thánh, Sophie cười kỳ lạ khi Mai vừa vào văn phòng:

- Chiều qua có “chàng” tìm bồ lúc bồ ra ngoài đi field.
- “Chàng?” – Tim Mai đập loạn xạ - Louis De Lechamps?
- Một cái tên Pháp? Không, chàng này người châu Á, chàng để lại lời nhắn nè
- Merde! – Mai thốt lên – Không thể nào!

Email Mai gửi chị Lan

Subject: Merde! Merde! Người lai với dê!

Hi chị Lan,

Merde! Sorry chị vì ngay email ngày đầu tiên đi làm em lại chửi thề cho chị nghe. Khốn lắm chị ơi. Hồi nào đến giờ tụi mình xúm lại lên án mấy ông sếp nước ngoài. Nhưng họ đến Việt Nam làm việc nên còn tôn trọng mình tối thiểu. Còn ở Paris này, không ai coi em ra gì hết. Bà mẹ nó (sr lại chửi, tức càn hông), em vừa mới đặt chân vô phòng con mẹ sếp Valérie Laillé là đã bị đội nước sôi phồng tùm lum. Không thèm welcome em một tiếng gọi là, bả thẳng thừng hăm dọa sẽ đuổi cổ em về Việt Nam nếu em không được

việc. Lựu đạn! Vừa phải thôi chứ! Em được Tập đòan tuyển lựạ, gởi sang Paris làm việc chung với nhóմ của bà để học hỏi, đầu phải để làm mọi cho bà sai biểu. Khốո khố khốո nạn, em bị đấу ra đườոg đi field liềո. Nhóմ Sales thấy tình cẩnh em cũոg khồոg thồոg cảm cho, tụi nó chạy ào ào, làm như em đã quen với địa bàn từ lâu rồi. Shit! Em nguỵềո rửa tụi Tây. Sao đời dầu da vàng mũi tẹt như mình cứ mãi bị tụi nó dắт mũi. Ngày trước bà sếp “Qui cái mặc giẻ rách” Céline coi khồոg khồոg vậy mà còn dễ thương. Con mẹ Valérie nhìn muốո chọc tiếт! Bà đẹp đẽ, điệu đầոg mà ăո nói mất dạy, khồոg biết thồոg cảm chứ đừոg nói đếո chuyện hỗ trợ mình. Đứոg như cái họ của bà, Valérie Lai – dê (Laillé). Lai gì khồոg lai, lại lai với dê, hê hê ..., thấy mà ghê!

Chếт cha, em stop chị ơi. Có người bảo đi field nữa. Damn it!

Email Lan reply cho Mai

Subject: Calm down!

Hehe, nhỏ ơi! Chơi với em mấy năm nay giờ mới nghe em chửi thề khí thế quá! Haha! Vậy mà bà Christine viết email khoe bà dạy em chửi, bà đâu có biết mình “múa rìu qua mắt thợ”. Em còn một bụng đủ thứ tiếng Anh – Pháp – Việt có thể dạy lại bà. Chửi đi em ạ! Cho đời nó bớt khốո nạn. Nhưng em biết khồոg, ở công ty Việt Nam còn khốỉ người ganh tỵ chuyện em sang Paris, chửi nhiều hơn nữa. Nên thôi nhé, lúc tức thì chửi , song cũng nên cảm ơn đời vì cho em cơ hội đượс ... thấy cứт chó Paris. Hahaha ... thôi ráոg cày, ráոg làm mọi, rồi có ngày mình về Việt Nam mở công ty. Lúc đó mình tuyểո nhân viên Tây vô đê trả thù dân tộc. Nhớ nhe! Mình từng thắոg đế quốc Mỹ, diệt thực dân Pháp. Tiến lên! (nhưng dù sao cũng ráոg nhin, ở xứ người đừոg phát ngôn lung tung, thần khẩu hại xác phầո nghe!). Chị tính stop nhưng phải dặn em một điều: Phải thêm bạn bớt thù. Cố mà lấy lòng càng nhiều đồոg nghiệр càng tốt!

Email bà Christine gửi Lan

Subject: Cơ ngơi của Mai

Hôm nay bác đến nhà mới của Mai. Con bé được công ty thuê cho một căn hộ khá sang trọng trên đường Tolbiac, quận 13. Lúc đầu nó phật ý khi bác đề nghị nó ra khỏi nhà bác. Giờ chắc nó mừng vì có “cơ ngơi” riêng. Mai rất trực tính, tâm trạng luôn lộ rõ ra ngoài và không có khả năng che giấu tình cảm. Sống trong môi trường cạnh tranh khốc liệt của L’Aurore Paris, chắc chắn nó sẽ bị tổn thương thường xuyên. May mà còn trẻ nên sức làm việc của nó mạnh, nó lao vào công việc để khẳng định mình và cũng là cách quên đi những áp lực nặng nề từ đồng nghiệp Paris. Bác thương Mai như con. Giờ hai mẹ con bác thân nhau lắm. Con bé giống bác nhất cái tính khoái chửi thề, haha... Nó cũng có lo lắng chút ít, rằng khi về Việt Nam mà còn giữ thói quen này, chắc ba mẹ nó đuổi ra khỏi nhà.

Dương Thụy

Nhắm mắt thấy Paris

Chương 11

HUYỀN THOẠI L'AURORE

Đã bảy giờ tối khi Mai về đến căn hộ của mình. Cô vừa tranh thủ ghé chợ Tàu “Tang Frères” mua thức ăn “châm” vào tủ lạnh cho cả tuần sắp đến. Mai bồn chồn đọc lại tin nhắn: “Tôi họp bốn ngày ở Paris nên ghé qua, muốn biết cô có ổn với công việc mới không. Liên lạc với tôi qua số điện thoại di động hoặc số ở khách sạn Best Westen Etoile St Honoré. Tôi sẽ rất vui nếu chúng ta có thời giờ cùng ăn tối ở gần khách sạn tôi, khu Champs Elysées, trước khi tôi quay lại Singapore. Daniel Ng”. Cô do dự đứng trước điện thoại. Daniel, người sếp vùng trẻ tuổi đã “bán đứng” Mai hôm ở Hongkong. Nhưng cũng nhờ anh mà cô được Phó chủ tịch Tập đoàn biết đến. Và hẳn vì thế mới có chuyển tu nghiệp sang Paris. Nhưng Mai vẫn chưa quên chính anh đã báo về cho ông Tổng Lafatoine việc cô dám nói mình không được đãi ngộ tốt. Cái đêm mất ngủ vì lo sợ ở Hongkong, Mai đã nguyện rửa Daniel hết lời. “Khi hết hạn tu nghiệp quay về Việt Nam, Daniel vẫn tiếp tục là sếp vùng châu Á, là sếp của lão Lafatoine cáo già, và dĩ nhiên là sếp cao đến mấy bậc của mình – Mai bối rối – Ăn tối ở Paris với Daniel có thể đây là một cơ hội cho những ai như Tuyết Hường, nhưng với mình ... “.

Mai vẫn chưa quyết định có nên gọi cho Daniel không. Giá mà anh không phải sếp. cô vẫn giữ hình ảnh đẹp về anh lần đầu gặp mặt trong hành lang khách sạn Shangri – La và đêm trước khi rời Hongkong. Hai người đã đứng ngắm trời đêm qua tấm kính dày trên tầng mười hai. Mai cảm nhận được vẻ thiếu tự nhiên nơi Daniel dù anh cố gắng tự chủ. Hình như Daniel muốn nói điều gì đó với cô nhưng vị trí sếp vùng khiến anh không thể chia sẻ. Ở Daniel có điều đó thật bí ẩn thôi thúc Mai tìm hiểu rõ hơn. Nhưng rồi cô cũng đã cố lãng quên anh, như một điều tất yếu bởi Mai ý thức được người đó không thể dành cho mình.

Mai dọn dẹp nhà cửa, hẹn với lòng sẽ phone cho Daniel nhưng rồi công việc cuốn cô đi, hoặc chính lòng cô cố tình muốn lờ hẹn. Đến chín giờ hơn Mai giật mình, vẫn còn kịp, nếu cô chỉ muốn phone để chào hỏi. Nhưng Mai không thấy thoải mái, tâm trạng bất an kỳ lạ xâm chiếm mỗi khi cô cầm điện thoại lên. Cuối cùng, Mai đặt điện thoại xuống, quyết định khá chảnh: “Bộ làm sếp là muốn ăn tối với ai cũng được ư!”.

- Valerie muốn gặp bồ - Sophie vừa thấy Mai đã vội vã báo tin – Gấp lắm đó!

- Vậy hả? – Mai cởi áo khoác, hấp tấp mở laptop – Bồ có nói mình kẹt đi field ở showroom Saint – Germain – des – Prés không?

- Có chứ! – Sophie sửa lại khăn choàng cổ bằng lụa sáng màu – Bồ ăn tối với anh chàng Singapore vui chứ? Có dắt chàng về căn hộ enjoy không?

- Đừng cà rờn. Anh ta đáng để chúng ta kính trọng – Mai nghiêm mặt – Tôi không thích quan hệ cá nhân với sếp.

- Đồ ngốc! – Sophie bực bội quát nhỏ.

Mai khá bất ngờ với thái độ cáu bẳn đó nhưng cô không có thời giờ đôi co. Mai đẩy cửa phòng sếp bước vào. Bà Valérie đang soi gương xem lại nhan sắc. Đạo sau này bà tỏ vẻ thân thiện với cô hơn, hẳn vì thấy những nhiệm vụ tưởng chừng “bất khả thi” đều được cô hoàn thành. Đơn giản, ở Paris Mai không có gia đình, bạn bè, không có nhu cầu rong chơi nên ngoài giờ làm việc ở công ty, cô cống hiến trọn vẹn cả những lúc nghỉ ngơi và các ngày cuối tuần. “Mai! Khỏe không? – Sếp cười tươi như hoa – Bên khối Sales khen cô lắm, đồng nghiệp Marketing cũng nói cô nhiệt tình, siêng đi field, biết lên kế hoạch tốt, cô hòa nhập vào nhóm Langôma Paris rất nhanh. Bản thân tôi cũng thấy cô có sáng kiến thú vị, khá proactive (1). Xin chúc mừng!”. “Tôi cảm ơn bà, Valérie.” Mai chỉ biết nói thế nhưng cô đang run lên hạnh phúc. Sếp tỏ vẻ giận: “Chúng ta đã cùng làm việc hơn ba tháng nay rồi. Ở L’Aurore Paris, mọi người se tutoyer (2) với nhau cả! Chị có một tin tốt và một tin xấu cho em đây”. Không chờ Mai phản ứng, sếp

nói nhanh một lèo: “Tin xấu là em phải làm việc trong thời gian nhiều đồng nghiệp đi nghỉ đông trước lễ Noel. Tin tốt là em được đại diện nhóm Langôma tham gia vào Ủy Ban tổ chức lễ hội Noel cho nhân viên Paris. Lễ hội này do Chủ tịch Tập đoàn chủ trì. Được làm việc với ông là một vinh hạnh au cũng mở nhé!”

(1) proactive: năng động phản ứng trước khi sự việc xảy ra.

(2) Se tutoyer: Động từ “se tutoyer”. Cách xưng hô thân mật trong tiếng Pháp “toi – moi”

Paris đã sang đông, mỗi sáng thức dậy trong căn hộ rộng rãi, Mai thấy tật cô đơn. Ngoài trời vẫn tối đen khi cô khoác áo bước ra đường. Đã có một bộ phận lao động cấp thấp hiện diện ngoài phố. Những nhân viên vệ sinh đang co ro quét lá, những anh chàng giao báo, những bác tài xế xe tải vận chuyển hàng hóa từ tỉnh về. Đi ngang một tiệm bánh mì, mùi hương ấm nóng tỏa ra thật dễ chịu, Mai kéo khăn choàng đang quấn kín mũi, hít vội một hơi dài. Đường Tolbiac là nơi dân Tàu và Việt mở nhà hàng khá tấp nập. Những tiệm phở, bánh cuốn, bánh xèo nằm san sát nhau. Thời gian đầu Mai còn thèm đồ ăn Việt nhưng cô hất giá mình ợp với các món ăn nhanh và nền ẩm thực Pháp có một sức quyến rũ kỳ lạ.

Mai bước vào thang máy, bấm số 15 lên tầng của Chủ tịch Tập đoàn. Hôm nay cô dự buổi họp với Ủy Ban tổ chức Noel. Ủy Ban đã được lập và có những cuộc họp cách nay hai tháng về thời gian, nơi chốn, chọn đối tác thực hiện, lên chương tình ... Khi đó chỉ có những nhân vật chớp bu được tham gia. Giờ đến lúc những nhân viên cấp thấp hơn có quyền cho ý kiến. Nhân hàng Langôma sẽ tài trợ hai trăm suất quà nên Mai sẽ đại diện nhóm, cùng bàn bạc và tiến hành tổ chức sự kiện quan trọng nhất trong năm do đích danh Chủ tịch Tập đoàn gửi thiệp mời.

Mai rón rén ngồi vào bàn họp, một vài nhân vật cô đã làm việc qua nhưng

phần lớn vẫn chưa có cơ hội tiếp xúc. Chủ trì buổi họp hôm nay là Giám đốc Nhân sự phụ trách cả Tập đoàn, ông lịch thiệp đến bắt tay từng người. Và vào đúng giờ G, Chủ tịch Tập đoàn xuất hiện. Dù hàng ngày ra vô tòa nhà L'Aurore. Mai chưa bao giờ có may mắn chạm mặt nhân vật đứng đầu Tập đoàn mỹ phẩm lớn nhất châu Âu này. Vây quanh ông là hàng trăm huyền thoại được nhân viên toàn thế giới rỉ tai nhau. Hồi còn ở Việt Nam cô đã nghe Tổng giám đốc Lafatoine nhắc nhiều đến Monsieur De Buffon với một vẻ khâm phục thái quá. Thậm chí bức chân dung của ngài Chủ tịch còn được rửa to treo ngay bàn làm việc. Một khuôn mặt quắc thước, mái tóc bạc trắng, vầng trán thông minh, đôi mắt tinh anh, nụ cười tĩnh tại. Cách đây gần một trăm năm, chính mẹ ruột của ông De Buffon đã lập nên công ty mỹ phẩm L'Aurore chỉ với vài sản phẩm dưỡng da tự pha chế. Bà khởi nghiệp khá trẻ, trên bốn mươi tuổi mới bước ra thương trường. Bà vừa đảm trách việc pha chế vừa điều hành công ty nên đã có thời điểm L'Aurore suýt bị mua bởi một đối thủ nặng ký. Sau đó ông De Buffon đã giúp mẹ giữ lại được công ty và bà tin tưởng trao quyền quản lý cho con trai. Trải qua gần một thế kỷ, tập đoàn mỹ phẩm L'Aurore ngày nay không những vững mạnh đến mức chẳng ai mua được mà còn trở thành mối đe dọa của các công ty nhỏ. Và Chủ tịch De Buffon chính là nhân vật chuyên đi mua lại các công ty mỹ phẩm lừng danh khắp thế giới. Ông xứng đáng được xem là “huyền thoại” khi đưa L'Aurore trở thành tập đoàn mỹ phẩm lớn mạnh nhất thế giới. Chiến lược kinh doanh của De Buffon là phải có nhiều thương hiệu đa dạng, nhắm vào nhiều phân khúc thị trường khác nhau và tiếp tục thôn tính các công ty nhỏ khác.

“Bonjour Monsieur De Buffon”, cả phòng họp đồng loạt đứng dậy hô to. Ngài Chủ tịch nở nụ cười thân thiện: “Chào mọi người, khỏe chứ? Sáng nay có kẹt xe và biểu tình ở đâu không? Ai chưa cạo râu? Ai chưa ăn sáng? Ai chưa trang điểm? Tôi thơm tất rồi nhé!”. Lời chào hài hước của Chủ tịch được hào hứng đáp lại bằng những tràng cười thoải mái. Mai đỡ run, bình tĩnh nhìn kỹ huyền thoại sống của L'Aurore, người có công thiết lập một triều đại mỹ phẩm hùng mạnh, kẻ “xâm chiếm” những hãng mỹ phẩm nhỏ

và các đối thủ cạnh tranh trên thế giới. Trông ông thật đẹp với khố người tầm thước, bờ vai rộng vững chãi, bộ complet cắt may vừa khéo lịch lãm và một ánh mắt nhìn thấu mọi ý nghĩ. Lướt mắt nhanh, Chủ tịch lên tiếng: “Hôm nay có thêm vài người tôi chưa hân hạnh được biết. Để khỏi mất thì giờ, chúng ta sẽ gặp nhau sau cuộc họp. Giờ tôi muốn nghe các đối tác của công ty tổ chức sự kiện Momental trình bày về tiến độ và những vấn đề cần giải quyết ta đã nêu trong cuộc họp trước.”

Mọi người lắng nghe bài trình bày sinh động thật háo hức. Dự án đang thực hiện đúng tiến độ, hiện các nhân công đã chờ đến công viên Các Hoàng Tử dụng cụ để lắp ráp trước sự kiện hai ngày. Sẽ có đầy đủ các nhà vệ sinh, phòng giữ áo khoác, phòng tiếp khách với rượu cocktail. Qui trình bố trí xe đưa rước tám ngàn nhân viên làm việc tại Paris và các vùng phụ cận đã lập. Ngoài xe cũng sẽ đến khách sạn đón những nhân viên trên thế giới về Paris dự tiệc. Họ là những sếp vùng, các Tổng giám đốc của hơn một trăm nước và các nhân viên cao cấp. Hợp đồng đã ký với các nghệ sĩ tạp kỹ. Phần âm thực cũng đã thương lượng xong để về thực đơn, giá cả, cách bài trí ...

Quá nhiều thông tin để cập nhật. mọi người cùng óát biểu ý kiến. Giờ Mai mới để ý tham gia cuộc họp này còn có một số nhân vật khác đang ở khắp nơi trên thế giới thông qua hình thức visual – conference. Hít một hơi thật sâu, Mai đưa tay xin phát biểu về đề xuất trò chơi với giải thưởng là một giỏ quà mỹ phẩm Langôma. Monsieur De Buffon lắng nghe Mai và kín đáo thì thầm với Giám đốc nH6an Sự. Cô chỉ nói ngắn gọn trong năm phút và được duyệt thông qua. Mai lại tiếp tục giơ tay:

- Tôi đến từ Việt Nam và chỉ ở trong nhóm Langôma của Valérie Laillé đúng một năm. Tôi muốn tối đa hóa những hoạt động nghề nghiệp tại Paris trước khi về lại Việt Nam với mục tiêu phát triển chi nhánh non trẻ này chuyên nghiệp hơn. Vì thế, tôi mong muốn được tham gia vào từng công đoạn thực hiện buổi tiệc Noel để tích lũy kinh nghiệm. Tôi muốn sát cánh với Ban tổ chức trong từng khâu, dù rằng không thể tham gia cùng một lúc

nhiều khâu. Tôi có thể làm việc hai mươi bốn trên hai mươi bốn giờ, bảy trên bảy ngày.

- Tôi duyệt yêu cầu này và đề nghị công ty Momental cung cấp lịch thực hiện từng khâu thật chi tiết cho Mademoiselle (1) – ngài Chủ tịch có đôi mắt biết cười – Tuy nhiên ta khuyên con không nên cống hiến cả cuộc đời mình cho công ty. Hãy tận dụng một năm ở Paris cho những hoạt động văn hóa, xã hội, thể thao rất đa dạng của kinh thành ánh sáng. Hãy đi shopping, du lịch, hãy tận hưởng cuộc sống sôi động của Paris và nước Pháp tươi đẹp!

- Cảm ơn papa! – Đột nhiên Mai buột miệng hồn nhiên với ánh mắt thân thương.

Cả phòng họp ồ lên. Mai bụm miệng, mặt đỏ rần. Ngài Chủ tịch bật cười: “Vâng, con gái!”. Sau buổi họp, Monsieur De Buffon mời Mai dùng cơm trưa trong nhà hàng riêng của ông ở sân thượng, nơi ông dành để tiếp khách quan trọng với đầy đủ thực đơn phong phú và những anh bồi phục vụ chuyên nghiệp. Cô lại thoáng thấy ánh mắt ganh tỵ rất kính đáo của những nhân viên khác. Trước khi Mai cứ tưởng chỉ có dân châu Á mới xu nịnh các ông chủ và cúi rạp đầu chào Chủ tịch Tập đoàn như trong phim Hàn Quốc hay Hongkong. Giờ chứng kiến cảnh khúm núm vủa dân L’Aurore Paris trước Monsieur De Buffon, cô mới vỡ ra: người nào đem lại công ăn việc làm cho mấy trăm ngàn nhân viên đều xứng đáng được tôn kính.

- Hãy kể ta nghe đôi chút về bản thân con nào – Chủ tịch xưng hô thân thiện – Và cho ta biết về chi nhánh L’Aurore ở Việt Nam. Con được đãi ngộ tốt chứ? Tổng giám đốc Việt Nam là Jean – Paul Lafatoine?

- Vâng! – Mai bối rối, cô không muốn lặp lại sai lầm như ở Hongkong – Vâng, đương nhiên rồi.

- Thôi nào – Ông sắc sảo – Đừng e dè quá chứ! Nhìn thái độ con ta biết chắc cũng bát măn lắm nhưng không dám nói?

- Dạ - Mai lúng túng cố lái sang chuyện khác - Ở Paris mọi người làm việc thật hăng. Để theo kịp đồng nghiệp ở đây, con toàn chạy.

- Chạy là tốt – Monsieur De Buffon gật gù – Nhưng nên giảm tốc độ những

lúc cần thiết. ngoài công việc dành cho L'Aurore con làm gì giải trí?
- Không có gì! – Mai đáp nhanh – Con không còn tí thời giờ nào nữa!
- Kể cả không làm tình mỗi đêm?

Mai sững người há hốc. Huyền thoại của Tập đoàn L'Aurore mỉm cười nhìn miếng thịt bò từ miệng cô rơi ra. Mai run lên như người đang sốt rét.

Email Daniel gửi Mai

Subject: Tin nhắn ở Paris

Dear Mai,

Tôi không chắc cô có nhận tin nhắn của tôi không. Tôi đã ghé sáng Paris nhân một cuộc họp và mong muốn được gặp lại cô để chắc rằng cô hoàn toàn hài lòng với công việc mới. Tôi đã nghe nhận xét tốt về cô từ bà Céline Laillé. Tôi rất vui mừng. Tuy vậy tôi vẫn chưa biết bản thân cô có yêu thích công việc mới không. Tiếc quá, chúng ta không thể gặp nhau. Hy vọng lần sau tôi sang Paris họp sẽ được gặp và ăn tối với cô.

Trân trọng,
Daniel Ng.

Email Mai gửi Tuyết Hường

Subject: Help me!

Bà Tuyết Hường ơi!

Tui gửi email để thăm hỏi bà thôi, đừng ngạc nhiên. Từ hồi sang Paris đến giờ tui nhiều việc quá nên chưa email cho bà. Bà thông cảm hi! Nhân tiện tui làm phiền bà một chút (thật ra đây mới chính là nguyên nhân tui viết email cho bà, tui nói thẳng để bà khỏi phải chửi tui). Tui cần phòng Nhân Sự của chi nhánh Việt Nam gửi qua bộ hồ sơ nhân viên của tui để tui nộp vô phòng Nhân Sự ở Paris. Thủ tục hành chính đó mà. Bà nhớ đưa cho sếp Jean Paul Lafatoine ký vô, thêm chữ ký nháy của chị trình *không biết chị

trình đã trở lại làm việc sau khi nghỉ hộ sản chưa? Nếu chưa thì bà lý cũng được!). Bà giúp tui làm liền nhe, gửi express qua cho tui theo địa chỉ L'Aurore Paris, phòng Marketing, nhãn Langôma. Cảm ơn bà nhiều hi! Nhân tiện, chàng trai của chúng ta sao rồi? Đạo này bạn quá không email cho chàng. Bà có tiến bộ nhiều trong mối quan hệ với chàng chưa? Chúc may mắn!

Email Tuyết Hường gửi chị Hai

Subject: Bối rối

Em rất ngạc nhiên khi biết Quỳnh Mai và Louis có mối quan hệ rất lỏng lẻo. Hình như nó cũng không màng đến chàng, hình như Paris đã nuốt mất nó cùng những công việc không tên, hoặc nó gặp ai khác ngon ăn hơn Louis. Nếu nó không xem trọng Louis, thì việc em chiếm được chàng sẽ mất đi nhiều thú vị. Ở bên chàng em không mấy vui, vì bản thân em muốn chiếm chàng không hải trên cơ sở tình yêu. Mà chàng thì cũng “đơ đơ” sao đó. Em rất khó đoán tâm trạng của chàng. Phải chăng cả hai bên đều lợi dụng nhau?

Email Mai gửi Lan

Subject: Faire l'amour (3)

Em viết ngắn cho chị và cần lời khuyên vì em không dám hỏi maman Christine: hình như tụi Tây nói đến sex và động từ “làm tình” một cách thoải mái lắm. Cương vị Chủ tịch Tậ đoàn mà giỡn với nhân viên theo kiểu “không làm tình mỗi đêm à?” rồi cười khà khà khi thấy em sững sờ là bình thường chứ? Dù sau đó ông có xin lỗi em và phân bua không ngờ em đã là manager của thế kỷ 21 mà phản ứng như một nữ sinh trung học thời Trung Cổ.

(3) *Faire l'amour* (tiếng Pháp): làm tình

Dương Thụy
Nhằm mắt thấy Paris
Chương 12
SÉT ĐÁNH NGANG TAI

Càng gần đến Noel, thời tiết càng khó chịu, có hôm ban ngày mà nhiệt độ vẫn không lên hơn được hai độ C. Paris và cả châu Âu chìm trong giá rét dù chưa phải đỉnh điểm của mùa Đông. Bầu trời lúc nào cũng xám xịt, nặng nề và sà thấp như thể sắp đổ ụp xuống đầu những người khách bộ hành đang co ro trên phố. Những quán phở trong quận 13 trở nên đắt khách, dù trời lạnh, khách vẫn kiên nhẫn xếp hàng trước cửa. Viễn cảnh được ăn một tô phở nóng sực, thơm tho đang bốc khói đủ khiến người ta chịu đựng cảnh đợi chờ. Mỗi lần đi ngang những dòng người xếp hàng trước các quán phở, Mai bật cười thú vị. Một cảm giác tự hào, hả hê và có phần giấu cợt quẩn lấy cô. Họ là Việt kiều, người Pháp và cả các khách du lịch nói những thứ tiếng xa lạ. Họ chờ được ăn món phở của Việt Nam trong làn gió đông tê tái. Trong khi đó, Mai chẳng mấy khi thèm các món Việt Nam, dù mùa lạnh được ăn một tô phở gà hoặc tô bún bò quả là lý tưởng. Cô thích cầm trên tay ổ bánh mì baghette nóng hổi được phết những lát bơ Bretagene béo thanh dễ chịu. Vừa đi vừa cắn ngập những miếng bánh mì giòn rụm, cảm nhận bơ tan chảy trên đầu lưỡi, Mai thấy yêu Paris thêm một chút.

Những ngày cuối năm thành phố nhộn nhịp trang hoàng khắp nơi để hút khách du lịch và hào hứng bước vào một dịp kinh doanh hứa hẹn. Mỗi lần đi field ở các quận trung tâm Mai đều ngoạn nhìn những cửa hàng được trang trí thật sáng tạo. Cũng bấy nhiêu cây thông, kim tuyến, quả chuông, ngôi sao ... mà dân Paris biết nghĩ ra nhiều cách tạo hình thật lạ mắt. Ở những quảng trường nổi tiếng, các tiểu cảnh được dựng lên vô cùng tráng lệ. Nào là hồ nước long lanh như đóng một lớp băng mỏng, hàng thông phủ tuyết trắng bạc đầu, những quả cầu pha lê trong vắt treo lơ lửng ... Place concorde, place Dauphine, place de la Bastille, place the VoSài Gones ... tha hồ khoe sắc, mặc sức phô diễn cơ man những tiểu cảnh Giáng sinh rực

rỡ ánh màu. Một lần đi ăn trưa chung với Sophie ở quán trường Bastille, nhìn một tiểu cảnh tuyệt đẹp vừa được dựng lên, Mai buột miệng ngâm nga: “Places, ô place de Paris, place au spectacle infini ...” (1), làm cô đồng nghiệp bất ngờ: “Bồ học ở đâu vậy?”. Mai không nhớ là mình đã đọc ở đâu trong vô vàn những cuốn sách mình đã học ở Việt Nam, không hiểu sao cô lại chối: “Tôi đọc được trên một tấm áp phích quảng cáo ngoài phố!”. Dường như với đồng nghiệp Paris, Mai không thích lộ rõ mình là người xuất thân học hành hàng hoàng, cô muốn mọi người nhìn mình như một kẻ rất “bụi đời”, có khả năng “lăn xả” mọi nơi và “chịu chơi” mọi lúc. Thừa biết mình chẳng thể cạnh tranh lại “quí tộc Pháp”, Mai thà tự nhận mình “cao bồi Mỹ” cho xong.

Từ ngày sếp Céline cử Mai vào Ủy Ban tổ chức lễ hội Noel, cô càng bận rộn hơn vì vừa muốn tiếp tục làm những công việc của Langôma vừa muốn tham gia càng nhiều càng tốt công tác chuẩn bị với Momental. Ngày nào Mai cũng đi một quãng đường dài dưới métro đến công viên Các Hoàng Tử xem tiến độ thực hiện. Gọi là công viên với tên gọi “Parc des Princes” nhưng thực chất đây là sân vận động chuyên nghiệp dành cho các giải bóng đá nhà nghề. Mai chắc L’Aurore Paris phải thuê sân vận động với một cái giá cao ngất để tổ chức một ốt vui cho nhân viên. Tổng cộng mười ngàn thiệp mời đã được in ký tên ông Chủ tịch Tập đoàn. Những tấm thiệp dày cộp, thiết kế sắc sảo, sang trọng đựng tầm Monsieur De Buffon sẽ được phát hành cho khoảng tám ngàn nhân viên làm việc ở Paris và các vùng lân cận. Số thiệp còn lại sẽ được gửi qua bưu điện cho khắp các managers thuộc tập đoàn L’Aurore ở khắp nơi trên thế giới. Công tác gửi thiệp, nhận phản hồi sẽ tham dự hoặc từ chối, đặt phòng ở khách sạn cho khách ở xa, tổ chức xe đưa rước cho những vị này là cả một núi việc cần phải được sắp xếp cẩn thận. Hàng ngày công viên Các Hoàng Tử lại thay đổi hơn với các giàn giáo đã thành hình, những tấm vật liệu văng nhựa chuyên dùng để xây dựng nhà tạm được chở đến. Người ta sẽ dựng những dãy nhà dành cho phòng tiếp khách, phòng nhận giữ áo khoác, phòng tiệc tối, tiệc khiêu vũ, hệ thống nhà vệ sinh ... và đặc biệt là khán phòng có sức chứa mười ngàn

người và cái sân khấu hoành tráng. Tất cả đều có mái che và hệ thống sưởi ấm dành cho mùa Đông. Mỗi ngày Mai lại chắc lưỡi xuýt xoa khi đứng nhìn dự án đang tiến triển một cách th65t chuyên nghiệp. Hôm nay người ta đã chờ ghế đến và chuẩn bị lắp đặt hệ thống âm thanh và ánh sáng.

- Cô ổn chứ? – giám đốc dự án Pierre Fabrice đi ngang qua – Ngày nào cũng thấy cô đến đây!

- Tôi ngưỡng mộ công việc của ông – Mai thành thật – công ty tổ chức sự kiện Momental của ông quá chuyên nghiệp!

- Cảm ơn cô. Chúng tôi phải trải qua mất buổi đấu thầu căng thẳng lắm mới được nhận dự án này của Tập đoàn L’Aurore.

- Nếu ở VIỆT NAM, tôi chẳng thể nào tưởng tượng nổi một công trình thế này – Mai thấy mình vô cùng may mắn – Mọi thứ từ con số 0, thế mà đến nay chúng ta đang có một nơi tổ chức tiệc Noel thật hoàn hảo.

- Chưa xong đâu – Pierre bật cười trước vẻ khâm phục của cô gái trẻ - Linh hồn của buổi tiệc sẽ là những màn tạp kỹ xiếc, những bài hát về Noel do các ca sĩ nổi tiếng thực hiện. Chúng ta có Patrick B., Patricia K., Elsa ...

- Lạy Chúa! Họ thật xuất sắc. Tôi không ngờ có ngày được nghe họ hát tại Paris – Mai xúc động – Mà lại còn được tiếp xúc trực tiếp nữa. Ông đã hứa cho tôi đến gặp họ hôm chạy thử chương trình vào tuần tới phải không?

Pierre Fabrice gật đầu cười. Những ca sĩ này đã xa rời ánh hào quang nhưng họ vẫn là những ngôi sao thật sự. Họ sẽ đủ sức đốt cháy khán phòng trong đêm tiệc và nhân viên L’Aurore sẽ hoàn toàn hài lòng.

Càng gần đến Noel, không khí làm việc trong L’Aurore càng sôi động. Mọi người tranh thủ từng phút để hoàn thành các kế hoạch trong năm cũ và bận rộn chuẩn bị những chuyến đi nghỉ dài ngày. Mọi nhân viên trong nhóm Langôma đều sẽ rời Paris, ngay cả chị tạp vụ Zeneb gốc người Maroc cũng khoe sẽ dắt con về quê chơi. “Mai, em cũng đi đâu chứ? Đi lên núi trượt tuyết? Về miền Nam sưởi nắng? Hay quay về Việt Nam thăm người yêu?”. Mai bật cười, vui lây với vẻ chộn rộn của chị tạp vụ nghèo hèn. “Những

ngày cuối năm ở Paris không khí háo hức như Việt Nam sắp đón Tết âm lịch. Nhưng em không có tâm trí để nghĩ đến cuộc sống ngoài công việc. Mục tiêu trước mắt là lễ hội cuối năm ở công viên Các Hoàng Tử”. Zeneb thật thà: “Nhưng sau sự kiện này, toàn bộ nhân viên L’Aurore Paris sẽ nghỉ phép đi chơi, em không sợ ở lại Paris một mình cô đơn sao?”. Mia gục gặt đầu “Đành vậy!” rồi chuẩn bị khoác áo đi field. Cô kịp nghe Zeneb hứa với theo khi chạy vội ra thang máy: “Chị sẽ có quà Maroc cho em!”. Giờ Mai cũng có khả năng đi như chạy với một vận tốc “rất Paris”. Tối qua trong một phóng sự về tốc độ cuộc sống đô thị trên đài TF1, người ta đã kết luận: Dân Paris đi nhanh nhất thế giới. đặc biệt phụ nữ Paris đạt kỷ lục đi nhanh mà vẫn mang giày cao gót. Điểm này thì Mai thua, vì thế trong balô cô luôn thủ sẵn một đôi cao gót bẫy phân, cần thì lôi ra cho xứng đào xứng kếp.

Ngoài phố, những bản nhạc Giáng sinh vui nhộn vang lên khắp nơi, có những bài cũ rích như “Vive le vent” và cả những bản lạ hoặc Mai không biết tên nhưng rất thích đoạn điệp khúc “Anh sẽ yêu em suốt đời”. Dân Pháp thật lạ, cả thế giới đều biết họ là một dân tộc đa tình, yêu nhiều, ngoại tình lắm, ly dị đếm không xuể, tái hôn cũng chóng mặt. Vậy mà họ luôn ngây thơ tin vào những cuộc tình vĩnh cửu, yêu lần nào cũng như lần đầu, hôn cái nào cũng đắm say như thuở mười ba, và những lời hứa thì ngây ngất “suốt đời, trọn kiếp, mãi mãi”. Một lần dạo rừng Vincienne với maman Christine, thấy một cặp ngoài tám mươi chống gậy dìu nhau, họ âu yếm hôn nhau nhu thế cả thế giới chỉ có đôi ta, Mai thán phục: “Ở Việt Nam làm gì có cảnh này, mấy ông bà già Pháp biết giữ lửa tình yêu, lâu nhau mấy chục năm mà còn hôn được như vậy!”. Maman Christine cười hặc hặc: “Sao con không nghĩ họ ... mới cưới nhau?”. Kể cả maman Christine, dạo này hình như đang yêu ai, bà trốn Paris đi sang Luân Đôn mỗi tuần.

Cuối cùng ngày trọng đại cũng đến. Công viên Các Hoàng Tử dập dìu ngựa xe. Nhân viên L’Aurore Paris được yêu cầu tập trung tại các chi nhánh công ty, xe đưa rước tập thể đến đón nhằm tránh tình trạng kẹt xe và thiếu chỗ

đậu. Vậy mà cũng phải huy động một đội ngũ cả trăm nhân viên trong khu parking. Mai chạy đủ chỗ kiểm tra mỗi nơi một chút, tai đeo điện đàm “walkie – talkie”, cổ lủng lẳng thẻ “pass – partout” đặc biệt của ban tổ chức. Với vẻ bề ngoài rất chuyên nghiệp đó, cô có thể xộc cả vào phòng hóa trang của các diễn viên tạp kỹ, chui dưới đàn piano của ca sĩ lừng danh Patrick B. hoặc trùm vào người bộ váy lông chim của nữ ca sĩ Patricia K. Cơ hội cho Mai chơi trò nghịch ngợm với những tài tử - giai nhân của kinh thành ánh sáng quả là ngàn năm có một. Nhưng thời gian không còn nhiều, cô phải chạy xuống khán đài kiểm tra ghế ngồi của các vị managers, phải chắc hẳn những trụ cột của tập đoàn đã yên vị vào những dãy VIP dành riêng cho họ.

Một người đàn ông dáng dấp thật quen thu hút Mai từ xa trong dãy ghế dành cho các giám đốc từ các nước được mời về Paris: Daniel Ng. Không hiểu sao Mai vội quay mặt ngó lơ dù thoáng thấy anh nhìn mình trong bóng tối. Cô đang đứng ở vùng ánh sáng rực rỡ từ sân khấu rọi đến trước giờ khai mạc. Đột nhiên, một bóng người lách đến chạm vào vai Mai.

- Cô đây rồi! – tổng giám đốc L’Aurore Việt Nam lên tiếng trước – Chào!

- Chào Jean – Paul – cô mỉm cười tự tin trước Lafatoine – Thật vui gặp lại ông!

Dù không thật sự thích sếp cũ, Mai vẫn thấy cảm động khi gặp lại người quen giữa Paris. Cô thấy ông thân thiện hơn, gần gũi hơn, có thể vì giờ đây ông không còn là sếp của cô nữa. Lafatoine nheo mắt ngắm Mai chăm chú làm cô thoáng bối rối.

- Cô thay đổi một cách tích cực hơn, ý tôi muốn nói về mặt ngoại hình – Sếp cũ không giấu vẻ kinh ngạc – Paris có vẻ hợp với cô. Cô đeo thẻ của Ủy Ban tổ chức lễ hội? Cô được làm việc với ngài Chủ tịch? Chúa ơi! Thật tuyệt!

- Nhờ ông đã gọi tôi sang đây tu nghiệp – Mai cười hồn nhiên - Ở Việt Nam dạo này thế nào? Mọi người ra sao? Tôi nhớ họ lắm! Tôi cũng nhớ ông nữa, thật đó!

- Đừng thêm chữ “thật đó”, nó tố cáo cô đang nói dối. Tôi biết cô cũng chả

nhớ ai, kể cả người cô nên nhớ nhất. Giá mà Louis De Lechamps thấy cô lúc này – Lafatoine xuýt xoa khá kịch – Anh ta sẽ tiếc đứt ruột!

- Tại sao? – Mai ngơ ngác.

- Vì anh ta đã cặp bồ với Pink Lady!

- Sao?

Mai nghe sét đánh bên tai, ánh đèn màu bất chợt rọi thẳng vào mặt. Mắt cô nhòe đi, choáng váng. Mai đưa hai tay lên che trước trán, cảm thấy hàng vạn mũi tên đang cắm xuống đầu. Cái giọng cay độc của Lafatoine vẫn còn rõ từng từ:

- Họ - đã – dọn – đến – sống – chung. Tôi lại còn thấy cái bụng Pink Lady đã tròn – tròn. Không ai ở L’Aurore Việt Nam báo tin cho cô à? Cô nên học cách xây dựng hệ thống tai mắt ở khắp nơi ...

- Vâng ... - Mai lắp bắp – Thôi tôi phải đi ...

- Chưa khai mạc mà, chúng ta có thể ra hành lang nói chuyện thêm chút nữa – Lafatoine không tha – Tôi mong cô không từ chối. Dù sao tôi cũng từng là sếp cũ của cô mà. Đừng vì đang làm việc tại Paris mà ngó lơ tôi chứ!

Mai thấy mình đi như trôi ra hành lang, sau lưng là bàn tay uy quyền của Lafatoine đang điều khiển cô theo ý mình. Họ dừng lại một điểm giữ áo khoác. Lafatoine đắc thắng, thông tin mình tung ra đã có tác dụng làm Mai đau đớn. Ông không thật sự ghét cô nhưng bản tính táo tợn và sở thích tra tấn người khác khiến ông muốn tiếp tục ra đòn. Trong tương lai gần, khi Mai hết hạn tu nghiệp ở Paris, cô sẽ quay về Việt Nam, khi đó cô cũng không còn là nhân viên dưới quyền Lafatoine. Cô sẽ nhận lệnh và báo cáo trực tiếp cho sếp vùng từ Singapore hoặc từ Paris. Sản phẩm Langôma trong giai đoạn mới tung ra thị trường không được quyền sai sót. Lafatoine không muốn cô nhân viên trẻ có cơ hội ngênh ngang. Thái độ luôn nghĩ mình giỏi của Mai làm ông điên tiết. Như đa số các sếp, Lafatoine thích người biết nghe lời hơn là người có năng lực.

Nhìn Mai tái mét và run rẩy trong ánh đèn nhấp nhòe hắt ra từ sân khấu,

Lafaroine nhếch môi cười hài lòng. Ông không biết rằng chỉ trong một tiếng sắp tới, ông sẽ phải trả giá cho những ý nghĩ độc ác luôn muốn giày vò thiên hạ.

Email Jean – Paul Lafatoine gửi Daniel Ng

Subject: Hãy hỗ trợ tôi!

Daniel thân mến,

Lẽ ra tôi nên bay sang Sing apore để gặp trực tiếp anh, nhưng tôi bối rối quá. Tôi cũng không thể phone cho anh vì biết mình không bình tĩnh. Cuối cùng, tôi đành viết mail này cho anh. Tôi khẩn thiết mong anh hãy giúp tôi, tôi xin ghi nhớ công ơn này.

Tôi không biết anh đã được biết cái tin mà tôi vừa nhận chưa. Tôi giả định rằng chưa để có cơ hội kể lại với anh một cách chi tiết. Ngay trong buổi lễ Giáng sinh, lúc đang ngồi ăn buffer, chợt ông Christ Hubert đến bên tôi nói nhỏ: “Có một tin vui cho cậu, cậu sắp được thăng chức, cậu sẽ là sếp vùng Trung Phi!”. Chúa nhân từ, đó là cái tin xấu nhất tôi nhận được từ ngày gia nhập vào Tập đoàn L’Aurore. Vùng Trung Phi là nơi ai cũng biết toàn mấy nước nghèo xác xơ. Tập đoàn đặt trụ sở ở những nước đó chỉ vì lý do chính trị. Đến những nhu cầu thiết yếu là bữa cơm hàng ngày người dân còn không lo nổi, vậy anh hãy nói với tôi ai sẽ là khách hàng mua mỹ phẩm cao cấp của L’Aurore đây? Sự nghiệp của tôi đang trên đà phát triển, sau Việt Nam sẽ là những nước tốt đẹp hơn như Thái Lan, Hàn Quốc, Nhật. Hoặc tệ lắm cũng là Philippines. Đưa tôi sang Trung phi, dù là sếp vùng, sự nghiệp của tôi coi như bị gãy ngang rồi. Ông Christ Hubert là một trong những công thần khai quốc của Tập đoàn L’Aurore. Chính ông ấy đã tiến cử tôi từ vị trí Sales Director của Algérie sang làm tổng giám đốc ở Việt Nam. Nay cũng chính ông ấy muốn tôi sang Trung Phi. Chắc anh cũng thừa biết, tôi, hay anh, chúng ta chỉ là những con cò giúp các sếp lớn làm chính trị để

ngoi lên. Tôi không cách gì từ chối vị trí sếp vùng Trung Phi cả. Điều làm tôi đau đớn nhất là nhiệm kỳ bốn năm của tôi ở Việt Nam vẫn chưa kết thúc, tôi chỉ mới bước sang năm thứ ba. Bao nhiêu dự án đang triển khai sắp đến hồi thu lợi thì nay để lại thành quả cho người đến sau thừa hưởng. Ông Christ Hubert xác nhận tôi phải sang Trung Phi ngay trong tháng Giêng vì vị trí đó khuyết cần người nhận gấp. Chính vì thế ông ấy mới báo tin cho tôi gấp gáp ngay trong lễ hội Giáng sinh. Tôi có hỏi vị trí tổng giám đốc ở Việt Nam sẽ do ai thay thế, ông Christ Hubert chần chừ cho biết tạm thời sẽ cử Chanchura, tổng giám đốc của Thái Lan, sang lo cùng lúc hai nước. Sau đó sẽ tìm người thế.

Daniel, tôi biết anh là một người có tầm nhìn xa trông rộng. Anh là một người sếp tuy trẻ tuổi nhưng luôn biết trân trọng các tài năng và phát triển nhân lực cốt lõi. Trong thời gian qua, làm sếp trực tiếp của tôi, chắc anh cũng nhận ra sự tận tâm tôi đóng góp cho VIỆT NAM, và cũng là đóng góp cho thành quả chung của vùng châu Á mà anh là người chịu trách nhiệm cao nhất. Tôi thiết tha mong anh can thiệp với Christ Hubert sao cho tôi được tiếp tục ở lại Việt Nam. Bởi lẽ, như anh hẳn phải lo ngại, một mình Chanchura lo cả hai nước sẽ không trọng vẹn và sẽ làm doanh số của cả hai nước giảm đáng kể. Khi đó mục tiêu kinh doanh chung của vùng châu Á sẽ không đạt, Sự nghiệp của anh đương nhiên cũng không thuận lợi. Anh là ngôi sao sáng, là một người quản lý trẻ tuổi tài năng mà Tập đoàn L'Aurore may mắn có được. Tôi tin anh sẽ thuyết phục được Christ Hubert. Bởi lẽ, vùng châu Á hiện là nơi có tốc độ tăng doanh thu cao nhất thế giới. Nếu anh đe dọa bỏ đi, Christ Hubert không thể không nhượng bộ. Dù gì, tôi hy vọng tình thế không đến mức căng để anh phải ra tối hậu thư. Dù sao tôi cũng lớn tuổi hơn anh và là người Pháp, đồng hương với Christ Hubert, cho phép tôi khuyên anh cách đối phó với ông ta: Đừng nhượng bộ và tỏ ý do dự! Tôi chúc cuộc thương lượng giữa anh và Christ Hubert sẽ có kết quả win – win hai bên cùng hài lòng.

Trân trọng,

Dương Thụy

Nhắm mắt thấy Paris

Chương 13

KHĂN HERMÈS TRÊN CẦU MIRABEAU

Trên sân khấu chèo ca sĩ vẫn đang say sưa hát và làm tốt vai trò kích thích khán giả cùng hát theo bài “Au café des délices”. Ở gian phòng ẩm thực, hàng trăm người đã túa ra ăn uống và thưởng thức các loại rượu. Mai đi sang phòng chụp ảnh, ngài Chủ tịch đang bận bịu chụp chung với một đoàn người rờn rợn xếp hàng chờ đến lượt. Cô cũng từng có ý nghĩ sẽ đến chụp chung với ông để về khoe với đồng nghiệp bên Việt Nam, giờ mọi thứ chẳng có ý nghĩa gì. Lòng Mai trống rỗng.

Mai thoát ra ngoài, nhận thanh chocolate như một món quà lưu niệm đêm tiệc Noel rồi khoác áo lông thừng đi. Cô bước vào taxi, chào khào đề nghị: “Cho tôi đến cầu Mirabeau!”. Từ lúc đến Paris, Mai lao vào làm việc để được đồng nghiệp mới đóng nhận, để không bị văng ra khỏi guồng máy. Hết một ngày làm việc cô chỉ là một xác chết không chút năng lượng, để rồi sau vài tiếng ngủ lấy sức lại bắt đầu một ngày mới nhiều áp lực hơn. Mai thở hắt ra, giờ cô mới thấm thía lời khuyên của Chủ tịch. Mai đã không biết cân bằng giữa công việc và đời tư. Cô chẳng hề tận hưởng Paris như một kinh thành ánh sáng, cũng không có thời giờ trả lời email cho Louis và hầu như không quan tâm gì đến anh nữa. Đã biết bao lần Louis viết email hối thúc cô liên lạc với mẹ anh và hứa hẹn một kỳ nghỉ cuối tuần nào đó. “Thưa cô! – người tài xế taxi quay lại nói – Đã đến cầu Mirabeau rồi. Chúc một buổi tối vui vẻ. Cần thận cảm lạnh nhé”

Mai không có thói quen cho tiền pourboire (1) nhưng lần này cô hào phóng đưa vào tay người tài xế tời mười euros. Mai cô đơn quá, một nụ cười, một câu chúc của người xa lạ sao thật ấm cúng. Cô lông thừng đi lên cầu Mirabeau. Ban đêm cầu được hệ thống chiếu sáng chuyên nghiệp hắt ánh xanh, trông vừa lãng mạn, nhưng cũng buồn tê tái. “*Dưới cầu Mirabeau*

trôi dòng Seine – Mai ngâm nga những vần thơ của Guillaume Apollinaire – *Đêm cứ đến, giờ cứ điếm. Tháng ngày cứ trôi, tôi vẫn còn đây*”. Giờ cô mới chợt giật mình ý thức đang đứng trên cầu Mirabeau, không hiểu sao cô bật nói tên địa điểm này khi bước lên taxi. Có lẽ từ trong tiềm thức, Mai luôn cho rằng đây là chiếc cầu tình yêu, mà phải là những cuộc tình trôi theo dòng nước, chỉ còn kẻ bại trận đứng nhìn tương lai một cách ngậm ngùi. “Louis! Louis! Lần cuối cùng em viết email cho anh là khi nào? Lần cuối cùng anh nói sẽ quay lại Paris đưa em đi chơi là khi nào? Tại sao đợi đến khi mất anh rồi mới biết, em đã hoàn toàn bị chinh phục khi thấy anh phát biểu ở hội nghị Hongkong!”. Có lẽ gió lạnh, có lẽ Mai đã bị cảm từ mất hôm trước, hoặc có lẽ đơn giản cô đang khóc. Những giọt nước mắt thi nhau rơi xuống sông Seine, và những ... giọt nước mũi cũng xối xả tuôn trào. Mai lục túi tìm khăn giấy nhưng vô vọng. Hai cái khăn tay hiệu Lacoste cô dành “để khóc những cuộc tình” cũng chẳng nhớ để đâu. Ở đây gió, chiếc khăn hàng hiệu Hermès trị giá năm trăm euros đang mời gọi. Đó là món quà của ông Pierre Fabrice, giám đốc dự án lễ hội Noel, vừa tặng hôm nay. Ông muốn cảm ơn sự hợp tác nhiệt tình của Mai vì đã giúp công ty Momental thực hiện sự kiện quan trọng này. Hermès, giấc mơ “de luxe” được một lần xài hàng hiệu chính gốc sản xuất tại Paris – “made in France” giờ được Mai lôi ra. Suy cho cùng, chỉ là một chiếc khăn choàng, dù có bằng lụa mượt mà, giá bán gần mười ba triệu đồng VIỆT NAM, thất tình cũng chỉ để hỉ mũi mà thôi. Sông Seine vẫn đang chảy, nhưng Mai thấy máu ở tim mình đã ngưng lại.

Mai lật đật ngồi bật dậy theo tiếng chuông đồng hồ báo thức, chạy vào phòng tắm rửa mặt đánh răng rồi quay ra cửa sổ phòng khách nhìn nhiệt kế như một thói quen trước khi ra khỏi nhà. “Hai độ! – Cô xuýt xoa – Hôm nay phải mặc ấm hơn!”. Đột nhiên Mai giật mình rú lên oai oái. Cô đang lên cơn điên như chính lời tự xỉ vả: “Merde! Merde! Điên thật! Đã đến kỳ nghỉ cuối năm, ngày hai mươi ba tháng mười hai rồi. Hôm nay không đi

làm!”. Mai kéo màn cửa sổ nhìn ra bên ngoài. Bày giờ sáng, Paris đang chìm trong màn đêm. Thủ đô hoa lệ chưa vội thức giấc cho một kỳ nghỉ lễ kéo dài. Từ lúc bước chân đến Paris, chưa bao giờ cô được ngủ nướng thật thoải mái. Nếu không phải đi làm, cuối tuần Mai cũng lật đật thức ớm với một danh sách dài những việc cần hoàng tất: “Đem đồ dơ ra tiệm giặt công cộng – Đi siêu thị - Ra bưu điện gửi quà về Việt Nam – đến nhà maman Christine cùng shopping – chạy qua showroom L’Aurore bên khu La Defense kiểm tra hàng ...”.

Không thể quay lại giường ngủ tiếp, Mai uể oải dọn dẹp căn hộ. Cô biết làm gì cho hết mười ngày nghỉ cuối năm đây? “Hôm nay mình phải đi mua đồ trang trí Noel, nghe maman nói ở Tati có nhiều, mà rẻ lắm! – Mai vừa hứng lên với một dự định nhưng cô cũng xìu ngay tức khắc – Merde! Có ai đến thăm căn hộ này đâu mà bày biện?”. Từ lúc có một nơi hoàn toàn riêng tư, nơi đây chỉ đón tiếp một người khách duy nhất là “maman nhí nhảnh”, mà trong dịp Noel bà Christine cũng đã rời Paris, “úp úp mở mở” đi Luân Đôn thăm người tình trong bóng tối của mình.

Những ánh nắng mỏng manh đầu tiên trong ngày e dè xuất hiện. Mia mở tung cửa sổ nhìn ra hướng mặt trời: “L’Aurore Paris – Rạng đông trời Paris! Haha, cuối cùng mình cũng mục kích được cảnh này. Đẹp hơn cái logo của công ty nhiều!”. Cô ngồi thật lâu ngắm cảnh một ngày mới đến muộn trong sự tĩnh lặng của kinh thành ánh sáng. Dân Paris nếu không đáp tàu đi du lịch từ hôm qua thì cũng đang tranh thủ ngày nghỉ say giấc nồng. “Paris! Paris! Thật ra mình đâu biết gì về nơi này ngoài đoạn đường từ các trạm métro – Mai buồn rầu – Mình cũng chưa đến tháp Eiffel và chỉ nhìn nó từ xa xuyên qua các công trình khác!”. Đột nhiên, Mai lại khóc, những giọt nước mắt tủi thân tuôn trào xối xả. Paris! Paris! Paris là cái thá gì, cũng chỉ là những đống “merde” khắp các đường phố, cũng chỉ là công việc bù đầu và những cuộc mưu sinh khổ nhục. “Anh đã tiên đoán em sẽ khóc ở Paris!” – Mai cay đắng nghĩ – “Em khóc đây chẳng phải vì áp lực công việc, chẳng phải vì bị đồng nghiệp ở Pháp chê cười ...”. Càng nghĩ cô càng

tức tưởi, co thấy căm ghét thế giới, gương mặt giễu cợt của ông tổng giám đốc Việt Nam Jean – Paul Lafatoine, vẻ thân thiện dối trá của Tuyết Hường, hình ảnh playboy hám gái của Louis, thái độ điềm tĩnh đến lạnh lùng của Daniel, cái giọng ra lệnh của maman Christine, ánh mắt trịch thượng của Valérie ...

Tiếng chuông cửa vang lên làm Mai giật mình, cô chùi nước mắt đến bấm nút ở hệ thống đàm thoại giữa người trong căn hộ và người đứng ở dưới sảnh tòa nhà, hỏi vọng xuống “Ai đó?”. Ông phát thư nói có một món quà rất to gửi cho cô. Ông sẽ đem lên tận căn hộ và đề nghị cô bấm nút mở cổng chính. Mai ngồi phịch ở ghế bành chờ đợi. Chắc chỉ là kiện hàng thời trang La Redoute cô đặt mua qua mạng. Họ cố gắng giao trước Noel để lấy lòng khách. Ông phát thư đã lên đến, ông đá cửa vào, thùng quà cột nơ che kín mặt. “ Ông chắc là dành cho tôi ? Le Quynh Mai ? Coi chừng giao lộn nhe ! ”. Mai nghe tiếng cười hích hích đầy hứng thú từ ông phát thư sau thùng quà : “ Dành cho cô ! Tôi còn chắc bộ đồ trong thùng này vừa khít cơ thể cô nữa ! ” . Thùng quà được đặt vào tay Mai, để lộ ra khuôn mặt ông phát thư có giọng cười kỳ quặc. Ông có đôi má phúng phính, đôi mắt to tròn, cái miệng nhỏ xíu. “ Merde !Búp bê con trai ! ” - Mai hét lên thất thanh. Cô quăng gói quà như sợ có bom cài đặt bên trong rồi chạy vào nhà tắm đóng cửa lại.

- Nè, làm gì vậy ? – Louis cười khoái chí – Mở cửa ra hôn anh một cái chứ ! Anh nè, không phải em đang mơ đâu !

- Anh về Paris khi nào ? – Giọng Mai nửa mừng rỡ nửa tủi hờn – Em tưởng anh giận vì không trả lời email lâu quá! Anh bỏ em rồi ...

- Chưa ! Chưa ! – Louis khẳng định khôì hài – Sắp ! Sắp !

- Sao ?

Mai mở cửa lao ra. Cô để Louis ôm lấy mình thật chặt nhưng thực chất Mai ý thức cô đang ghì anh bằng tất cả sức mạnh. Mai lấn Louis té xuống chiếc ghế dài êm ái, cô nhảy lên người anh nhẹ nhàng như một con mèo, hai tay xé phẳng những chiếc áo gò bó. Những lần cô xem phim “ érotique(1) ” sau

mười một giờ trên đài M6 đã có tác dụng. Tấn công, tấn công và tấn công. Cô bạo liệt làm những động tác “ khởi động ” thuần thực như những diễn viên Hollywood “ thứ dữ ”. Louis gần như chết trân dưới trận cuồng phong mang dòng máu châu Á. Anh cố ngóc đầu dậy tìm môi bạn gái hôn đáp lễ nhưng môi cô không dùng để hôn, anh nghe phát ra từ đó những tiếng rên kỳ lạ. Louis không thể hiểu, đơn giản vì Mai đang rít lên bằng tiếng việt : “ Lafatoine, ông hãy vui thú vì làm tôi đau khổ, ông hãy hài lòng vì tôi bị Tuyết Hường cướp anh ấy. Giờ mọi thứ không quan trọng nữa, tôi đã có Louis, và Paris ... ”

(1) phim “ érotique ” :phim giáo dục tình dục dành cho người lớn.

Mai đã lao vào vòng tay của Louis không chút đắn đo. Có thể trong lòng cô còn chút nghi hoặc về tình yêu, nhưng cô không muốn sự “ chảnh chọe ” của mình một lần nữa sẽ làm mất anh. Louis giải thích nhẹ tênh cho lời đồn về mối quan hệ của anh với Tuyết Hường : “ Chắc Jean – Paul Lafatoine vốn ghét em nên chọe cho em ghen ”. Louis thú nhận mình đã thích Mai ngay từ cái nhìn đầu tiên bên Hongkong. Những ngày sau đó, cô luôn cuốn hút anh bởi sự tự tin, vẻ trực tính, thái độ hòa đồng. Giây phút tỏa sáng của Mai trước đồng nghiệp khi Phó chủ tịch đặt câu hỏi càng làm Louis nhận ra “ đây sẽ là cô gái của mình ”. Đặc biệt sự kiêu Mai tức giận sau khi nghe anh tự thú là gián điệp của Lafatoine khiến Louis thêm chắc chắn “ cô ấy không sống thỏa hiệp cùng cái xấu ”. Ở Mai có sự hòa trộn tính cách thú vị giữa sự bảo thủ của những phong tục phương Đông và tính thích ứng nhanh của cuộc sống hiện đại phương Tây. Khi sang Việt Nam, chứng kiến Mai thưa gởi, cư xử lễ độ với cha mẹ và những đồng nghiệp lớn tuổi, Louis biết cô là một người có nền tảng giáo dục gia đình rất tốt. Xuất thân từ tầng lớp quý tộc, Louis luôn đề cao điều này. Tuy nhiên anh cũng lấy làm thú vị khi nhận ra Mai rất “ giang hồ ” và sẽ xử sự vượt khỏi tầm kiểm soát nếu hoàn cảnh bắt buộc. Bình thường cô sống bó mình theo khuôn phép nhưng nếu

cần vẫn sẵn sàng dựa hoàn toàn vào bản năng để tồn tại, chứng minh bản thân và vươn lên cao hơn.

- Anh hiểu em nhiều đến như vậy sao ? – Mai mỉm cười xúc động – Thật sự chưa bao giờ em tự hỏi mình là người thế nào !

- Vậy em biết gì về anh ? – Louis háo hức – Nói tốt tốt một chút nhé !

- Anh ? – Mai lúng túng – Thích xì hàng hiệu, đom dáng và ... hết !

- Ít ra cũng kể thêm chi tiết anh đẹp trai chứ ! – Louis nhếch miệng cười thất vọng – Và dù sao cái chức cố vấn sản xuất Langôma cho thị trường Việt Nam cũng không tệ.

Mai nhún vai. Thật ra từ khi sang Paris làm việc trong giới mỹ phẩm, thường xuyên tham gia những show thời trang, gặp gỡ hàng trăm gã đàn ông manly, lịch lãm và cá tính, tiêu chí “ đẹp trai ” không còn được Mai quan tâm nữa. Cái chức cố vấn sản xuất và bằng kỹ sư hóa của Louis cũng không phải “ sáng chói ” lắm dù suy cho cùng cũng gây chút ấn tượng. Ở Louis có vẻ gì đó gần gũi, thân thiện, đáng tin cậy, khiến Mai thấy được che chở. Nhất là khi anh đột ngột xuất hiện giữa mùa đông lạnh lẽo, Paris đang hoang vắng và Mai thì cô đơn cùng cực.

Như từng hứa lúc ở Hongkong, giờ Louis thực hiện việc trở thành hướng dẫn viên cho Mai thăm thú Paris. Anh đưa cô đến tháp Eiffel, dạo chơi trong vườn Tuilerie, lang thang trong khu Latin, rảo bước trên đồi Monmartre. Gió mùa đông rét mướt không ngừng thổi đến, trên đồi cao đôi tình nhân phải luôn nép sát vào nhau. Và họ đã trao nhau những nụ hôn nồng thắm, trong con hẻm nhỏ, với sự chứng kiến tế nhị của hàng đèn cổ lãng mạn.

- Thật là khó tin là em ở Paris hơn ba tháng mà vẫn chẳng hề biết gì – chàng trai nhăn nhó – Người Paris bức lắm đó ! Và về Việt Nam đừng khoe chỉ toàn shopping trong cửa hàng Tati giá bèo nhé ! Em bỏ phí Chanel, Yves Saint Laurent, Louis Vuiton, Christian Dior rồi ! Dạo này em không thích mua hàng hiệu nữa ?

- Merde ! Đừng chọc ghẹo ! – Cô gái đỏ mặt kêu lên – Em biết mình nhà quê rồi !

- Merde ! Ai dạy em chửi thề vậy ? – chàng trai bật cười lo ngại – Anh không tin dân ngòi trong L’Aurore Paris là nguyên nhân !

- Đúng là giới manager thì không. Nhưng em nghe dân Paris “ merde ” búa xua – cô gái hí hửng – Em còn biết nhiều từ nữa ...

Chàng trai hốt hoảng bịt miệng người yêu lại bằng một nụ hôn dài. Nàng không nên nói những từ bình dân này khi diện kiến gia đình anh, một gia đình quý tộc lâu đời, một dòng họ hoàng gia còn sở hữu những lâu đài ở thung lũng sông Loire.

Email Louis gửi em trai

Subject: Kỳ quặc !

Chúa ơi ! Anh đã phone cho em để kể về vụ “ làm tình ” kỳ quặc nhất trong đời mình nhưng em khóa máy. Anh đành viết mail vậy. Sau những phút giây nàng chủ động đưa anh vào cuộc thật bốc lửa, sau những màn “ múa may ” điệu nghệ chẳng thua gì Sharon Stone trong “ Basic Instinct ” và Julia Robert trong “ Beautiful Women ”, khi anh bắt đầu chủ động định “ đáp lễ ” thì đột nhiên nàng lạnh như một cây nước đá, rú lên và bỏ chạy vào nhà tắm. Anh nói : “ Em yêu, nếu em chưa sẵn sàng hoặc đang mặc trên người đồ lót xấu xí, anh không quan tâm, trở ra đi vì anh chịu hết nổi rồi ! ”. Đột nhiên, nàng tru tréo, chửi rủa anh hết lời, và làm như chính anh đã đè nàng ra cưỡng hiếp. “ Anh về đi ! Đó không phải là em ! Hồi này có ai nhập vào người em ! Em không phải loại dâm đăng như vậy ! ”. Anh thuyết phục hết lời : ” Như vậy mới thích, đàn ông thích phụ nữ “ dâm đăng ” vậy đó ! ”. Nàng nghe vậy còn mặt sát anh thậm tệ hơn. Anh chợt nhận ra, đúng bây giờ mới là Nữ hoàng Tháng Năm nghiêm trang và sợ sex anh từng quen biết. Thôi nàng thức dậy rồi. Anh tạm stop nhé.

Email Mai gửi Lan

Subject: Giải mã tình yêu ?

Chúa ơi ! Em không thể không kể với chị một chuyện, dù ngược chín người. Nhưng giữ kín chuyện này còn làm em khổ sở hơn. Tóm lại : em suýt mất đời con gái vào tay Louis. Phút cuối, hơn hai mươi năm được giáo dục rằng phải quyết chí bảo vệ “ hàng ” cho đến khi lên xe hoa, em tỉnh ra, chạy trốn vào nhà tắm. Chàng không trách em nhưng tỏ vẻ thất vọng, tất cả cũng tại em chủ động dụ chàng vào cuộc trước. Giờ “ êm ” rồi, chỉ hôn hít, nắm tay và ôm nhau thôi. Em thấy vậy là “ sướng ” lắm rồi. Còn bày đặt “ cái vụ kia ” làm gì cho rách việc. Nhưng nghĩ tới nghĩ lui, giá mà em “ chịu chơi ” vượt luôn lẫn ranh. Lúc đó giống như đang đóng phim, cảm giác kỳ lạ, lôi cuốn, đam mê, muốn khám phá tận cùng người mình yêu, muốn phá bỏ hết mọi rào cản, muốn sống thật với bản năng gốc của mình. Suy cho cùng, “ hàng ” là gì, chỉ là một khái niệm khắc kỷ nào đó mấy ông Không – Mạnh đề ra để áp chế phụ nữ. Em tiếc quá chị à, đã có cơ hội để “ tự giải phóng ” mình khỏi xiềng xích của vấn đề trinh tiết, vậy mà cuối cùng nhát quá ! Mà thôi, thật ra thì em cũng chưa sẵn sàng. Em không chắc Louis yêu mình, và em cũng không chắc mình có yêu anh ấy không. Trước đó, lúc đứng trên cầu Mirabeau khóc cho “ cuộc tình tan ” bằng khăn lụa Hermès, nhìn nước mắt nhỏ tỏng tỏng xuống sông Seine, em nghĩ là mình yêu chàng say đắm, mất chàng thật không tha thứ được ! (nghe sến như tiểu thuyết Marc Levy). Nhưng giờ bình tĩnh lại, em cũng không biết giữa em và Louis là thứ tình cảm gì ? Em yêu chàng, hay em chỉ muốn sở hữu chàng ? Và nhất là, em ngàn lần không cho phép “ Quý cái mặc áo hồng ” cướp chàng khỏi tay em.

Email Tuyệt Hưởng gửi Louis

Subject: Nhớ anh nhiều lắm

Anh yêu, giờ này anh ở đâu ? Em nhớ anh điên cuồng. Em đã muốn van nài anh đừng về Pháp, nhưng lòng tự trọng không cho phép em làm thế. Lý do

của anh cũng thật chính đáng : Về thăm gia đình dịp Giáng sinh. Em biết làm gì đây ngoài mỉm cười tiễn anh ra phi trường ? Nhưng nước mắt em đã tuôn trào khi một mình quay về nhà. Em nhớ anh xiết bao. Hãy tận hưởng những ngày nghỉ với gia đình anh nhé, hôn những người thân giùm em. Nói với họ em ao ước được gặp họ vào một dịp nào đó thật gần.

Dương Thụy

Nhằm mắt thấy Paris

Chương 14

Bóng ma ở lâu đài Devermont

« Những lâu đài ở thung lũng sông Loire » là một địa danh nhiều ý nghĩa. Nếu như nước Pháp nổi tiếng có nhiều lâu đài, thì vùng thung lũng sông Loire nổi tiếng nơi có nhiều lâu đài đẹp nhất thế giới. Con sông Loire xinh đẹp chảy cong cong rẽ ra các nhánh thuộc vùng thung lũng hiền hoà, mảnh đất sở hữu những lâu đài vương giả từ thời Phục Hưng vào thế kỷ mười lăm. Các bậc vương tôn chọn vùng này xây lâu đài vì đây là nơi lý tưởng nhất : thời tiết trong lành, sông núi hữu tình, thung lũng yên tĩnh và rừng rậm nên thơ thích hợp với những cuộc săn bắn. Một lợi thế khác : nơi đây gần sát kinh thành Paris. Mãi đến thế kỷ thứ mười tám các lâu đài vẫn tiếp tục được mọc lên và người ta đếm có hơn ba trăm lâu đài lớn nhỏ nằm bình lặng dọc theo sông Loire. Ngày nay, các cụm lâu đài nổi tiếng vẫn đóng góp đều đặn vào doanh thu của ngành du lịch Pháp. “Lâu đài Devermont của gia đình anh thật vô danh nếu em muốn so sánh với Chenonceau, Chambord hay Amboise – Louis cố giấu vẻ tự hào – Nhưng đó vẫn là nơi tổ tiên anh để lại cho con cháu chút gia tài. Trong thời buổi khủng hoảng kinh tế, gia đình anh cũng phải kinh doanh lâu đài để có tiền trùng tu chính nó!”. Mai nhìn ra khung cảnh bên ngoài, nơi chốc chốc cô lại thấy nhấp nhô một mái vòm của một tòa lâu đài nào đó xa xăm.

- Bán vé cho người ta vô xem? – Mai hỏi dò.

- Devermont nhỏ thôi, chẳng có gì đặc biệt để xem ngoài bức ảnh chân dung của một thành viên gia đình: một chàng trai đẹp lộng lẫy mặc đồ Versace!

- Thời thế kỷ thứ mười tám mà có Versace hả? – Mai ngạc nhiên.

- Chàng trai đó của thời nay, quý danh Louis Ferrant Montaigne De Lechamps!

Phải mất vài giây Mai mới ý thức được Louis đang “tiếp thị bản thân”, cô bật cười: “Con nít dễ sợ!”. Louis quả có khuôn mặt bầu bĩnh trẻ thơ, đôi

mắt trong sáng lém lỉnh, cái miệng nhỏ xinh xắn và nụ cười hồn nhiên hiếm gặp. Mai thú vị nhìn Louis tiếp tục giới thiệu về lâu đài của mình hào hứng. Devermont thương được cho thuê tổ chức đám cưới, các yến tiệc linh đình, những buổi gặp mặt sang trọng, những sự kiện có bắn pháo hoa và dàn nhạc giao hưởng lãng mạn. Devermont cũng dành vài phòng cho thuê như khách sạn nhỏ, có lò sưởi đốt bằng củi, có giường gỗ theo phong cách hoàng gia, có cả những bóng ma xinh đẹp đến thăm vào khoảng nửa đêm về sáng.

- Lại xạo rồi! – Mai bật cười – Em mơ cả đời được gặp một con ma như thế!

- Em sẽ được toại nguyện, tối nay em ngủ trong lâu đài Devermont mà – Nhưng với một cô gái trẻ thì sẽ có bóng ma đẹp trai đến tìm.

- Miễn đừng mặc áo Versace là được rồi – Mai phá lên cười thách thức.

- Ồ không! Chàng sẽ chỉ ... mặc quần lót hiệu CK thật gợi tình!

Louis vừa lái xe vào sân trước lâu đài Devermont, một chú chó săn lớn chạy ra sủa mừng, liền theo đó là một phụ nữ xinh đẹp mặc áo choàng lông bước ra háo hức. Mai hoàn toàn không thoải mái, cô bước xuống xe cập rập, nhận từ mẹ Louis những nụ hôn xã giao lạnh ngắt và cái nhìn soi mói từ những thành viên khác trong gia đình đang lộ mặt ra dòm ngó kín đáo. Mẹ Louis xoa hai tay vào nhau kiểu cách “Chào mừng cô đến với lâu đài Devermont của dòng họ DeLechamps!”. Mai gượng gạo cười. Giọng bà ta sắc mùi khoa trương. Dù mấy tháng qua tiếp xúc với giới manager sang trọng hoặc ngài Chủ tịch Tập đoàn uy nghi, chưa ai để lại một cảm giác “ròn rợn” như phu nhân quý phái này. Mai đã có lý khi không tìm cách tiếp xúc với người phụ nữ thượng lưu quý tộc. Bà ta quá sắc sảo, đẹp lộ liễu và phong thái điệu dàng. Cô giả vờ hỏi Louis khi cả hai lên lầu như thể mình không rành một từ vựng trong tiếng Pháp:

- “Noble” là gì?

- Là “quý tộc”! – Louis giải thích – Là “sang trọng”, là “quý phái”!

- Còn “snobe” là gì? – Mai làm bộ ngây thơ – Hai từ này phát âm gần giống nhau nên em hay nhầm lẫn.

- “Snobe” là trường giả học làm sang! Là kịch cỡm, là nhà quê mà học đòi!

- Vậy gia đình hay quý tộc thật hay trường giả học làm sang vậy?

- Nè nè! – Louis phát hiện mình đang bị Mai chọc tức – Như em làm sao biết phân biệt, phải có một sự tinh tế tối thiểu. Đây là phòng của em, thể theo yêu cầu, ở riêng, có chìa khóa để khóa trái lại từ bên trong. Còn đây là “vòng đai trinh tiết” cũng thể theo yêu cầu, nhằm bảo vệ trinh tiết tối đa. Chìa khóa anh giữ!

Mai bật cười nhưng cô hoàn toàn bất ngờ bởi quả thật Louis đang mở tủ lấy ra một “vòng đai trinh tiết” bằng sắt. Vòng đai này có từ thời Trung Cổ, dùng để đeo vào người các quý phu nhân khi chồng ra chiến trận, nhằm ngăn các bà ngoại tình. Vòng đai được đeo vào như người ta mặc quần lót, khóa “hàng” vĩnh viễn, nhất là khi chồng chết mất xác và đương nhiên là mất luôn chìa khóa. “Vòng đai trinh tiết” là một công cụ bị xã hội hiện đại lên án gay gắt và ngày nay thường được trưng bày cùng với các bộ giáp sắt trong các lâu đài để minh họa cho thời kỳ chinh chiến.

- Em đòi đeo “vòng đai trinh tiết” hồi nào? – Mai cầm vòng đai lên mân mê.

- Thật ra em luôn đeo “vòng đai trinh tiết” vô hình – Louis nhăm nhăm cười – Nó còn nặng nề, khó mở và thật ra không cách gì mở được. Ở lâu đài Devermont này, anh có quyền yêu cầu em đeo “vòng đai trinh tiết” bằng sắt. Ít ra cũng có chìa khóa, nếu em đổi ý!

- Chưa! Chưa! – Mai khôì hài xác nhận – Có thể! Có thể!

- Hy vọng! Hy vọng! – Louis nháy mắt – Hồn ma mặc quần lót CK sẽ đến tìm em khuya nay!

*

Trong phòng khách, lò sưởi đang tí tách cháy bằng những súc gỗ thông thơm dịu, những bức tranh chân dung tối màu đóng khung to choáng ngợp, chiếc bàn ăn dài ngút mắt, các giá đèn cây bằng vàng lấp lánh, những bộ đồ ăn bằng sứ kiêu kỳ ... Mai được ngồi kế bên Louis nhưng cô đang vô cùng khó thờ. Không khí trang trọng thái quá hay chính Mai đang quan trọng hóa vấn đề. Mọi người rì rầm nói chuyện, ăn nhẹ nhàn bằng các loại dao nĩa phức tạp, uống từng ngụm các loại rượu khác nhau. Trước mặt cô là một hệ thống ly, dao nĩa, muổng đòi hỏi cô phải biết dùng cho chuẩn xác trong

từng trường hợp. Mai trông chờ ai đó lên tiếng “Không phải người Pháp nào cũng biết dùng bộ đồ ăn cho đúng cách”, nhưng tuyệt nhiên chẳng ai quan tâm cô đang lúng túng. Buổi tối có mặt thêm vài người là bạn bè của gia đình De Lechamps mà tên ai cũng lót chữ “De” nghe rất quý-xờ-tộc. Mọi người xưng hô với nhau kiểu cách, cười cũng giả tạo và nói những câu chuyện tẻ nhạt không chút ý nghĩa. “Em ngọt ngọt quá! – Mai quay sang Louis thì thầm – Cho em rút lui sớm được không?”. Louis không dám quay mặt sang mà chỉ nhìn thẳng, trả lời dứt khoát: “Đừng! Không lịch sự!”. Bữa tối mới dọn phần khai vị, còn phải chờ món chính, tráng miệng, phô mai, uống cà phê hoặc trà. Từ lúc sang Paris, Mai đã trải qua vài buổi tối cầu kỳ khi tham gia các sự kiện có mỹ phẩm L’Aurore tài trợ. Cũng là những món ăn lạ miệng, được trang trí tỉ mỉ và phải ngồi lâu ba bốn tiếng đồng hồ, nhưng chưa bao giờ cô thấy thời gian ngừng trôi như hôm nay. Ít ra trong những buổi tiệc đó Mai còn nói chuyện được với người bên cạnh, còn trong đêm Giáng Sinh này, ai cũng xa lạ, kể cả Louis, và nhất là chẳng ai muốn bắt chuyện với cô cả. “Em chịu hết nổi rồi” – Mai quay sang Louis van nài – “Lạc lõng quá! Cho em lên phòng mình nhé!”. Louis không muốn trả lời bởi anh biết không thể chịu theo ý cô. Cuối cùng, tình ý thấy vẻ ngọ ngoạy của Mai, mẹ Louis lên tiếng: “Có gì không ổn ở góc bàn bên đó à?”. Louis vội vã trả lời: “Không! Mọi thứ rất tuyệt ...”. Trước khi anh kịp kết thúc câu nói của mình, Mai đã đứng lên: “Cháu mệt lắm! Xin phép cho cháu về phòng! Cảm ơn bữa tối rất ngon! Chúc mọi người vui vẻ!”. Và rồi chẳng cần ai cho phép, Mai xô ghế đứng dậy, đi như chạy lên cầu thang. Louis không đuổi theo, đó không phải là cách cư xử của giới quý tộc.

Bên cửa sổ phòng, Mai nhìn ra ngoài sân lâu đài được thắp sáng rực rỡ bằng hệ thống đèn trang trí, tuyết đang rơi rất dày xuống những cành cây dẻ khẳng khiu. Devermont được xây bên một hồ nhỏ, mặt nước đóng băng lấp lánh. Thảm tuyết trắng muốt phủ khắp nơi bao phủ những mái nhà bằng đá nhấp nhô. Một mình ngắm tuyết xem ra cũng không vui vẻ hơn bữa tối dưới nhà. Mai thở dài, giá cô và Louis có thể đi dạo dưới tuyết trong sân lâu đài. Lãng mạn và tình tứ biết bao. Mai bắt đầu hối hận vì đã bỏ lên phòng, cô bồn chồn tự hỏi có nên trở xuống. Vào lúc Mai mở cửa bước ra,

Louis xuất hiện, ẩn cô trở ngược vào phòng.

- Không ai mong chờ em quay lại đâu – Louis làm mặt lạnh – Sự xuất hiện của em làm người ta nhớ đến hành động bất lịch sự khi này.

- OK, em không phải quý tộc Pháp – Mai bực bội – Em là cao bồi Mỹ mà!

- Cao bồi Mỹ cũng không xử sự như em!

- OK – Mai cáu thực sự - Em chỉ là một gái quê bên Việt Nam thôi. Em không hợp với gia đình anh, em đón xe lửa về Paris đây!

- Xin em! – Louis nhăn nhó – Cái kiểu phản ứng tiêu cực này làm hại em hoài mà em không bỏ được sao?

- Em không thoải mái – Mai lúng túng – Em không nghĩ nhà anh kiểu cách kinh khủng như vậy. Trong khi anh lại gần gũi và bình dị như thế!

- Anh thuộc thế hệ trẻ. Mẹ anh nhìn làm bộ làm tịch vậy thôi chứ cũng dễ thương! Em đừng bị những cảm giác điều khiển mình. Cũng đừng bị gạt dễ dàng như khi nghe Lafatoine nói anh cặp với Pink Lady.

Mai thẹn thùng im lặng. Mấy ngày qua bên nhau dù thật sự hạnh phúc, cô đã không ít lần căn vặn Louis. Có thật anh và Tuyết Hương không có gì? Lẽ nào với cương vị Tổng giám đốc, Lafatoine lại đặt điều trắng trợn đến thế. Và Louis luôn khẳng định chắc nịch: Pink Lady không đến sống với anh, cô ta cũng chẳng có bầu. Mục đích ư? Chỉ vì Lafatoine muốn nhìn thấy Mai đau khổ thay vì thành đạt ở Paris. Ở đời có người thích những trò đùa độc ác như vậy.

- Louis – Mai chợt hỏi – Có khi nào anh sang Paris lợi dụng em vài ngày rồi quay về Việt Nam cặp kè tiếp với Pink Lady?

- Đừng xúc phạm anh như vậy! – Louis ngồi xuống giường thở hắt ra – Em chưa có niềm tin nơi anh. Vậy mà anh đã định đưa cho em vật này. Biết đâu em sẽ mỉa mai “Lời đề nghị khiếm nhã”?

- Vật gì? – Mai cố đùa – Miễn không phải một cái bao cao su là được!

Louis móc trong túi áo veste một vật tí hon, nhìn Mai đang cười vô tư một cách buồn rầu. anh do dự giây lát rồi đặt vào lòng bàn tay Mai. Một chiếc nhẫn cầu hôn lấp lánh. Khi cô giật mình nhìn lên, Louis đã ra khỏi phòng rồi. Và anh đã không trở lại dù buổi tiệc dưới nhà đã kết thúc, dù lâu đài Devermont đã dần chìm vào im lặng. Mọi người đã đi ngủ, tuyết vẫn tiếp

tục rơi dưới ánh đèn vàng leo lét ngoài hiên.

Chiếc nhẫn nhỏ bé trên lòng bàn tay mai bất động. Cô nằm co ro trong lớp chăn bông, nhìn chăm chú viên kim cương lấp lánh. “Trong phim hình như khi trao nhẫn người ta run lắm mà” – Mai tư lự - “Sao Louis đưa nhẫn ra giống như đồ chơi vậy? Không biết kim cương thiệt hay miếng chai đây?” (Vô duyên vô đối =.=!) Việc cô nhận được chiếc nhẫn cầu hôn không làm cô xúc động, ngược lại, một cảm giác bất an, bồn chồn, lo ngại xâm chiếm cô hoàn toàn. Mai không nghĩ Louis yêu mình đến mức muốn hỏi cưới chỉ sau chưa đầy một năm kể từ lần gặp nhau đầu tiên. Và hai người chỉ mới thổ lộ lòng mình chỉ vài ngày trước đó. Thật sự cô chưa có niềm tin nơi anh như Louis đã nhận ra. Nếu đã thế, Mai tự hỏi anh còn đưa chiếc nhẫn ra “nhử” cô làm gì. Mai trăn trở suốt đêm. Cô biết mình yêu Louis bằng một tình yêu vội vã, có đam mê, có nhớ nhung nhưng chưa trải qua những thử thách nhất định.

Chưa bao giờ Mai mong trời sáng đến như vậy. Và cô cũng mong chờ một bóng ma. “Anh có mặc quần lót CK hay ... chẳng mặc gì cũng được”, cô lầm bầm, “Lâu đài này thật chẳng có ma!”.

*

Sáng sớm hôm sau, khi lâu đài Devermont vẫn còn chìm trong giấc ngủ muộn và tuyết đã ngừng rơi, bà hầu già Marianne thảng thốt xuống bếp. Bà nóng ruột tìm kiếm các cô hầu gái khác để nói chuyện nhưng các cô vẫn đang say giấc nồng. Không thể chờ đợi lâu hơn, bà hốt hải chạy ra gian phòng bên ngoài chuồng ngựa tìm ông gác cửa: “Pierre! Ông phải tin tôi! Vào lúc khoảng ba giờ sáng, khi đi tiểu, tôi thấy có một bóng ma xoa tóc, mặc áo ngủ trắng, đi như lướt dọc hành lang rồi biến mất ở cửa phòng cậu Louis! Devermont có ma thật mà chẳng ai tin! Quái, tổ tiên lâu đài này toàn quý tộc Pháp tóc hung vàng, sao con ma nữ này tóc đen nhỉ?”.

*

Email maman Christine gửi Mai

Subject: *Hãy tận hưởng từng phút giây của tình yêu và tuổi trẻ*

Con yêu quý. Maman thật phấn khích khi nghe con kể chuyện đến lâu đài Devermont ở thung lũng sông Loire. Thời buổi khó khăn và khủng hoảng

này, chẳng còn bao nhiêu người đủ sức giữ lâu dài của tổ tiên vì tiền trùng tu rất mắc. Vì thế, maman giả định là dòng họ De Lechamps cũng có máu mặt. Con thật may mắn quen với người bạn trai có xuất xứ quý tộc. Paris thời nay toàn dân thất nghiệp ăn trợ cấp dài hạn, đám nhập cư gốc Bắc Phi hoặc những thành vân du thủ du thực. Gia đình của Louis xem ra rất khá giả vì vừa có căn hộ ở khu sang trọng trong quận 6 ở Paris, vừa có lâu đài ở Loire. Theo lời con tả, anh chàng thật có giáo dục, nếu không dù con có đeo mười cái “vòng đai trinh tiết” con cũng tiêu đời rồi. Maman đùa thôi, chẳng một chàng trai nào vui thú nếu cô gái của mình chưa sẵn sàng. Mà tại sao con chưa chịu? Nếu maman được là con, maman sẵn sàng lao vào vòng tay chàng. Phụ nữ có thì, con à. Giờ maman muốn được hưởng lại chút mặn nồng trong vòng tay đàn ông trẻ đẹp cũng không dễ. Tiền bạc nào mua được tuổi trẻ? Của cải nào mua được người tình đẹp? Tiết hạnh chẳng là gì cả nếu sau này con phải lấy một ông chồng cục mịch và trao cho ông tiết hạnh của mình. Tình cho không biểu không, con ơi! Mình không cho xá láng, nhưng nếu mình thấy đối tác xứng đáng, hãy cho đi con, vì con sẽ nhận lại gấp bội. Maman nói vậy thôi chứ thừa biết con lý trí. Chừng nào con già như maman rồi con mới hiểu: mỗi thời khắc của cuộc đời thật quý giá. Hãy tận hưởng, đừng so đo nhiều với cuộc đời! Chúc con vui với chàng. Maman ở London cũng cố vui với chàng của mình. Nhưng tình mặn nồng của những đêm dài ân ái sẽ không bao giờ trở lại với maman nữa, hic hic hic ...

Email Lan gửi Mai

Subject: *Đàn ông là đứa trẻ to xác*

Mai ơi! Nhận email em chị hết hồn. Em ở Paris mới có mấy tháng mà tiến bộ tư tưởng “phá bỏ xiềng xích” quá trời! So với hồi còn ở bên Việt Nam, em thay đổi nhiều lắm, thoáng hơn khi nghĩ về sex. Chị thì có chồng rồi nên hiểu rõ đàn ông muốn gì ở phụ nữ, nhất là đàn ông Việt Nam. Còn đàn ông phương Tây chị không rõ lắm, thế hệ hiện đại như Louis ngày nay chị cũng không mấy hiểu. Tuy nhiên, “giống đực” suy cho cùng đều nhìn tình yêu qua lăng kính tình dục hết. Dù họ đànhg nhìn em trong sáng mặc áo kín cổ, họ vẫn tưởng tượng ra cảnh em khóa thân. Chỉ cần em nghiêng đầu nhìn

họ ngây thơ, họ đã có thể mơ mộng được ... cùng em ở trên giường. Không có khái niệm “tình yêu cao thượng” hay “tình yêu trong sáng” với đàn ông. Những khái niệm đó chỉ do các nữ văn sỹ viết ra. Đàn ông là một đứa bé chỉ phát triển về sinh lý nhưng không trưởng thành về nhận thức. Khi bé họ thích chơi súng nhựa, khi lớn họ thích “đồ chơi” khác. Chị không tin vào hai chữ “chung thủy” ở đàn ông. Những ông nào vẫn còn chung thủy thì thật ra là chưa có khả năng để ngoại tình (thiếu tiền, xấu trai, địa vị cao không dám mạo hiểm, vợ dữ quá ...). Phụ nữ phương Tây hiểu rất rõ điều này nên họ không bao giờ mơ mộng quá nhiều hoặc đòi hỏi một sự chung tình tuyệt đối. Khi họ đồng ý ngủ với bạn trai, đó là khi họ biết mình tận hưởng được điều gì đó. Họ không bao giờ đòi bạn trai phải biết ơn vì điều này mà họ luôn công bằng trong mối quan hệ. Em nên sáng suốt với Louis và đừng đòi hỏi anh ta phải có trách nhiệm gì cả, sex không phải là trách nhiệm, đó là thú vui. Nếu em nghĩ tương lai mình sẽ lấy một ông chồng phương Tây, em không cần suy nghĩ nhiều. Còn nếu “ta về ta tắm ao ta” , thì hãy cố mà giữ “hàng” cho còn “origine” nhé!

Dương Thụy

Nhằm mắt thấy Paris

Chương 15

Những nụ hôn bóng cháy

Paris của những ngày đầu năm yên bình và lãng mạn. Tuyết rơi không dày như vùng thung lung sông Loire nhưng phố xá vẫn phủ trắng bộ đồng phục mùa đông. Dân thủ đô dường như vẫn còn mê mải với kỳ nghỉ ở những vùng biển miền Nam, khách bộ hành thưa thớt, phố xá vắng vẻ, tiếng chim hót trên những cành cây đẽ dọc theo đại lộ Champs Elysée làm những kẻ yêu nhau ngơ ngác giật mình. Louis và Mai quay lại Paris, họ muốn tận hưởng những ngày ít ỏi còn lại trước khi Louis tiếp tục công việc ở L’Aurore Việt Nam. Hai người lang thang khắp Paris. Louis kể cho Mai những kỷ niệm của anh, nhà thờ nơi anh được làm lễ rửa tội, ngôi trường tiểu học nơi anh học bài học đầu tiên, tiệm ca phê nơi anh chiêu đãi bạn bè khi lần đầu tiên có thu nhập... Trong những câu chuyện của mình, Louis luôn tự hào mình là Parisien với tất cả những lịch lãm và hào hoa.

- Anh không cần phải phô trương mình dân thủ đô – Mai trề môi chọc – Em vẫn cứ thấy anh quê quê như lần đầu gặp ở Hong Kong! Vả lại, em không phân biệt được dân Paris và dân ở tỉnh. Với em, người Pháp nào cũng như nhau!

- Như nhau là sao? – Louis hơi “cụt hứng”.

- Họ đều xã giao khéo đến mức giả tạo – Mai thẳng thừng – Họ thích khoa trương kiến thức. Họ làm ra vẻ ta đây. Họ thích “gáy” ...

- Thì tổ tiên người Pháp là người Gauloise và biểu tượng là con ga trống mà! – Louis tỉnh bơ – Người Pháp mà không biết nỗ thì chẳng còn là người Pháp nữa!

- Người Pháp nói chung và dân Paris nói riêng khoái xài dầu thơm đến mức – Mai khịt khịt mũi – Em có cảm tưởng bởi vì họ ... ít tắm.

- Còn chê gì nữa không? – Louis hơi mất bình tĩnh.

- Phô-mai thì càng thối càng khen ngon – Mai nhún vai kiểu cách – Camembert hay Roquefort có mùi như ... xác chết. Vậy mà người Pháp

nào cũng mê.

- Vậy chứ sầu riêng và nước mắm của Việt Nam có mùi gì? – Louis nổi xung – Anh là người có giáo dục, anh không thể nói rằng cái mùi đó giống

...

- Thôi không cần phải nói! – Mai bật cười – Mình về nhà em nhe. Đói bụng rồi!

Maman Christine hẳn rất hài lòng khi biết rằng Mai mang ơn mình vô cùng vì đã tiên liệu có ngày này. Căn hộ rộng rãi của cô ở đường Tolbiac xứng đáng tiếp đón chàng quý tộc Pháp. Mai làm một buổi tối với cá món có sẵn trong siêu thị, chẳng phải nấu nướng gì. Tuy nhiên bàn ăn có vẻ linh đình với thực đơn phong phú: khai vị bằng salade ngô cá ngừ, paté gan ngỗng và trứng cá caviar, món chính là jambon xông khói, cuối cùng là tráng miệng bánh tarte táo và kem chocolate hạnh nhân. “ Em thật sự không biết nấu những món thuần Việt sao?”, Louis hỏi băng quơ và Mai xua tay phân trần: “Ở Paris không đủ gia vị!”. Louis không mấy quan tâm đến lời giải thích lần bàn tiệc sang trọng. Điểm đến của họ là những cảnh nong thắm sau bữa ăn. Mai đắm đuối trong vòng tay ấm áp, mê mải với những nụ hôn bỏng cháy và đê mê cùng những âu yếm vuốt ve. Có thể vì cuộc sống ở Paris quá cởi mở, có thể vì tính đa tình của người Pháp đã lây sang, có thể vì lời khuyên “tình cho không biểu không” của bà Christine hiệu nghiệm. Mai để mình được cuốn vào vòng xoáy yêu đương nhẹ nhàng, dịu ngọt, sâu lắng. Cô nở ra như một đóa hoa, hạnh phúc tràn trề đón người yêu cùng tận hưởng những giọt mật đầu tiên của cuộc tình. Ngọt ngào, ngây ngất ...

Ngoài cửa sổ, một rạng đông lại bắt đầu với những tia nắng mặt trời e thẹn, vàng dương nhô ra khỏi rèm mây, tỏa ánh sáng đỏ ấm áp xuống Paris hoa lệ. Đôi tình nhân vẫn đang say giấc nồng.

*

Những ngày nghỉ đầu năm đã kết thúc. Paris lại đón những công dân của mình từ khắp các nẻo đường quay về với công việc. Mỗi sáng thức giấc

Mai bồn chồn nhớ Louis da diết. Cô như thấy anh vẫn còn đi lại trong căn hộ nhỏ, tiếng chân nhẹ nhàng trong bếp và mùi bánh mỳ nướng thơm tho bay ra. Cà phê sữa pha theo công thức của Louis chỉ mấy ngày vắng ngủi đủ khiến Mai khổ sở vì nghiện. Anh đi rồi cô cũng chẳng còn thích ăn sáng rườm rà, hũ mứt dâu và lọ mật ong nằm lăn lóc trên kệ tủ. Mai trở về với nhịp sinh hoạt cũ, lại thức dậy nháo nhào, lại chạy hốt hải vừa đi vừa gặm bánh mỳ baguette, lại biết rằng mình là một kẻ cô đơn giữa Paris.

Bà Christine từ London đột ngột ghé căn hộ của Mai không báo trước. Bà dễ dàng nhận ra chiếc giường của cô đã chứng kiến một sự thay đổi quan trọng của cuộc đời thiếu nữ. “Maman không phải là một người dày dặn kinh nghiệm tình trường” – Bà Christine thở dài nuối tiếc – “Tuổi trẻ quá nghiêm túc, có chồng sớm, con cái ra đời liên tiếp đã trói chặt mọi ước mơ. Giá mà ta dám sống bạo liệt hơn, trong công việc, trong tình yêu, trong tất cả mọi lĩnh vực!”. Mai nhìn sâu vào mắt bà, một màu xanh biêng biếc nhiều đam mê. Ở tuổi hưu nhưng chưa quá già, lại sống ở Paris sôi động, bà còn nhiều cơ hội “vùng vẫy” trước khi thật sự quá muộn. “Nhưng tình yêu thì ...” – Maman cười buồn - “Chuyến tàu đã rời ga từ rất lâu”. Mai bó gối, lặng thinh vài giây rồi pha trò: “Ồ không! Thật ra maman vẫn tiếp tục yêu, chỉ có sex thì không thể!”. Bà Christine bật cười, bà quả đang yêu, một tình yêu của tuổi không còn trẻ nhưng chưa chịu già. Ở Paris, phải run rẩy chống gậy va bị thần chết nhắc chừng “Ta sắp đến thiệt rồi nghe!” thì mới gọi là “hết xí quách”. “Chàng” của bà vẫn phong độ quá, nhu cầu gối chăn vẫn còn dù không thật sung mãn. “Chắc rồi mối tình Paris – London của maman phải tan theo mây khói thôi! – Bà Christine thở dài – Thật là bất công cho phụ nữ, tuổi hưởng thụ chỉ có khoảng chừng hai mươi năm, lại xen kẽ những năm tháng bầu bì, nuôi con nhỏ. Còn đàn ông thì niềm vui bất tận!”. Mai cười nắc nẻ trước vẻ căm cảnh của maman. Chưa có một bà già Việt Nam nào dám phát biểu về sự “bất công” này. Cô đã làm liều dốc mọi góc ngách của những suy nghĩ kín đáo nhất chia sẻ với maman Paris, điều mà chẳng bao giờ cô dám làm với mẹ ruột của mình.

- Ta sẽ hỏi con vài câu để tóm lại tâm trạng nhé! Khi ở bên Louis , con có

hạnh phúc? Có thấy bình an? Có thấy thế giới này chỉ có hai ta?

- Nếu con hoàn toàn hạnh phúc, bình an và xác định được con yêu chàng đến mức đó – Mai cần nhìn – Việc gì con phải hỏi ý kiến maman?

- Merde! Ta lắm cảm quá! – bà Christine vỗ đùi – Ta đã nói mình không có nhiều kinh nghiệm mà! Đã có chàng trai nào trước Louis cho con cảm xúc say mê hơn?

- Chưa – Mai trả lời ngay – Chính vì vậy con càng do dự, vì không có ai để so sánh. Với Louis có phải là tình yêu? Sao yêu dễ như thế?

- Chứ theo con thế nào là tình yêu? – Bà Christine nheo mắt hỏi vặn lại.

- Tình yêu phải là một tình cảm cao thượng hơn, vĩ đại hơn, là khi cả hai sống chết vì nhau, chung thủy đến hơi thở cuối cùng. Saint Exupéry, tác giả “Hoàng tử bé”, nói: “Yêu không phải là nhìn nhau mà phải cùng nhìn về một hướng” ...

- Con đọc nhiều tiểu thuyết kinh điển quá! – Bà Christine phá lên cười – Đó là tình yêu trong văn học, hoặc tình yêu của những kẻ nhiều lí trí! Con băn khoăn về tình yêu lam gì? Miễn khi chàng hôn, con thấy ...sướng. Thế là OK!

- Sướng thì có sướng! – Mai thừa nhận – Nhưng tầm thường vậy thôi sao?

Bà Christine nhún vai, một cử chỉ đặc trưng Pháp khi không có lời lý giải. Mai đã mất mấy đêm liền suy tư về tình cảm của mình. Sau những ái ân nồng cháy, phút giây bốc đồng của cơ thể qua đi, cô trở lại với con người lí trí và so đo. Lẽ nào một playboy với lý lịch tình trường phong phú như Louis lại dễ dàng thú nhận đã yêu cô ngay từ cái nhìn đầu tiên. Thậm chí, chưa kịp có nhiều kỷ niệm, anh đã nhanh chóng ngỏ lời để xác định mối quan hệ nghiêm túc? Mai không tin vào những tình cảm nhất thời không qua thời gian thử thách.

- Thì con hãy để cho thời gian thử thách! – Bà Christine thốt lên.

- Tụi con không có thời gian – Mai vò đầu – Louis ra “tối hậu thư” phải trả lời về lễ đính hôn vào mùa xuân. Mỗi đưa một nơi, con càng trả lời chàng chậm bao nhiêu, rủi ro con mất chàng càng cao. Quý cái áo hồng đó ...

- Nếu con sợ mất chàng, con đã không tin chàng – Bà Christine nghiêm mặt

– Nếu không có niềm tin, chỉ là mối quan hệ dựa trên tình dục.
- Tại Louis, ai biểu chàng có quá khứ đa tình? – Mai phân bua – Con thì lại quá ngây thơ!
- Quá khứ lãng nhãng của Louis có thể chỉ do chàng tự dựng để tạo vỏ bọc từng trải và khả năng thành công với các cô gái – Bà Christine nhún vai nghi ngờ - Ngoài ra, sở thích xài đồ hiệu của Louis cũng là một biểu hiện không tự tin với người khác phái. Chàng bắt con trả lời về lễ đính hôn gấp có vài lý do: chàng nhận thấy sự thiếu tin tưởng nơi con, chàng sợ có kẻ thứ ba xem vào, chàng yêu con thật lòng và muốn sống chung càng sớm càng tốt. Hoặc, biết đâu chàng sắp được đề bạt một chức vụ quan trọng, điều đó đòi hỏi chàng phải có hồ sơ cá nhân hoàn thiện hơn.

Mai nhìn maman nhí nhảnh của mình với ánh mắt ngưỡng mộ. Cô không lầm khi chọn bà làm tư vấn tình yêu. “Thôi mình đi shopping” – bà Christine đề nghị - “Tháng giêng là thời điểm Paris bán hàng giảm giá! Chuyện tình yêu của con thì tout s’arrangera”, mọi thứ sẽ tự dàn xếp, đó là lý thuyết sống của bà Christine, nó cũng đơn giản như “Merde! Merde!”. Đừng quá băn khoăn, đừng quá nghiêm trọng hóa vấn đề, rồi mọi thứ cũng tự ổn thỏa, bởi cuộc đời này vốn không phức tạp như những triết gia thích tư duy. Sự vật hào nhoáng nếu nhìn dưới lăng kính trần tục cũng chỉ như một đồng “merde” mà thôi. Không phải Paris hoa lệ cũng tồn tại chung cùng những đồng phân chó đó sao?

Sau kỳ nghỉ dài ngày để hưởng lễ Giáng Sinh và những ngày đầu năm mới, L’Aurore Paris dần trở về nếp sống náo nhiệt. Trong tiết trời lạnh giá của cao điểm mùa đông, sếp Valérie đến văn phòng với làn da rám nắng và đôi mắt hồng đào, đẹp rực rỡ trong ánh mắt ngưỡng mộ của nhân viên. “Chị đi chơi ở quần đảo Tahiti, Nam Thái Bình Dương. Cuộc sống chỉ có biển xanh, bóng dừa, nắng vàng, rượu nồng ... Thiên đàng! Thiên đàng!” – Sếp long lanh mắt mơ màng – “Về lại với L’Aurore Paris! Lạy Chúa, địa ngục trần gian!”. Mai cả cười nhận từ tay sếp con búp bê bằng vỏ dừa. Với hàng vạn người trong những quốc gia nghèo ở Châu Phi hay cụ thể là Việt Nam, được đến Paris và làm việc trong tòa nhà L’Aurore sang trọng mới chính là

thiên đàng. Thiên đàng với người này, là địa ngục của người kia. Thượng đế quả khéo kiến tạo thế giới! “Em có đi đâu chơi không?” – Sếp tinh ý thấy Mai có vẻ lạ - “Nhìn em khác lắm! Đang yêu thì phải! Một chàng Parisien?”. Mai học cách trả lời lập lờ như dân Pháp “Tại sao không?” rồi nhả mặt nghe sếp phán “Tạng của em hợp với người châu Á hơn. Ăn chắc mặc bền, giá trị truyền thống, gia đình lý tưởng”. Mai lại bắt chước vẻ lập lờ của dân Pháp, với một chút thách thức: “Có thể! Thì sao?”. Một cái nhún vai và bĩu môi, Valérie tự đắc: “Có biết vì sao chị thành công ở cả sự nghiệp và tình yêu? Vì chị biết thuật nhìn người. Nè, không phải cứ mua sách tâm lý đọc là OK. Đừng uống công bắt chước!”. Mai gượng cười, giả vờ có điện thoại cầm tay để thoát khỏi cuộc đối thoại. Bà nghĩ mình thành công? Tôi thấy bà hợm hĩnh như một đồng “merde” có hình dạng xoắn tròn gậy tò mò ở ngoài phố!

- Bực bội sếp hả - Sophie bắt gặp Mai bí xị trước máy pha cà phê – Chấp bả làm gì, ngày trẻ chắc bả bị cuộc đời đối xử rất khắc nghiệt nên giờ thấy ai đang thuận lợi là lại hay lên mặt dạy khôn!

- Số tôi xui quá! – Mai nhả mặt – Đi đâu cũng gặp mấy người sếp hắc ám!

- Chó sủa là chó không cắn – Sophie triết lý – Tôi thích sếp “sủa” để còn biết đường tránh. Bờ đừng ham những lời ngọt ngào rồi một ngày nào đó bị cắn bất ngờ. Đau lắm!

- Cảm ơn lời khuyên – Mai bật cười – Bờ đáo để thật, dám ví sếp như chó.

- Đi ăn trực bên ngoài nhé! – Sophie đột nhiên bí mật.

Hai người bỏ suất cơm trưa trong canteen, rảo bước ra một nhà hàng Ý gần công ty. Thường ít nhân viên nào đi ăn bên ngoài vì canteen phục vụ rất chất lượng. Nhưng nếu muốn tìm một không gian riêng, tránh những ánh mắt soi mói, người ta phải lánh vào nhà hàng. Sophie có một vẻ bí hiểm, nửa muốn chia sẻ nửa bị giằng co phải im lặng. Cuối cùng, không kìm được, cô thì thầm: “Phòng Nhân Sự tập đoàn tìm tôi hỏi thông tin về bồ quá trời! Họ điều tra điều gì đó, hỏi đủ thứ về thái độ, về công việc và cả cuộc sống cá nhân! Họ bắt tôi phải giữ bí mật không cho bồ hay. Họ còn hỏi thời hạn thuê căn hộ cho bồ ở Tolbiac!”. Mai chột dạ: “Chuyện gì sao?”. Sophie

rụt vai, vẻ thông cảm sâu sắc “Tôi nghi ngờ bị trả về Việt Nam sớm đó!”.

*

Email Tuyết Hường gửi chị gái

Subject: *Cô đơn quá!*

Chị Hai ơi! Em đang buồn bực quá! Sếp tổng vừa báo tin ông ấy có thể phải rời Việt Nam gấp. Tuy nhiên ông đang cầu cứu sếp vùng châu Á can thiệp. Xác suất cho việc ra đi là 50-50. Em lo quá! Hồi nào đến giờ nhờ ông support mà em mới được như ngày nay. Ông cũng hứa sẽ đích bà trưởng phòng Nhân Sự và sau khi nghỉ hộ sản vào bà làm việc rề rề quá. Ông sẽ dành vị trí đó cho em, đương nhiên rồi. Kế hoạch đang tiến triển tốt đẹp thì ... Số em sao lận đận hoài. Chán quá! À, còn thêm vụ Louis nữa. Từ ngày đi Paris về hẳn có thái độ lạnh nhạt với em lắm. Chắc chắn ở bên đó đã tình tứ với con Quỳnh Mai hoặc với con đầm nào đó. Bánh thì em đã cho hẳn ăn. Mà hẳn chẳng thèm trả tiền. Thậm chí hẳn còn muốn bắt em phải trả tiền ngược. Em biết chị dặn đừng cho đàn ông thỏa mãn sớm, nhưng chính em không dẫn được nổi khát khao được gần gũi Louis. Em biết đến với em hẳn chỉ tò mò tìm hương vị lạ. Nhưng nếu chị là em, chị sẽ hiểu em cần một người tình đến mức nào. Em quá cô đơn, ở trong công ty cũng chẳng có ai ư, họ nói em “thượng đội hạ đạ”. Hết giờ làm việc về căn hộ một mình vò vố. Em chỉ biết tâm sự với chị, mà chị ở quá xa. Đừng la em tội nghiệp nhe chị Hai.

Email Daniel Ng gửi bạn gái

Subject: *Chúc em hạnh phúc!*

Teng thân mến,

Cuối cùng anh đành chấp nhận là những hòa giải của chúng ta đã không đi

đến đâu. Anh cố gắng chờ thêm một thời gian nữa nhưng tối nay, chứng kiến em tay trong tay với người con trai khác, em nhìn anh hờ hững và hoàn toàn xa lạ. Anh biết mình không nên trì hoãn nữa. Vâng, anh viết email để chính thức nói với em là anh đồng ý chia tay. Không còn gì để níu kéo. Anh chỉ muốn chia sẻ một điều cuối cùng: Chiều nay anh vừa xong một cuộc thương lượng với các sếp khá căng thẳng. Anh ra khỏi công ty, ghé vào quán Cool Air để giải khát và tìm sự nghỉ ngơi phút chốc. Thế rồi gặp em trong hoàn cảnh như thế. Anh ước gì chúng ta đã chia tay nhau sớm hơn. Em không thể giúp anh cân bằng với cuộc sống công việc, anh cũng không thể giúp em hạnh phúc hơn. Anh thật sự mệt mỏi, rất mệt mỏi. Chúc em may mắn và hạnh phúc hơn với người mới. Anh vẫn là một người bạn đáng tin cậy nếu em có cần hỗ trợ gì.

Email Jean-Paul Lafatoine gửi Tuyết Hường qua địa chỉ cá nhân trong yahoo

Subject: *Tin mừng*

Em yêu, anh vừa xong cuộc họp với sếp Daniel Ng ở văn phòng, Singapore hôm nay đẹp trời quá, anh thấy yêu cuộc đời này vô cùng. Sếp đã thành công trong việc giữ anh lại với Việt Nam. Tuy nhiên, anh phải nhận thêm thị trường Lào và Campuchia. Coi như anh sẽ là tổng giám đốc vùng Đông Dương, lương thì không tăng! Cà chớn thật, mấy thằng sếp ở Paris mất dạy quá!

Nhưng thôi không sao cả! Được ở lại Việt Nam thì việc gì anh cũng chịu. Kế hoạch đưa em lên chức Giám đốc Nhân Sự của cả vùng Đông Dương coi như sắp thực hiện được. Em sắp là một cô sếp oai phong rồi! Em vui chứ? Để ăn mừng sự kiện này, anh sẽ ở lại Singapore thêm hai ngày để du hí với em. Lấy chuyến bay sớm nhất sang đây với anh. Nhớ mặc bộ đồ lót anh tặng hôm ở Paris về nhé. Chúng ta sẽ cùng vui thú suốt mấy đêm tới. Yêu em, thèm em lắm, hôn em khắp nơi!

Jean-Paul

Dương Thụy

Nhắm mắt thấy Paris

Chương 16

Mối quan hệ nguy hiểm

Tuyết Hường thức dậy mỗi một. Cô khóa thân đi vào nhà tắm sang trọng. Người ta vẫn chưa dọn phòng nên lọ muối tắm vẫn chưa thay. Hường chán nản nằm vào bồn, để nước từ từ dâng lên ngập thân thể. Hai ngày qua Jean-Paul Lafatoine lấy lý do ăn mừng để làm tình liên tục. Dù rất biết cách tận hưởng thú vui thân xác thay vì phải trăn mình chịu trận, giờ một mình nằm còng queo trong bồn tắm, cô thấy buồn chán kinh khủng. Người tình của Hường đã về Việt Nam cho kịp phục vụ vợ con vào cuối tuần. Ông đưa họ đi tắm biển Hòn Rơm, chơi tennis với con trai, bơi với con gái và massage cho vợ. Cái gia đình hạnh phúc đó đang vui thú với nhau dưới nắng vàng rực rỡ, không ai thèm quan tâm rằng Hường đang ở Singapore, đã rời sau hai ngày làm tình non-stop. Hường tưởng tượng Lafatoine trong vai trò chủ gia đình, một người chồng thành đạt và một người cha dịu dàng. Vợ con ông thật tốt phước. Còn trong vai trò người tình, ông chỉ để lại cho cô hai ngàn đô Sing để shopping, thế là xong bốn phận với cô bồ trẻ.

Nước đã lên xâm xấp bầu ngực tròn, Hường đưa tay tự vuốt ve cơ thể mình. Cô ước ao giá có một ai đó yêu mình thật lòng, cả hai sẽ an ủi nhau, chia sẻ buồn vui và trăn trọng nhau hết mực. Nhưng chính Hường biết rằng mình không phải tuýp người lãng mạn chỉ biết yêu là đủ. Năm thứ hai Đại học cô đã nếm mùi trái cấm, những tưởng đó là tình yêu, là có thể suốt đời bên nhau vĩnh viễn. Hai người cùng trải qua những phút giây vụng trộm trên tấm nệm bốc mùi, tiếng chửi thề thật rõ bên ngoài cửa sổ. Căn phòng bằng ván ép, nằm trong khu lao động của một con hẻm chật ở Quận 4. Dù trí tưởng tượng của Hường vô cùng phong phú, cô không cách chi mừng tưởng nổi mình đang ân ái trong khung cảnh nên thơ. Sau này, chấp nhận lên giường với tổng giám đốc Jean-Paul, nằm trong căn phòng sang trọng của một resort bên Malaysia, nghe tiếng sóng vỗ rì rào, Hường biết mình sẽ

không hối hận. Lần đầu tiên có mối quan hệ chần gối với sếp, cô đã thật sự thăng hoa trong niềm hoan lạc của thể xác. Hường đáp ứng nhíp nhàng và tuân theo mọi đòi hỏi sành sỏi của sếp. Cô đã chủ động lôi ông lên giường, chủ động làm người tình trẻ nóng bỏng và chủ động đề nghị: “Hãy nâng đỡ em!”

Hường bước chân ra khỏi bồn tắm, lau mình bội vàng rồi vớt tấm khăn xuống sàn. Cô đang ngắm mình trong gương, Hường biết có nhiều người cho rằng cô không xinh, nhưng cô tự tin với cơ thể mình. Và làn da sẫm màu này sẽ không được xem là đẹp, nhưng với người tình Jean-Paul, cô sở hữu một thân hình gợi cảm. Mối quan hệ của họ không đơn thuần chỉ là xác thịt, dù suy cho cùng, đó cũng chẳng phải là tình yêu.

Hường khoác áo, trang điểm và đeo túi ra khỏi khách sạn. Cô lấy taxi đến Vivo city shopping, nhưng ngay lúc bước ra khỏi xe, bất chợt một cơn buồn nôn xâm chiếm. Hường quy xuống oằn người ụa mửa. Cô chưa bao giờ say xe. Một ý nghĩ kinh hoàng xuất hiện.

*

- Cô muốn gì? – tổng giám đốc Jean-Paul bực mình – Không thấy tôi phải họp sao? Có gì mai tôi vô sớm ký bản lương cho!

- Tôi cần gặp ông gấp lắm! – Pink Lady cao giọng – Họp xong ông sang phòng tôi nhé! Tôi chờ!

Cả phòng họp ngoái đầu ngạc nhiên, sao cô nàng ông ọ này hôm nay dám lớn tiếng với sếp, Pink Lady quay ngoắc người bỏ đi đầy trịch thượng. Trong phòng mình, cô tiếp tục nhắn tin vào điện thoại di động: “Tối nay đến nhà em gấp! Chuyện hệ trọng! Yêu anh!”. Hường biết cô đã phá vỡ những quy tắc hai người đã đề ra: không để lại dấu vết trên điện thoại, không bao giờ có thái độ khác thường trong công ty, không hẹn hò ở nhà riêng tại Sài Gòn.

Tiếng chuông gay gắt báo hiệu người khách nóng tánh đang chờ ngoài cửa.

Hường mở cửa ra ngay tức khắc đón người tình bước vào:

- Chuyện gì? Em làm phiền anh quá! Tối nay anh có hẹn đi đám cưới với gia đình trong khu An Phú!

- Chuyện đi đám cưới có quan trọng bằng chuyện em có bầu không? –
Hường vào đề ngày – Anh hại em rồi!

- Sao? - Jean-Paul hơi bất ngờ - Anh không tin! Em kỹ lắm mà, có bao giờ xảy ra sự cố đâu!

- Nhưng dạo này anh xuất hiện bất ngờ, em không tính toán gì kịp – Hường quạu quọ - Cơ thể em đâu phải là cái máy. Cũng có lúc trục trặc chứ!

- Bao lâu rồi? – Jean-Paul nhú mày khó chịu – Em phát hiện khi nào? Mới hôm trước ở Singapore còn bình thường...

- Em bị ói ở bên Sing, sáng nay em đã siêu âm – Hường thở hắt ra – Gần ba tháng rồi!

Jean-Paul lại nhú mày nhìn cô tình nhân, vẻ nghi ngờ lộ liễu thể hiện không che đậy. Ông nói mình là cha của hai đứa trẻ, quá trình mang thai và ốm nghén của vợ đều tỏ tường. Thường phụ nữ phải bị hành trong khoảng ba tháng đầu tiên. Nếu không bị hành, coi như họ vượt qua vụ ốm nghén. “Sao đến tháng thứ ba em mới bị ói, hẳn em cố tình để cái thai khá lớn mới chịu báo tin”. Hường im lặng, vẻ bất mãn nhưng không chịu hạ mình. Cuối cùng sắp quyết định:

- Anh có hai phương án cho em chọn: Phá thai hoặc để nghị cha của đứa trẻ thừa nhận! Anh sẽ nói chuyện với Louis!

- Sao? – Hường giãy lên – Louis dính gì đến chuyện này?

- Đừng ngây thơ – Jean-Paul khoanh tay kể cả - Tôi biết cô có ngủ với hắn!

- Không! Chưa bao giờ! – Hường chối biến – Em chỉ giả vờ cặp kè với hắn theo ý anh. Cốt để đánh lạc hướng nhân viên trong công ty.

- Tôi đã nghe mùi của hắn trên cơ thể cô! – Jean-Paul tiếp tục kết tội – Tôi chỉ cố làm ngơ. Nhưng giờ hắn phải chịu trách nhiệm!

- Hắn không chịu đâu! – Hường biết mình lỡ lời, cô chống chế - Vì hắn chưa ngủ với em! Hắn chỉ ve vãn, vuốt ve thể thôi!

- Em nói thật đi! Để tôi còn tính – Jean-Paul biết mình đã đoán đúng – Bắt hắn chịu trách nhiệm dễ hơn bắt tôi. Dù sao tôi cũng là sếp Tổng.

- Không thể! – Hường thét lên – Không thể! Louis không chịu đâu!
- Tại sao? – Sếp nghiêng răng – Tôi sẽ báo cáo sang Paris, họ sẽ triệu hồi về nước.
- Vì hủ dũng bao cao su! – Hường thú nhận – Chỉ một lần, và hủ biết phòng bị. Còn anh luôn bắt tôi cho anh muốn làm gì thì làm!
- Jean-Paul Lafatoine sũng người. Có thể ông luôn hy vọng Tuyết Hường chưa ngủ với ai khác, cô yêu ông và sống chết vì ông. Đản ông dù hiểm độc đến đâu vẫn luôn ngậy thơ với phụ nữ. Các cô gái đến với mình vì tình, vì mình thành đạt, vì mình hào hoa phong nhã. Đâu có người đản ông nào chịu nhận phụ nữ lên giường với mình vì tiền, vì tài sản, vì danh vọng.
- Em ngủ với hủ vì hủ trẻ hơn tôi? – Jean-Paul chua chát – Đẹp trai hơn tôi!
- Em thề với anh – Hường bật khóc – Hủ cưỡng ép em! Em ở thế chủ động.
- Merde! Vợ anh gọi – Sếp giật mình nghe điện thoại cầm tay réo vang – Anh về đây, sẽ tính chuyện này sau. Em yên tâm!
- Tính như thế nào? – Hường khóc lóc – Gọi cho em ngay khi có thể nhé! Em yêu anh!

Jean-Paul bối rối, ông cau mặt tỏ thái độ bị làm phiền rồi vội vã chạy đi. Khi cửa vừa khép lại, Hường đanh mặt. Cô đã quyết định tự giải quyết chuyện của mình. Sống xa gia đình, chẳng có bạn bè, Hường vốn có thói quen tự quyết cho cuộc đời mình. Cô biết mình không tuýp người quỳ lụy xem đản ông là “cây tùng cây bách”. Cô thích trục lợi họ mà khiến họ vẫn nghĩ rằng mình đang ra tay “nghĩa hiệp”. Jean-Paul Lafatoine không phải loại dễ “chơi”, phải cực kỳ cẩn thận sao cho ông hoàn toàn bất ngờ. Đó là kế hoạch!

*

Louis De Lechamps cũng nằm trong kế hoạch của Tuyết Hường và cô quyết sẽ đi đến cuối cùng để đạt được mục đích tối ưu. Dù Louis tìm cách trốn chạy, Hường đã biết cách truy tận căn hộ của anh. Vừa bước vào nhà cô đã tấn công tới tấp.

- Sao anh luôn tránh mặt em? – Pink Lady lớn tiếng – Anh phải biết là em yêu anh chứ? Em đã ngủ với anh!

- Lạy Chúa! Đó là sai lầm lớn nhất của tôi! – Louis khan giọng – Tôi đã tưởng đó chỉ là nhu cầu vui thú trong chốc lát như ở bên châu Âu. Chẳng ràng buộc gì, chẳng cam kết gì! Sao cô đeo bám tôi như thế! Cô biết không ích lợi gì mà!

- Thôi được. Hôm nay tôi chỉ muốn lật bài ngửa với anh: Tôi đã có bầu!

- Tôi nghe trong công ty người ta kháo nhau về những biểu hiện ốm nghén của cô – Louis nhún vai, cố làm mặt bình tĩnh – Cô đã thành công khi cố tình bóng gió với mọi người tôi là tác giả. Tôi không quan tâm kẻ đó là ai, nhưng cô cũng đừng bày trò đổ vấy cho tôi. Tôi không phải loại người dễ bị cô bắt chẹt đâu.

Tuyết Hường im lặng trong chốc lát. Dĩ nhiên cô biết Louis không phải loại vừa để chơi trò “Lan và Điệp”. Cô cũng không điên khùng đến mức ép buộc anh làm cha đứa trẻ. Thôi thì lật tiếp lá bài ngửa:

- Anh không sợ tôi bắt chẹt, đương nhiên, vì chúng ta vẫn nhớ hôm đó anh xài “áo mưa” – Pink Lady chậm rãi nói – Nhưng nếu vụ này đến tai một cô nàng đang làm việc ở Paris...

- Ý cô là gì? – Louis tái mặt – Tôi cấm cô...

- Cấm sao được? – Pink Lady thách thức – Tôi sẽ cho Quỳnh Mai biết chúng ta đã ngủ với nhau nhiều lần, anh đã hứa sẽ cưới tôi, giờ anh định chạy làng!

- Cô trơ trên quá! – Louis phẫn nộ - Những cảm tình tôi dành cho cô chẳng còn...

- Tôi đâu sống bằng cảm tình của người khác – Pink Lady cười lớn – Nếu không, cả công ty đã chẳng ghét tôi!

- Tóm lại, - Louis cố chịu đựng – cô muốn gì?

Tuyết Hường lại giữ thế chủ động, cô im lặng trong chốc lát. Mọi người trong công ty đều thấy cô cặp kè với Louis và anh chàng cũng tỏ vẻ “ham vui”. Sẽ chẳng ai bất ngờ nếu nói anh là tác giả bào thai trong bụng cô. Nhưng dĩ nhiên Louis không phải là mục tiêu cho cô quậy phá làm mất uy tín. Sẽ có bao nhiêu người tin sự thật?

-Anh có biết ai là cha đứa trẻ không? – Pink Lady làm một phép thử - Anh đoán xem!

- Cô quan hệ lung tung, làm sao tôi đoán ra! – Louis bực bội – Tôi đâu quản lý cuộc sống tình dục của cô. Tôi ngờ rằng chính cô cũng không biết!

- Nếu muốn làm tôi xấu hổ thì đừng – Pink Lady chân thành – Tôi không sống bằng danh dự. Anh nghĩ có bao nhiêu phần trăm số người tin rằng đó là tổng giám đốc Jean-Paul Lafatoine?

Louis không mấy bất ngờ, thậm chí anh đã đoán trúng. Người như Pink Lady chỉ thích giao du với những ai có khả năng đem đến cho cô tiền tài và danh vọng. Louis rùng mình, anh linh cảm Pink Lady đang có những kế hoạch táo bạo và tàn nhẫn.

- Tôi không nêu tên anh, không dả động gì đến anh – Pink Lady ngời xuống ghế rút thuốc ra hút – Tôi cũng không báo cho Mai biết! Anh an toàn!

-Với điều kiện? – Louis chua chát – Tôi giúp cô lật đổ Lafatoine? Cô cần thiết không? Sao hai người không giải quyết êm đẹp với nhau? Tôi nghĩ Lafatoine thừa thông minh để không chọc phá tan sự nghiệp của mình.

- Anh không cần dạy khôn tôi – Pink Lady quyết liệt – Ông ta quá mạnh, một mình tôi không chống lại. Anh phải là liên minh với tôi. Anh rành hệ thống các sếp bên Singapore và cả Paris. Anh quen biết nhiều sếp lớn. Anh biết nhiều địa chỉ. Anh phải giúp tôi!

- Nếu tôi không làm? – Louis nóng mặt với thái độ kể cả của đối phương – Tôi không giúp gì cô cả!

- Tôi đã nói rồi – Pink Lady nhìn thẳng vào mắt Louis – Chuyện tình một đêm của chúng ta sẽ là đề tài bàn tán cho thiên hạ. Tập đoàn có chính sách nghiêm cấm dân expatriate có quan hệ với nhân viên địa phương. Anh sẽ bị triệu về nước, con đường sự nghiệp còn non trẻ của anh anh sẽ tan tành. Và người đẹp Quỳnh Mai của anh cũng không bao giờ tha thứ! Nên nhớ, tôi có bằng chứng đó. Tôi luôn có thói quen ghi hình cảnh ân ái với người tình mà!

*

Email Lan gửi Mai

Subject: Paris em ơi!

Em yêu quý! Dạo này thế nào rồi? Chị đã có visa, tuần sau bay sang Paris chơi nè. Chị em mình tha hồ tâm sự nhé! Paris đang vào Xuân phải không? Chắc là trời đẹp lắm, chim muông ríu rít, hoa nở khắp nơi, thời tiết ấm áp? Chị chưa bao giờ sang châu Âu vào mùa Xuân cả. Em nhớ dắt chị đi chơi nhé, em giờ là thổ địa Paris rồi! Em ráng nghỉ phép rồi hai chị em mình cùng đi Hy Lạp. Chị nóng lòng gặp lại em ở Paris! Giờ chị chạy ra shop tìm mua mấy cái áo đầm mặc đi Paris nè.

Bà chị nhí nhảnh như con cá cảnh của em

Email Mai gửi Lan

Subject: Can't wait to see you!

Hi chị! Em đang bối rối nè, chị qua nhanh đi rồi tụi mình tâm sự. Em đang bị phòng Nhân Sự bên đây theo dõi, chắc họ cho em về Việt Nam quá! Em không biết tại sao, em sợ vu vơ vì cô nàng Sophie “cấy” vào đầu em điều này. Em xét lại những hành vi của mình và thấy không có gì sai, em “cày” như trâu, làm việc không ngơi nghỉ, lúc nào cũng cúc cung tận tụy. Nhiều lúc thật tình muốn chửi thề vô thằng mặt bà sếp rồi ra sao thì ra. Nhưng đúng là dân Việt Nam mình được nuôi dạy là “một câu nhìn bằng chín câu lành” (nhất là nhin tụi Tây). Nhin luôn đi liền với nhục, nhục lắm chị ơi! À, em muốn nhờ chị một chuyện. Chị thấy sau khi đi Paris về, Louis có biểu hiện gì không? Hỏi như vậy là làm khó chị vì làm sao chị nhận ra, nhưng chị ráng suy nghĩ và quan sát giùm em nhé. Ví dụ như chàng còn thích leo lên chiếc xe @ của cô nàng Black Lady không (đen thui mà khoái mặc áo hồng, lại còn tự xưng Pink Lady, trơ trẽn)!

Email Louis gửi Mai

Subject: Je t'aime! (dịch: Je t'aime = Anh yêu em!)

Em yêu! Anh vừa phone cho em nhưng không gặp, anh có để lại lời nhắn trên hộp thư thoại của em. Chắc em đang ở dưới hầm métro, đang đi field và chạy cầm cúi trên đường phố Paris. Tội nghiệp! Làm việc ít thôi, thương thân một chút! Ráng ăn nhiều hơn và đi ngủ sớm hơn nhe. Anh phục người Việt Nam quá, làm việc chăm chỉ mà chẳng dám hưởng thụ gì. Làm việc là một cách để khẳng định mình, anh biết vậy, nhưng sống cũng cần phải cân bằng giữa công việc và cuộc sống cá nhân.

Anh nhớ em quá! Thật kỳ cục khi anh phải ở Sài Gòn còn em lại ở Paris. Sao hai đứa không cùng ở một nơi, anh sẽ hỗ trợ em nhiều điều. Có thể với một người kiêu hãnh như em thì chẳng cần bất cứ sự hỗ trợ nào trong công việc, nhưng ít ra anh cũng có thể chăm sóc em, chở em đi ăn tối, cùng đi dạo, lên núi trượt tuyết... Anh thấy chán Sài Gòn quá, thật ra thành phố này vẫn rất hấp dẫn, nhưng thiếu em, anh không thấy thú vị gì. Người Sài Gòn thì cũng dễ thương, nhưng cũng có người không tốt! Tóm lại anh muốn rời Việt Nam càng sớm càng tốt. Con người ở đây phức tạp, anh không hiểu họ tưởng tận và thấy họ khá nguy hiểm. Chúa ơi! Anh nói năng bậy bạ gì rồi! Hôm nay anh mệt quá, và buồn. Anh nhớ em thật sự và ước gì được ôm em trong lòng. Em suy nghĩ xong chưa? Về lời đề nghị của anh đó! Em hãy hứa với anh là luôn suy nghĩ nghiêm túc nhé! Và em hãy hãy biết là anh rất nghiêm túc trong mỗi quan hệ của chúng ta. Cho dù có chuyện gì xảy ra, cho dù có ai đơm đặt nói xấu gì anh, em hãy tin là anh hoàn toàn đứng ngoài những chuyện đó. Có thể anh thích bông đùa trong một thời điểm nào đó, nhưng từ lúc anh gặp lại em ở Paris, anh đã yêu em thật sự. Hôn em.

Dương Thụy
Nhằm mắt thấy Paris
Chương 17
Scandal tình ái

Mai bồn chồn ngồi chờ giám đốc nhân sự phụ trách cả Tập đoàn L’Aurore. Ông hẹn gặp cô mà không có chủ đích. Mai lo sợ lời nghi ngại của Sophie là hiện thực. Họ sẽ gửi trả cô về Việt Nam. Mai không quyến luyến Paris lắm nhất là khi Louis đã rời xa và đang chờ cô ở Sài gòn. Nhưng quay về L’Aurore Việt Nam với quyết định bị về nước trước hạn là điều Mai không mong muốn.

Trái với sự lo ngại của Mai, ông giám đốc nhân sự đón cô vào phòng niềm nở: “ tôi hẹn gặp cô có chút việc cần thông báo. Trông cô tuyệt hơn dạo chúng ta cùng tổ chức lễ hội Noel. Monsieur De Buffon thỉnh thoảng vẫn hỏi thăm cô đã enjoy nước Pháp xinh đẹp chưa?” Mai hoàn toàn bất ngờ: “ Ngài chủ tịch nhớ đến tôi?” Người đàn ông điềm tĩnh mỉm cười “ Tại sao không ?” Mai nhẹ nhàng ngồi xuống ghế, một niềm vui khó tả tràn ngập tâm hồn cô. Gần nửa năm nay làm việc ở Paris, tiếp xúc với những nhân vật cao cấp, Mai nhận ra họ ứng xử rất chuyên nghiệp . Những quyết định được đưa ra dựa trên các yếu tố và sự việc, không cảm tính. Tuy nhiên, họ vẫn đưa tình cảm vào theo kiểu “ Hợp tình hợp lý” trong những trường hợp cần thiết. Người Pháp thường bị chê không biết làm business mà chỉ mạnh về văn hóa – nghệ thuật. Nhưng ở L’Aurore Paris, người khổng lồ của ngành mỹ phẩm, các giám đốc cao cấp là những người làm business cực giỏi mang tâm hồn nghệ sĩ.

- Cô yêu nhóm Lan gooma của Valerie chứ? Đồng nghiệp và đích thân Valerie cho tôi những feedback rất tích cực về cô1
- Tôi đã cố gắng hết mức – Mai cho phép mình không thêm khiêm tốn – Nếu không được họ chấp nhận, chắc khá bất công cho tôi.
- Cô đã có những dự định gì khi quay lại Việt Nam ? những gì học được ở Paris có giúp gì cho chi nhánh non trẻ đó?

- Giúp nhiều chứ ! – Mai hào hứng – Nhưng dĩ nhiên môi trường ở đó chưa chuyên nghiệp và cần phải có sự phát triển đồng bộ.

- Cô nôn nóng quay lại Việt Nam để được phụ trách Lan gooma hay còn muốn đi nhiều nước khác trong Tập đoàn để học hỏi nhiều hơn?

- Sao? – Mai tròn mắt – tôi dĩ nhiên muốn biết nhiều hơn chứ!

Ông giám đốc nhân sự bật cười trước ánh mắt long lanh vì hứng khởi của cô gái đến từ Việt Nam . Ông nhận ra sức trẻ đang cuộn cuộn cháy trong cô : sự nhiệt tìn, vẻ năng động, sức sáng tạo, tính chuyên nghiệp. Ông chậm raix báo tin bằng một giọng đầy hân hoan. Tập đoàn chính thức đưa tên Lê Quỳnh Mai vào danh sách manager cao cấp đầy tiềm năng với những chính sách đãi ngộ xứng đáng. Hiện tại cô vẫn tiếp tục làm việc ở Paris nhưng cô có quyền chọn phòng nào mình muốn tìm hiểu. Sau một năm ở Paris , cô sẽ được luân chuyển sang các quốc gia khác, có thể ở châu Âu, cũng có thể ở một nước bất kỳ nào đó trên thế giới. Mai sẽ được học hỏi kinh nghiệm làm việc trong môi trường đa quốc gia, đa văn hóa. Sau một thời gian nhất định, cô sẽ được bổ nhiệm vào những vị trí cao cấp của tập đoàn, hoặc có thể quay về Việt Nam với một trong những chức vị chóp bu nhất.

- Tôi mới chỉ ở Paris được sáu tháng – Mai ngỡ ngàng – quá ít thời gian để đánh giá cao tôi như vậy!

- Đâu cần nhiều thời gian để nhìn người với con mắt Nhân sự nhà nghề như tôi – giám đốc nhân sự hài hước – vả lại trước khi sang Paris , có người tiễn cử cô với những cam kết rất uy tín.

- Ông phó chủ tịch Christian Hans? Mai mỉm cười – Hay Louis De Lechamps?

- Không ! Một người sếp của cô, giám đốc vùng châu Á, Daniel NG. Cô không biết thật sao?

Mai sững người, ngỡ ngác. Ông giám đốc nhân sự bật cười, thao thao kể rằng khi Daniel phone sang Paris cho ông, anh đã nói bằng một giọng hào hứng về một cô gái trẻ đầy năng động và sáng tạo. Đặc biệt, anh khen ngợi sự tự tin và tính thẳng thắn của cô. “ Cô ta dám nói thẳng vào mặt ông Phó chủ tịch Hans rằng mình chưa được đãi ngộ xứng đáng, với một vẻ ngây thơ trẻ con. “ Tổng giám đốc Lafatoine ở Việt Nam không nhà cô nhưng

Daniel đã dùng quyền làm sếp vùng của mình để can thiệp cho Mai sang làm việc tại tập đoàn. “ Daniel lần nào sang Paris họp cũng hỏi thăm tôi về những bước đi của cô. Tôi hỏi sao không tiếp xúc trực tiếp, anh ta nói sợ cô ngại. Người châu Á các cô thật kín đáo, nhiều khi không nên thế!”

Mai bước chân ra khỏi toàn nhà L Aurore khi mặt trời vẫn tươi tắn chưa chịu đi ngủ vội. Paris bước sang đầu tháng tư, tuy vẫn còn lạnh nhưng mùa xuân cuối cùng cũng đến sau một mùa đông khắc nghiệt. Mặt trời ở lại lâu hơn làm náo nức lòng người, ngoài phố dân tình mặt hớn hở dắt nhau đi dạo đông vui. Các quán café hè đường chật kín ghế, Mai cũng tìm một chỗ trong quán “ Les Deux Magots” trên đường Saint Germain Des pres rồi lẻ loi ngồi xuống. Quán này rất nổi tiếng ở Paris và giá cả cũng rất cao. Chẳng ai đến đây mà không đi cùng với ai đó. Thậm chí phải đặt chỗ trước qua điện thoại mới mong đặt chân vào Les Deux Magots. Vậy mà nhìn vẻ mặt “ lờ đờ” của Mai, người phục vụ không dám “ hoạnh hợ” nhiều, chỉ lịch sự hỏi cô dùng gì. So với những ngày đầu đến Paris, giờ cô thấy yêu thành phố này nhiều hơn. Mai yêu cả những lúc cô đơn ngồi một mình trong quán thế này. Paris đâu phải chỉ dành cho những cặp tình nhân. Paris còn dành cho những ai lẻ loi nhất.

Và Mai gặm nhấm cái thú cô đơn mãi cho đến lúc anh phục vụ đến nhiều lần hỏi cô muốn dùng thêm gì nữa không . Mặt trời vừa tắt nắng, tám giờ tối rồi. Mai quyết định rời quán LDM mà vẫn chưa biết mình sẽ đi tiếp đến nơi nào. Đêm nay cô không muốn về nhà. Paris tối thứ sáu náo nhiệt sẽ giúp cô khám phá những khoảng tối mịt mờ trong tâm hồn mình. Chưa bao giờ Mai thấy mình mơ hồ về bản thân đến thế. Cô là ai? Một người hồn nhiên đến mức khờ khạo hay tinh táo đến mức tính toán? Một người lao vào làm việc vì muốn học hỏi hay chỉ thích chứng tỏ khả năng? Cô yêu Louis vì tình hay chẳng qua không muốn mất chàng vào tay đối thủ? Sao cô tránh mặt Daniel dù trong lòng đã mến phục anh ngay từ lần đầu gặp mặt?

Mai rong ruổi suốt đêm từ quán này sang quán khác, từ rạp chiếu phim trên đại lộ Champs Elyse'es đến khu Moulin Rouge. Paris đêm hiện ra gần gũi và thuyết phục hơn cả khi mặt trời còn soi tỏ từng góc phố. Cuối cùng, cô

chôn chân ngồi xuống bờ kè bên sông Seine, thở dài biết con người mình thật rắc rối. “ EM chưa hiểu rõ bản thân mình, sao có thể giải mã được anh?”. Đã bao lần Daniel đến Paris mà không dám đến tìm cô sau lần bị khước từ cùng ăn tối trong im lặng? Đã bao lần anh âm thầm theo dõi từng bước tiến của Mai, chấp nhận đứng trong bóng tối nhìn cô rực sáng và ngó lơ mình? Với tấm lòng một người sắp trẻ, Daniel luôn hỗ trợ cô mà không màng đến một lời cảm ơn.

Đã năm giờ sáng. Lần đầu tiên trong đời Mai trải qua một đêm trắng lang thang ngoài phố một mình. Trước kia ở Việt Nam chưa bao giờ cô có thể lường tượng ra điều này. Hẳn sẽ rất đơn độc mới không có chốn quay về, hẳn phải thật giang hồ mới lang thang khắp chốn, hẳn là một ai đó không được đợi chờ. VÀ nay cô là người như thế. Mai tiếp tục rảo bước trong làn gió lạnh buốt sớm mai. Cô dừng bước trên cầu Alexandre Đệ Tam và quyết định chờ mặt trời lên. Mai nhớ rõ hôm nay là ngày Louis cho “ deadline tình yêu”. Hạn chót để Mai xác định về những tình cảm còn mơ hồ hay lòng người không ổn định. Khi mặt trời dần nhú mình ra khỏi đám mây treo lừng lờ bên dòng sông Seine, tâm hồn còn rối rắm, Mai cố tự pha trò “ Cảnh rạng đông thật lúc nào cũng đẹp gấp mấy cái logo của công ty L Aurore . cô thở thật sâu làn không khí trong lành buổi sớm mai, nhovn miệng cười một mình rồi bình thản tự nhủ” Tout s’arangerà, rồi mọi thứ sẽ tự sắp xếp”. Chưa bao giờ Mai thấy Paris đẹp tuyệt vời như thế. Dù sao, một ngày mới lại bắt đầu.

Lan đẩy xe hành lý háo hức đi ra. Vừa nhìn thấy chị, Mai nhảy bổ đến ôm chầm lấy. Cả hai sung sướng nhìn nhau một lúc lâu rồi bất chợt Lan nhận ra Mai cũng đang kéo theo một va-li nhỏ.

- Chị em mình chuyển qua khu chuyển bay nội địa, đi Bretagne chơi – Mai giải thích – Em có một chuyến du lịch miễn phí tặng chị đó.
- Chị nhớ Paris quá mà mới đến đây em đã lôi chị đi Bretagne! – chị Lan cầu nhàu vui vẻ - Thôi được , chị cũng chưa đến vùng này bao giờ!
- Em chờ chị qua để cùng đi. Vé máy bay và khách sạn do hang đồ lót “ ma

che'rie" tặng lâu rồi – Mai mỉm cười- Lúc đó Langôma tài trợ mỹ phẩm cho một buổi trình diễn thời trang nên họ “ lại quả”. Hôm Louis sang em rủ chàng đi, nhưng thời gian gấp quá không tiện.

- Louis! – mặt chị Lan tái đi, vẻ bồn chồn khó che giấu – Louis?

- Chị sao vậy? – Mai bật cười – giận hả? không phải chị “ ăn đồ thừa” của Louis đâu. Chuyển đi này dành cho chị em mình mà.

Lan không nói gì, lung túng mất tự nhiên. Chị tiếp tục giữ thái độ đó khi đã lên chuyến bay nội địa Paris – Brest. Lan đeo kính đen vào , khoát tay “ T hôì chị tranh thủ ngủ tí. Có gì đến Bretagne tâm sự sau”. Máy bay tròng tránh ngang qua những vùng thời tiết xấu, Mai nghĩ chắc chị không ngủ được nhưng không dám bắt chuyện. Khi đã xuống phi trường ở Brest rồi tiếp tục lấy taxi đến resort” My Brittany”, cả hai cũng không nói gì nữa.. Cửa sổ phòng mở ra một lan can trông những đóa hoa tú cầu rực rỡ, trước mặt là một vịnh biển xanh yên bình, vài căn nhà đá nằm cheo leo trên cát, xa xa là những chiếc thuyền buồm trắng neo nhấp nhô “ Đẹp quá!” – Mai reo lên thán phục cảnh trí thiên nhiên – “ Chị nhìn kìa, có cả cây đèn biển ở đằng kia!” Lan âm ừ, “ vậy hả!” làm Mai bực bội” Có chuyện gì vậy? Sao chị không vui?”

- VẬy em có đang vui không ? Chị Lan bất ngờ quát lại.

- Ý chị là gì? Sao lại không vui chứ! Đi chơi với chị mà!

- Với Louis kìa! Em có đang vui không ? Thôi được ,ra lan can này ngồi nói chuyện! ở chỗ xinh đẹp này lại phải nói những điều buồn bực.

Mai ngỡ ngàng khi nghe thông tin Tuyết Hường có những dấu hiệu đang mang thai, và tác giả bị mọi người nghi ngờ là Louis. Thế nhưng chuyện vẫn còn đang trong vòng nghi vấn thì đột ngột sếp nhân sự của vùng châu Á và sếp Daniel Ng sang Việt Nam họp gấp. họ nhận được đơn tố cáo của Tuyết Hường: cô bị tổng giám đốc Lafatoine làm dụng tình dục cả năm nay, mỗi lần quan hệ đều không có phương pháp bảo vệ và kết quả là bào thai gần 4 tháng. Mai há hốc miệng khó tin, những chuyện sandal như vậy sao chị Lan biết?

- Cả công ty biết hết, từ miệng con Hường khai ra búa xua. Kỳ thật! Sao trên đời có người không biết xấu hổ là gì!

- Xấu hổ? – Mai ngạc nhiên – Nó bị lạm dụng mà! Nó là nạn nhân, phải thương nó chứ! Thăng cha Lafatoine kinh khủng thật.

- Em khờ thật hay giả vờ ngu vậy? Chả trách em thua nó cả cái đầu – chị Lan bực bội – người như nó không lạm dụng người ta thì thôi, ai dám nhảy lên người nó chứ! Có điên cũng không tin là sếp tổng ép nó quan hệ. chính nó mới là người gài ồng. Nó có giấy chứng nhận của bác sĩ đang mang thai và hù là bác sĩ xác định được AND gì đó để biết cha đứa bé. Ngoài ra nó còn có bằng chứng đã ngủ trong khách sạn với sếp nhiều lần ở nước ngoài. Nó giữ lại hết các hóa đơn thanh toán, các vé máy bay. Ngày tháng đều trùng với những lần sếp đi công tác. Tóm lại là nó nắm đằng cán rồi!

- Vậy sếp tổng nhà mình tính sao? – Mai bàng hoàng – không ngờ người như ồng mà thua trí Pink Lady?

- Đau lắm nghen! Em có biết vụ ồng sắp bị chuyển sang châu Phi không?- chị Lan sôi nổi - ồng “chạy thuốc” quá trời mới được ở lại Việt Nam . Mới ăn mừng lớn ở khách sạn Park Hyatt vì lên chức tổng giám đốc ba nước Đông Dương, lo luôn Lào và Campuchia, thì xảy ra vụ kiện này. Con Tuyết Hường chơi ông một cú chí mạng. Chắc tại trước đó ông không làm nó vừa lòng chuyện gì!

- Ok !- mai thở phào – Tóm lại vụ việc không dính gì đến Louis nhà em! Chị làm em hết hồn!

- Em ơi! Sếp tổng vùng vẫy, ồng xác nhận chính Louis từng ngủ với nó – chị Lan cáu tiết – Quan trọng là Louis nhà em đã cúi đầu nhận tội.

Mai nghe đất đang sụp dưới chân mình

Email Mai gửi Louis:

Subject: Em đã có người khác

Chào anh. Em phone về cho anh nhưng anh luôn không nghe máy. Có thể anh muốn tránh mặt em hoặc quá xấu hổ về những gì mình làm. Anh đã đoán đúng, chị Lan sang Paris chơi đã thông tin cho em đầy đủ. anh không nên trách chị ấy. Những gì liên quan đến anh cả công ty đều biết. chắc anh

tự hỏi em đang có tâm trạng gì? Em tức giận, đương nhiên. Nhưng rồi em bình tĩnh. Em thấy không có gì ngạc nhiên vì bản chất con người anh là như vậy. Ngay từ đầu em đã biết anh vốn dân ăn chơi trác tang, anh có thể ngủ với mọi cô gái trên đời này. Em có giận mình không vì đã từng nằm trong vòng tay anh? Thật chẳng biết nói sao, vì em vẫn luôn trân trọng những giờ phút đó, những giờ phút mà em tưởng là tình yêu thực sự. Ngay hôm anh ra "deadline tình yêu" phải trả lời anh về mối quan hệ của mình, em đã luôn mơ hồ. Và rồi em vẫn trả lời đồng ý. Anh có biết hôm đó em đang nghĩ đến một người con trai khác? Bây giờ khi em xác định anh không xứng đáng với tình yêu của em, em tuyên bố rằng em đã có người khác. Anh ấy hơn anh nghìn lần: chức cao hơn, giàu có hơn, đẹp trai hơn, đàn ông hơn... Và quan trọng là yêu em hơn! Em sẵn sàng đối thoại trực tiếp với anh qua điện thoại. Anh cứ phone cho em khi nào anh bớt xấu hổ.

Quỳnh Mai

Email Tuyệt Hưởng gửi chị gái

Subject: Cô đơn quá!

Chị Hai. Em biết chị sẽ la mắng em thật nhiều nhưng khi chị gọi về, em chỉ thấy giọng chị thật buồn. chị em mình chịu nhiều thiệt thòi trong đời. Bất đắc dĩ mới phải hành động như vậy. Giờ em cũng không biết mình có nên hối hận. Nhưng mọi chuyện đã muộn, em đã đại náo cả công ty. Các sếp bên sing sang Việt Nam thương lượng với em. Em có hù về các thứ luật bên vực người lao động của Việt Nam mà em nắm rất rõ. Tóm lại, mọi cuộc thương lượng đều do em nắm thế chủ động. Em đang đòi năm năm lương nếu nghỉ vieecjvaf đáng cho việc em bị lạm dụng đến mức mang thai. Số tiền này do luật sư Singapore để ra sau khi khi điều tra rõ ràng. Ngoài ra, phải có thư tiến cử em do giám đốc vùng ký để bảo vệ danh dự cho em tìm việc khác. Em ôm trọng một số tiền cực kỳ lớn chưa bao giờ dám mơ. Món tiền này sẽ giúp em quên đi cơn ác mộng mấy hôm nay phải

sống với nó, những ánh mắt khinh miệt của đồng nghiệp, vẻ căm hận ngút trời của lão Lafatoine, vẻ xót xa thương hại của mấy thằng cha sếp vùng. Trời ơi! Sao em cô đơn quá! Em gái của chị.

Email Louis gửi Mai

Subject: :Hãy cẩn trọng.

Em yêu, anh không xấu hổ đến mức không dám gọi cho em. Anh chỉ bối rối không biết bắt đầu thế nào. Có thể một ngày nào đó khi chúng ta bình tĩnh hơn, mọi chuyện trở nên yên ổn lại, anh sẽ nói nhiều hơn về những suy nghĩ của mình. Giờ đây anh chỉ có thể nói với em ngắn gọn là chuyện xảy ra với Pink Lady chỉ là trong những phút giải trí và có thỏa thuận rõ ràng giữa hai bên. Anh không yêu cô ấy. Với em mọi chuyện hoàn toàn nghiêm túc nhưng giữa chúng ta không hấp thu cùng một nền văn hóa. Anh đã làm tổn thương em nhiều hơn là anh có thể tưởng tượng. Dù sao, anh mong em tha thứ và đừng làm tổn thương thêm bản thân trong những mối quan hệ không chắc chắn khác. Xin em cẩn trọng. Luôn yêu em.

Dương Thụy

Nhắm mắt thấy Paris

Chương 18

Ác mộng nửa đêm về sáng

Paris của những ngày tháng sáu có thời tiết thật dễ chịu. Nắng hanh vàng, bầu trời trong xanh gợn những cụm mây trắng như bông, gió nhẹ nhàng thổi bay những chiếc lá phấp phới trong vườn Luxembourg. Hương của những loài hoa dại tỏa ra dịu ngọt, mùi cỏ cây của những ngày đầu hè thơm ngan ngát. Khách bộ hành diện những loại trang phục mỏng nhẹ, thanh thoát, thoải mái. Mai mặc chiếc váy hoa, khoác áo veste ngắn tay, chân mang giày sandal rảo những bước chân dài chuẩn bị bước vào tòa nhà L'Aurore, cô ao ước có thêm nhiều thời gian để tận hưởng Paris trong thời điểm nhất năm này.

-Em chuẩn bị mọi thứ cho chuyến công tác ở Milan rồi chứ? – Sếp Valérie hỏi khi vừa trông thấy Mai – Đáng lý chị nên đi với em nhưng hàng đồng báo cáo cho sáu tháng đầu năm đang chờ chị. Em giỏi xoay sở mà. Chị sẽ điều khiển từ xa qua blackberry. Em nhớ thường xuyên check mail và nghe điện thoại. Kể cả trong toalet.

-Chị yên tâm – Mai hứa – Em sẽ làm hết sức. Em hi vọng xong hết mọi thứ trong sáng nay. Em có thể nghỉ buổi chiều để về sớm chuẩn bị hành lý chứ?

-OK! – Sếp gật đầu hào phóng – Cần gì cứ nhờ Sophie phụ thêm!

-Mai bước chân ra khỏi phòng sếp, thấy bà chỉ giỏi lấy công lao của nhân viên làm công trạng của mình. Việc của bà là nặn ra những báo cáo tuyệt vời, từ ngữ thật kêu, văn phong dễ đọc. Ngoài ra cái tài đứng trước các sếp mà làm presentation của Valérie cũng khá siêu. Rốt cuộc, người giỏi sẽ suốt đời làm lính, suốt đời cày trên những thửa ruộng vất vả nhất. Và người biết cách báo cáo dựa trên những thành quả của người khác, biết làm chính trị, biết bè phái sẽ ngoi lên ngày càng cao. Trước kia Mai ngây thơ tưởng rằng chỉ có ở Việt Nam mới xảy ra tình trạng này, nhưng giờ cô cay đắng nhận ra, giỏi không phải là tất cả để thành đạt. Nếu Mai chỉ biết chần chừ, cày

ngày cuối đêm, bỏ hết cuộc sống cá nhân để trọn vẹn cống hiến cho công việc, cô cũng chỉ ngoi lên được một chức manager cón con nào đó mà thôi. Người giỏi trong L'Aurore quá đông, người chẵn chỉ cũng không thiếu, nhưng người biết thành công kết bè phái mới thành “cha thiên hạ”. Mai “ngộ” ra vì sao đa số nhân viên trong L'Aurore Paris đều về đúng giờ, đều làm việc trên tinh thần “lương bao nhiêu làm bấy nhiêu” và luôn xem trọng cuộc sống cá nhân. Họ biết có cố gắng mấy cũng không cạnh tranh lại đám ô dù. Vì thế, họ từ chối làm ngoài giờ, từ chối làm trong thời gian nghỉ lễ và từ chối cả những việc không nằm trong nhiệm vụ hàng ngày. Không sếp nào được ép buộc hoặc dùng uy cấp trên để “đi” nhân viên. Tuy nhiên, văn hóa “an nhàn” này không phải nước nào thuộc tập đoàn L'Aurore đều áp dụng. Chỉ có những nước có luật lao động chặt chẽ, có hệ thống công đoàn cực mạnh như Pháp và Đức thì nhân viên mới yên tâm. Mai lại cay đắng chắc lưỡi: “Họ là người Pháp, họ có quyền chảnh! Còn mình là người Việt Nam. Lạng quạng “nó” cho “lên đường” liền!”.

Đây là lần công tác dài ngày đầu tiên của Mai từ khi làm việc ở Paris. Cô sẽ đảm trách việc mỹ phẩm Langôma tài trợ cho tuần lễ thời trang “Milan thu-đông” đến đúng đối tượng. Mai tự trấn an: “Không có gì ghê gớm cả, chỉ việc đi tới đi lui xem tụi người mẫu hóa trang, đứng nhìn tụi nó dùng mỹ phẩm của mình, chụp hình lưu niệm để về báo cáo”. Cô hối hả bỏ giờ ăn trưa chạy về nhà soạn hành lý, ngang qua dsá3nh tiếp tân, một giọng Việt Nam vang lên:

-Quỳnh Mai hả? Tui nè bà ơi!

-Pink ... - Mai giật mình hét lên – Tuyết Hường!

-Làm gì thấy tui như gặp ma giữa ban ngày vậy bà?

-Tui sắp đi công tác ở Milan chiều tối nay – Mai vẫn chưa hoàn hồn – Thôi, bye bye nhe ...

-- Cho tui theo bà sang Milan luôn! – Tuyết Hường đột ngột khóc nức lên ai oán – Tui không thiết sống nữa ...

Những ánh mắt tò mò xoáy nhìn vào hai cô gái Việt Nam, Mai hoảng hốt kéo Hường vào phòng giữ áo khoác. Hường vẫn tiếp tục khóc lóc, nước mắt thi nhau rơi ướt đẫm chiếc khăn lụa choàng cổ. Đây là lần đầu tiên

trong đời Mai chứng kiến một người bộc lộ hết những đau khổ không thể nén được. Cô càng bối rối hơn khi đó chính là đối thủ vốn nổi tiếng là người ghê gớm.

*

Tuyết Hường ngáy khe khẽ ở ghế bên cạnh, cô tiếp viên hàng không ra dấu hỏi Mai uống nước gì rồi nhẹ nhàng bỏ đi. Mai không biết chuyện gì đã xảy ra, sao cuối cùng cô lại đồng ý cho Hường đi theo mình. Xuất thân từ gia đình hạnh phúc, Mai thật khổ sở khi chứng kiến Hường kể về cuộc đời mình trong tiếng khóc ai oán: “Nhà tui nghèo lắm, cha mẹ tui đánh nhau mỗi ngày, mấy thằng em bỏ học lang thang đầu đường xó chợ. Bà không tưởng tượng được đâu, tui phải chịu đói vàng mắt, vừa ngồi học bài vừa run lên vì rét mà chẳng có lấy một chiếc áo ấm. Tưởng khi vào đại học rồi ra trường vô công ty L’Aurore là đổi đời, dè đâu tui bị tổng giám đốc lấy uy quyền ép phải quan hệ tình dục...”. Mai nhớ chị Lan đã cho rằng chính Tuyết Hường là người chủ động nhưng giờ nhìn cảnh Hường mắt sưng húp, tóc tai rũ rượi, vai run bần bật nghẹn ngào, cô phân vân không xác định được thực hư. “Tui van xin bà, cho tui theo với” – Hường ngược mắt thống thiết – “Tui sang Paris tưởng được Tập đoàn đền bù thỏa đáng, nhưng họ khôn lắm, có luật sư chuyên nghiệp cố vấn, họ ép tui phá thai, chỉ cho vài trăm euro để trả viện phí ...”.

Tiếng ngáy của Hường bắt đầu to hơn và mệt hơn, dường như cô nàng đã không ngủ cả thập niên nay rồi. Mai len lén quay sang nhìn khuôn mặt vốn từng “đanh ác” của đối thủ. Oái oăm thay, giờ trông Hường thật hiền, đôi mắt nhắm chặt, những chiếc lông mi không được chải mascara mọc thưa thưa. Khuôn mặt dài ngoẵng của Hường lúc thức giờ trông có vẻ ngắn lại, trẻ thơ hơn, hồn hậu hơn. Mai thở dài, khó nghĩ cho hoàn cảnh của mình. Cô vẫn biết Hường đã “đại náo” cả công ty và làm đau khổ biết bao nhiêu người. Nghe đồn sếp Jean Paul Lafatoine bị vợ đâm đơn li dị. Giờ ông không những phải đối mặt với nạn thất nghiệp, mất hết danh dự mà còn tán gia bại sản vì phải đền bù thiệt hại vừa cho người tình vừa cho vợ con. Louis thì bị đuổi việc, phải rời Việt Nam gấp. Bản thân Mai cũng tổn

thương khi mỗi tình huống rất đệp của mình bị Hường chen vào phá nát. Cô đã hận đối thủ thấu xương ...

-Sắp hạ cánh hả? – Tuyết Hường choàng tỉnh – Tui vô toalet một chút.

-Đi đi...

-Bà thiệt dễ thương! Ủa không ngủ miêng nào hết hả?

-Không...

Mai lại thờ dài, cô ngờ ngẩn không biết mình đang trong vai nào. Sao cô có thể nói chuyện với người xen giữa cuộc tình của mình như thế cô ta thật đáng thương hại. Mai tin lời thú nhận của Louis, chắc chắn anh tìm đến Hường chỉ vì nhu cầu giải trí. Chị Lan với kinh nghiệm của một phụ nữ chín chắn cũng cho cô lời khuyên đừng quá hắt hủi Louis. Anh chỉ là một con mồi trong số những con mồi của Hường. Nhưng Mai quá thất vọng và tổn thương sâu sắc. Cô chưa thể tha thứ cho Louis, càng không thể hòa bình với người đã cài bẫy người yêu của mình. Không! – Mai lắc đầu quả quyết – Mình phải cứng rắn lên, phải tách ra khỏi con nhỏ này. Không biết nó đang giở chiêu gì. Mình vốn quá ngây thơ trước một đứa lăm mưu mô ...

-Khách sạn mình ở gần trung tâm không bà? – Tuyết Hường trở ra, mặt tươi tỉnh lại – Tui cần mua tí quần áo. Bà thấy đó, tui có hành lý gì đâu, bị triệu qua Paris gặp tụi luật sư của Tập đoàn gấp quá ...

-Sao đi xa mà không đem đồ? – Mai ngạc nhiên – Mua quần áo bên Paris hay Milan là mắc lăm đó!

-Thì tuyi cũng phải mua vài bộ mặc trong những ngày ở đây – Hường cúi đầu buồn buồn – Chắc vô siêu thị mua cho rẻ.

Mai phân vân, giác quan thứ sáu vốn rất thính nhạy của cô mách bảo đối thủ là một kẻ đáng gờm và chưa chắc những gì Hường nói là sự thật. Nhưng chứng kiến vẻ tội nghiệp của Hường, cô lắc đầu cố tự thuyết phục: “Nó cũng khổ nhiều quá rồi ...”.

Những ngày tiếp theo ở Milan, Mai luôn có cảm giác bất an. Cô cố gắng tin rằng Hường cần nương tựa vào mình. Nhưng tận sâu trong thâm tâm, Mai có cảm giác rờn rợn. Biết Hường hơn ba năm qua, quá rõ bản tính đê tiện, thói đố kị và những mưu mô ghê gớm, Mai cảm nhận mình để Hường đeo sát bên cạnh là điều không ổn. Nghĩ đến cảnh cô nàng đong đưa, mồi chài,

quyến rũ Louis rồi cuối cùng lại lôi anh vào vụ án quấy rối tình dục, Mai lại cảm tức, máu nóng dồn vào tim nghẹn ứ.

-Tui với bà tách ra thôi – Mai đanh giọng – Dù sao bà cũng chơi tui một võ quá đau, bà biết Louis và tui yêu nhau mà. Sao lại cố chen vào? Sao lại làm tui tổn thương chứ!

-Đàn ông khốn nạn lắm! Cứ có dịp lợi dụng được đàn bà là luôn sẵn sàng ... Sau này tui mới biết bà yêu Louis chứ lúc đó tui có biết gì! Bà có nói gì cho tui biết đâu... Nó tán tỉnh tui, tui cứ tưởng cặp được được với nó cho thoát tay thằng cha Lafatoine, nên mới “cho” ... Đâu có ngờ nó bị thằng cha già để ý theo dõi, hăm dọa, được một lần là trốn luôn. Tui đâu có khai cho nó, tại thằng cha già bị tui tố nên mới tố luôn nó ...- Hường lại khóc nức – Giá mà bà biết tui cũng chẳng sung sướng gì. Cùng phận phụ nữ với nhau bà thương tui với. Giờ bà đẩy tui ra đường, tui chết liền cho bà coi ...

Mai tự biết mình “yếu bóng vía”. Có thể chưa hẳn cô tin Hường sẽ “chết liền”, nhưng bản tính đôn hậu khiến cô mũi lòng: “Cho nó ở chung vài ngày cũng chẳng sao ...”. Mai chưa tha thứ cho đối thủ đã gây ra cho mình biết bao đau đớn, nhưng giờ nhìn cô nàng khổ sở, Mai chép miệng: “Rồi ông Trời sẽ xử nó. Mình không có quyền phán xét, bản thân mình cũng không phải tốt đẹp trọn vẹn”.

Chỉ trừ những lúc phải làm việc trong các buổi trình diễn thời trang Mai thấy thoải mái đôi chút, bước chân quay lại khách sạn cô thấy khiếp hãi vô cùng. Hường nằm rũ rượi trên giường, TV vặn thật to, tiếng Ý phát ra ào ào. Bầu không khí trong phòng luôn nồng nặc một thứ mùi khó chịu trộn lẫn giữa nước hoa, thuốc lá, đồ ăn thừa. Một loại mùi rã rượi, chán chường, bệnh hoạn.

Khuyu là khoảng thời gian hạnh phúc nhất trong ngày của Mai, khi cô choàng tỉnh giữa những giấc ngủ dài thấy Hường nằm im trong thao thức. Và rồi vào lúc rạng đông, Mai cũng thường giật mình tỉnh dậy khi kể bên Hường ú ớ kêu gào trong một cơn ác mộng khủng khiếp nào đó. Đêm nào cũng thế, Hường mất ngủ và vừa chợp mắt đã gặp ác mộng triền miên. Giữa những cơn ác mộng cô nàng choàng dậy ra balcon ngồi hút thuốc, chờ mặt trời lên rồi quay lại giường thiếp đi trong mệt mỏi. Chưa bao giờ Mai

đánh thức Hường dù cô nàng đang ú ớ gào rú đau đớn nhất. Mai quan sát đối thủ bị chìm trong những cơn ác mộng với một cảm giác mâu thuẫn tội lỗi: “Mày đáng phải như thế! Cái giả phải trả cho những gì mày gây ra chỉ là những cơn ác mộng thôi mà! Nhưng nhìn mày cũng tội nghiệp quá, thật ác khi không gọi mày dậy. Nhưng nếu mày phát hiện tao nhìn thấy mày đáng thương thế này mày còn căm ghét tao hơn?”. Hồi còn ở Việt Nam, cô đã luôn căm ghét Hường và không ít lần cầu mong những chuyện độc địa nhất sẽ xảy ra với đối thủ. Mai biết sức mình chọi không lại Hường vì Mai thiếu thủ đoạn, thừa kiêu hãnh để đứng chung xuồng với kẻ tiểu nhân. Cô có thể sang công ty khác làm việc, không cần phải ở lại L’Aurore đấu đá và giành giật địa vị. Mặc dù có thể ở công ty khác Mai tiếp tục gặp một Tuyết Hường thứ hai, bởi những kẻ gian xảo thì ở đâu cũng có.

Đêm cuối cùng ở Milan, những cơn ác mộng của Tuyết Hường trở nên khủng khiếp hơn. Cô oằn mình như đang bị ai cầm dao đâm thẳng vào bụng, hai tay ôm chặt đầu, miệng ú ớ không thoát ra lời, hai chân giãy giụa đau đớn. Vào giây phút Mai quyết định đánh thức Hường dậy vì không chịu nổi cảnh tượng khổ sở, một tiếng rú thê thảm cuối cùng cũng thoát ra khỏi miệng Hường giữa đêm khuya thanh vắng: “Đừng giết con tôi!”.

-Hường! Bà dậy đi! – Mai giật mình kinh sợ - Nằm mơ thôi mà!

-Mơ? - Hường tỉnh rất nhanh – Ác mộng chứ mơ gì! Đã lâu rồi tui không biết mơ là gì cả!

-Bà thấy gì mà la ghê qua! – Mai dối – Tui đang ngủ say phải giật mình!

-Chứ không phải đêm nào bà cũng mục kích cảnh tui bị ác mộng hành hạ trong khoái chí? - Hường bình thản vạch mặt đối phương – Tui chúa ghét thói giả nhân giả nghĩa của bà!

-Tui tôn trọng giờ phút riêng tư của bà thôi! – Mai nóng phừng người – Không thích tui sao bà đeo theo làm gì? Cả hai ta đều ghét nhau không đội trời chung, tui thắc mắc cả tuần nay, bà có mục đích gì hả?

-Tui cô đơn! - Hường thẳng thắn - Ở chung với đối thủ còn hơn vò vố một mình!

Mai kinh ngạc trước lời thú nhận nhẹ hẫng của Hường. Cả hai im lặng ngồi

trong ánh vàng mờ ảo của chiếc đèn ngủ. Cuối cùng, Mai đứng dậy ra mở cửa sổ. Bình minh rồi, những ánh nắng đầu tiên trong ngày đang len đến nhẹ nhàng. Kinh thành thời trang vào buổi ban mai thật hiền hoà và trong lành. Mai hít căng lồng ngực mùi hương thiên nhiên trong lành của cỏ cây, ngòn ngọt, thanh mát.

-Gần một năm nay ở Paris tui cũng hay ngắm mặt trời lên một mình! Tui cũng sợ cô đơn! Giờ ở Milan có bà ngắm chung ...

-Bà chưa bao giờ biết cô đơn - Hường rút thuốc ra hút, giọng gay gắt – Bà chỉ ở một mình, và được biết bao người thương mến!

Mai không muốn tranh luận thêm. Cô thật sự sợ hãi mỗi khi Hường tức giận, rồi thầm trách sao mình quá yếu bóng vía.

-Mai! Sao bà không thắc mắc? - Hường tiếp tục giận dữ - Bà nghe đồn tui có bầu mà, sao bụng tui phẳng lì chứ?

-Bà nói Tập đoàn ép bà phá thai? – Mai cảm nhận điều gì đó gian dối đã xảy ra – Không phải sao?

-Tui nói vậy hả? - Hường chột khựng người – Thì cũng gần giống như vậy. Bà không thắc mắc gì thêm sao?

-Tất cả những việc bà làm – Mai thú nhận chân thành – Tui không hề dám thắc mắc. Tôi không đủ thủ đoạn để hiểu lòng dạ kẻ thủ đoạn. Tôi không đủ tiểu nhân để hiểu sự thâm độc của kẻ tiểu nhân.

Tuyết Hường đáp lại những lời khinh khi bằng một tràng cười có phần man dại. Mai thở dài ngao ngán tự hỏi: Khi nào con nhỏ này mới tha cho mình?

*

Email Lan gửi cho Mai

Subject: *Giặt gân*

Chị ơi, em đang ở sân bay Milan, chờ bay về Paris. Tranh thủ lúc Pink Lady dạo quanh sân bay shopping, em viết cho chị nè. Chắc chị thắc mắc

sao có con nhỏ đó ở gần em. Em còn không biết chuyện gì đã xảy ra với mình. Túm lại, tuyết Hường sang Paris thương lượng đòi tiền thiệt hại với Tập đoàn nhưng không thành công. Nó còn bị ép phải phá thai. Nó gặp em rồi đeo riết tới Milan luôn. Thật khôi hài và trơ trẽn phải không? Nó nói vì cô đơn quá! Chuyện về nó còn dài lắm, bữa nào rảnh em bà tám tiếp với chị. Em thấy có điều gì đó không ổn. Thôi sắp phải lên máy bay rồi, em stop nhe.

Email Tuyết Hường gửi chị gái

Subject: *Cứu em với chị Hai*

Chị Hai của em. Em đang ở Milan, kinh thành thời trang hoa lệ. Em cũng vừa shopping quá trời. Ở đây em không có chuyện gì làm ngoài dạo phố, ăn tiệm và shopping. Cuộc sống thật sự tươi đẹp! Em đã đạt thoả thuận với phòng nhân sự của tập đoàn L'Aurore Paris. Họ tiếp em đàng hoàng, nói năng lễ độ. Số tiền đền bù được chuyển ngay vào tài khoản của em. Một năm sau, nếu em tôn trọng luật "im lặng" như đã hứa, một món tiền nữa sẽ tiếp tục được rót vào. Em không muốn tiết lộ với chị tổng cộng em nhận được bao nhiêu. Em giữ lấy bí mật này. Em suy nghĩ xem sẽ làm gì với nó. Mua bán bất động sản, kinh doanh nhà hàng, đầu tư chứng khoán ... Sau này khi đã có một cơ ngơi, chị sẽ hãnh diện về em.

Chị Hai ơi! Có một chuyện em phải kể với chị. Em đã phá thai trước khi đi đi Paris. Vừa khi em đạt được những thoả thuận với tụi sếp vùng ở Singapore xong là em phá liền. Sang Paris chỉ là hoàn tất những thủ tục pháp lý. Em không biết phải kể thế nào với chị về chuyện này, chắc là chẳng ai hiểu được cảm giác của em đâu, kể cả chị, người yêu thương em nhất. Bào thai được lấy ra, lòng em trống rỗng. Thật khó có thể yêu thương đứa bé nếu mình không mong đợi. Nhưng thật kì lạ. Từ sau khi em bỏ nó, đêm nào em cũng bị ác mộng triền miên. Em thấy nó hiện về, hình hài chưa nguyên vẹn, nhìn ghê tởm như một con ác quỷ. Nó sỉ vả em dùng nó làm

mưu đồ cho mình. Nó nguyên rủa em hết lời, rằng quả báo nhân tiền, kiếp này trả chưa đủ thì kiếp sau trả tiếp. Em lại thấy mình có một mái ấm gia đình, có chồng yêu thương và đang mang thai một đứa con khác. Em đang trông chờ ngày sinh thì cái bào thai ác quỷ kia đến quậy phá, nó cầm dao đâm vào bụng để giết chết con em.

Chị Hai ơi! Em mệt mỏi quá! Em sợ hãi quá! Từ trước đến giờ em chưa từng nghĩ đến cái gọi là “báo ứng”, nhưng lần này em thấy thật kinh sợ. Ban ngày em có thể đi shopping và tạm quên đi mọi chuyện. Nhưng đêm về chỉ cần chợp mắt chút là bào thai ác quỷ kia lại hiện ra hành hạ em không chút thương xót. Phải làm sao đây chị Hai? Hay chị tìm cách cho em sang Úc ơ với chị, em đi bằng đường du học hay bằng mọi giá. Em có tiền mà. Rồi chị dắt em đi tâm lý trị liệu bên đó! Hoặc chị về Việt Nam ở với em. Mình có tiền rồi, kinh doanh gì cũng dễ. Chị em mình có nhau.

Thôi em đừng ghen, con nhỏ Quỳnh Mai đi làm về rồi. Em đang ở chung phòng khách sạn với nó ở Milan. Chắc chị thắc mắc? Buồn cười lắm, em đóng màn “khổ nhục kế”. Con nhỏ khờ tin thật dù chắc cũng đôi chút nghi ngờ. Email sau em kể nhe, giờ nó vô rồi. Em thoát khỏi hộp thư yahoo đây.

Dương Thụy

Nhắm mắt thấy Paris

Chương 19

Thám tử Sophie lộ diện

Sophie nhìn thấy Mai vô cùng mệt mỏi sau chuyến đi công tác Milan, hất hàm tỏ ra vẻ thông cảm: “Mệt lắm hả? Hôm nay sếp đi họp bên Luân Đôn lận, về nghỉ đi! Nhớ tắt điện thoại di động. Bả có hỏi tôi nói bồ đi field bên ngoài”. Mai gật đầu mỉm cười, chợt thấy cô bạn đồng nghiệp dễ thương quá. Nhưng cuộc đời mà, nếu ngày mai Sophie được thăng chức, rất có thể cô nàng sẽ đổi tánh, trở nên “thượng đội hạ đạp” như những bà sếp khác. Mà thực ra bản tánh con người xấu hay tốt sinh ra đã có sẵn, chỉ vì khi còn ở chức thấp chưa có điều kiện để “phát huy”. Mai bật cười thầm “Ngay cả mình cũng vậy, bây giờ làm lính không có ai để đi, nhưng nếu được làm sếp biết đâu mình cũng cà chớn!?”.

-Trưa nay đi ăn với tôi nhe! – Mai thân mật – Đáng lý đi Milan về phải có quà cho bồ, nhưng bận quá!

-Thôi, khách sáo làm gì! Đi công tác mệt thấy mồ! – Sophie xua tay – Mình đi uống cà phê đi! Không có sếp, tranh thủ!

-Cũng được! – Mai phẫn chấn – Đi “Les Deux Magots” nhe!

-OK! – Sophie đứng dậy khoác áo liền – Uống cà phê xong bồ về trước đi. Tôi quay lại công ty check mấy cái mail rồi cũng chuẩn.

-Thôi, tôi đi lang thang shopping, không về nhà đâu!

Sophie không để ý vẻ mặt căng thẳng của Mai khi nhắc đến chuyện về nhà. Giờ này trong căn hộ của cô trên đường Tolbiac vẫn còn một con sư tử cái màu hồng đang ngái ngủ. Sau khi đeo bám Mai suốt cả tuần bên Milan, Pink Lady vẫn nhất quyết không tha đối phương. Cô nàng đang đe dọa sẽ ăn dầm nằm dề trong căn hộ của Mai không biết đến chừng nào mới lên đường.

Quán “Les Deux Magots” đang trong giờ hành chánh nên không quá đông. Sophie vén váy ngồi xuống, rút thuốc lá ra hút. Đi với Sophie hay với bất kỳ cô nàng nào trong L’Aurore Paris, thường Mai cũng phải vào khu hút

thuốc. Hình như phụ nữ Paris rất stress, họ rít thuốc còn nhiều hơn đàn ông. Áp lực cuộc sống ở phương Tây tưởng rằng nhẹ nhàng hơn cho phụ nữ nhưng thực chất cũng khó khăn vô vàn. Có sang Paris, Mai mới thấu hiểu và thông cảm cho “các mợ” Parisiennes. Cuộc sống đắt đỏ bắt họ phải tiết kiệm từng đồng, cặp bồ hay sống chung với “các cậu” họ đều phải chia tiền nhà song phẳng. Nhiều khi sống chung hoài cả chục năm mà đối tác nhất quyết không chịu làm đám cưới, như Sophie phải “trấn lột” thằng bồ mới có được đứa con. Họ làm đám cưới để hợp thức hóa các loại giấy tờ nhưng cuối cùng hôn nhân không giữ được. Chồng đi đường chồng, vợ đi đường vợ. Thằng con khi ở với mẹ, lúc ở với cha.

-Chồng cũ tôi có người phụ nữ khác rồi! Sophie thông báo, mặt làm ra vẻ hờ hững – Tôi muốn tìm cho mình ai đó! Nhưng lòng trống rỗng! Chán!

-Tôi thấy trong công ty mấy ông mê bồ lắm mà! – Mai muốn làm Sophie vui – Tại bồ kén quá mà thôi!

-Mê gì! Mấy thằng chả thích “kiếm chác” chút sex thôi mà – Sophie thờ dài- Tình dục thì tôi cũng cần, nhưng tình yêu thì cần hơn... Thôi nói chuyện của bồ đi! Kín đáo quá!

-Kín gì đâu, chưa chi đã bị người ta giựt mất – Mai cũng có làm ra vẻ hờ hững – Mà tại sao phụ nữ phải cần đàn ông chứ! Tôi không cần!

Sophie quay lại nhìn Mai chăm chú một cách nghiêm túc. Cô nàng trong quá buồn. Sophie thờ dài, nói đừng bao giờ chê đàn ông. Đàn ông cần thiết lắm chứ! Nhưng phải là loại đàn ông hoàng.

-Anh chàng Châu Á từng ghé vô văn phòng hỏi thăm bồ sao rồi?

-Chàng nào? – Mai chột dạ.

-Anh chàng người Singapore mà sau này tôi tìm hiểu ra là sếp vùng Châu Á đó!

-Lạy Chúa! – Mai thảng thốt- Anh ta là sếp. Không phải “chàng”!

-Thôi đừng xạo! – Sophie thản nhiên – Hôm đó nhìn vẻ cả thẹn của chàng, tôi thấy ngay trong ánh mắt mệnh mang đó toàn hình ảnh của bồ!

-Chúa ơi! – Mai xua tay, tim đập loạn – Bồ quá tưởng tượng? Tôi nói thiệt là tôi cũng mê chàng, nhưng bí mật tìm hiểu rồi, chàng đã có bạn gái!

-Chưa cập nhật thông tin! – Sophie phà một hơi thuốc vào mặt Mai – Bỏ

lâu rồi!

-Sao bồ biết! – Mai nhảy nhồm lên.

-Thư ký mà. Chúng tôi có một hệ thống những thư ký khắp tập đoàn. Những lúc rỗi việc, chúng tôi nói chuyện gẫu với nhau, qua email, qua chat, qua điện thoại đường dài. Tôi chỉ cần hỏi thư ký của chàng là ra thôi.

-Chuyện riêng tư của sếp – Mai hồi hộp – Làm sao thư ký biết?

-Thư ký là người phải biết hôm nay sếp... mặc quần lót màu gì!

Mai im lặng, miệng âm ừ không thốt nổi nên lời. Cô nhìn Sophie đang quan sát mình rồi thầm ước giá mình cũng biết hút thuốc. Mai với tay lấy hộp thuốc lá của Sophie đặt trên bàn, chậm rãi đặt một điếu vào môi. Sophie nhanh chóng bật queet môi vào thuốc. Mai bập hơi đầu tiên, phà khói thành thạo.

-Thật khó tin! – Mai ngạc nhiên – Trong phim tôi hay thấy người nào lần đầu hút cũng ho sặc sụa! Hút thuốc dễ quá!

-Bỏ thuốc mới khó cứng à! – Sophie nghiêm giọng- Thật ra tôi biết bồ có mối quan hệ tình ái với một gã trai tên Louis De Lechamps. Dạo cuối năm gã này từ Việt Nam sang Paris với bồ. Tôi còn biết hiện L’Aurore Việt Nam đang rối tung vì tổng giám đốc dính scandal với gái trong công ty. Giám đốc tài chính phải tạm quản lý chờ bổ nhiệm tổng giám đốc mới. Tôi còn biết...

-Louis giờ ở đâu bồ biết không? – Mai lặc giọng.

-Chàng bị trục xuất khỏi Việt Nam vì cũng dính vào vụ án này –Sophie thản nhiên – Chàng về Paris trình diện trong phòng Nhân sự vào thời điểm bồ đi công tác ở Milan. Chàng có ghé qua văn phòng của mình tìm bồ...

-Sao? –Mai thẳng thốt – Sao bồ không nói với tôi?

-Thì đang nói nè! –Sophie liếc mắt sắc lém – Chàng có vẻ rất đau! Không đau mới lạ! Còn quá trẻ lại đang được ưu ái nên Tập đoàn mới cho sang Việt Nam. Vụ này xảy ra coi như con đường sự nghiệp của chàng đã gãy...

-Vậy Louis bị nghỉ việc, ra khỏi Tập đoàn luôn? –Mai thần thờ – Thất nghiệp thời buổi khủng hoảng này...

Sophie lại quan sát Mai một cách nghiêm trọng. Cô châm thêm một điều thuốc cho mình, và cho cả Mai. Hai người im lặng hút hết điều thuốc. Mai đứng dậy đòi về, mặt buồn và ngơ ngác. Sophie đứng dậy theo, mặt cũng buồn như chính cuộc tình của mình có vấn đề. Sophie hứa sẽ tiếp tục “làm thám tử” tìm thêm thông tin về Louis và cả “chàng sếp Singapore”.

-Nhưng rốt cuộc bồ yêu ai? – Sophie tò mò – Louis hay chàng kia?

-Tôi từng yêu Louis – Mai thì thầm qua kẽ răng – Thậm chí tôi còn phá bỏ hết những lễ thói của văn hóa phương Đông để... ngủ với chàng. Đời tôi coi như xong rồi! Tôi không còn cửa để có một người Việt Nam đang hoàng nữa.

-Còn anh Singapore? – Sophie tấn công tiếp.

-Anh ta chỉ là sếp, xa cách và có phần lãnh đạm dù đã hỗ trợ và nâng đỡ cho tôi một cách kín đáo – Mai thở dài – Còn sau lưng tôi anh ta có thích hay không thì Trời mới biết!

-Trời không biết! Thư ký biết! – Sophie gật đầu hứa hẹn- Để tôi điều tra cho...

-Làm ơn đừng! – Mai thốt lên giận dữ – Nếu anh ta biết được thì chết! Tôi không tin các mợ thư ký nhà bồ biết được trong lòng Daniel nghĩ gì về tôi.

-Không thể yêu cầu dừng cuộc điều tra – Sophie thú nhận – Vì tôi đã điều tra rồi! Tôi sẽ cập nhật thông tin tiếp cho bồ...

-Sophie! Làm ơn...

Điện thoại di động của Mai đổ chuông hồi hả. Cô rút ra xem, số của maman Christine hiện trên màn hình. Nhân cơ hội này, Sophie quay lưng trốn mắt: “Tôi quay về công ty nhe, bye bye!”.

-Mai! – Giọng maman Christine lạnh tanh – Có con nhỏ nào đang trong căn hộ của con vậy? Maman ghé qua định thay hoa cho con, vừa vô nhà liền bị nó nhào ra xô maman ngã chổng gọng!

-Trời ơi! – Mai mệt mỏi – Maman có sao không?

-Không biết! Maman sẽ đi chụp hình xem có rạn nứt cái xương nào không. Nó nói tưởng ăn trộm. Nó có xin lỗi maman rồi rít, thái độ ra vẻ thành tâm nhưng con mắt thì láo liêng. Nhìn nó gian manh ghê lắm! Lẽ ra con phải nhớ là giao cho maman chìa khóa để ghé qua tưới cây cho con trong tuần

con ở Milan, khi có người trong nhà con phải báo. Nó không xô maman ngã thì chắc maman cũng đập nó chết tươi...

-Maman đang ở đâu? –Mai kiệt sức.

-Ở nhà con chứ đâu, Nó đang ngồi trước mặt nè!

-Trời ơi maman nói nó nghe hết rồi sao? – Mai giật mình – Nó dữ lắm đó!
Con sợ lắm!

-Làm gì sợ dữ vậy? –Bà Christine đánh giọng- Nó đâu có biết tiếng Pháp.
Con về nhà ngay đi!

Lúc Mai mở cửa căn hộ bước vào, một cảnh tượng vô cùng thanh bình hiện ra. Bình hoa cúc vàng rực rỡ trên bàn, nhạc nhẹ du dương trong máy, mùi trà bạc hà thơm lừng bay ra từ hai chiếc ly. Mỗi người đang cầm trong tay ly trà nóng. Tuyết Hường mặc đồ đầm hồng phấn hiệu Versace ngồi khoanh chân trên ghế bành, maman Christine mặc áo thun trắng kẻ sọc xanh lính thủy đứng ở cửa sổ. Hai người phụ nữ đó thấy Mai liền sà đến, thái độ tươi cười như thể giữa họ đang có một câu chuyện êm đẹp nào đó liên quan đến cô.

-Mai! Maman được biết đây là người bạn rất thân với con! –Bà Christine đơn đả nói bằng thứ tiếng Anh của người Pháp – Bạn sang Paris sao không báo để maman nấu ăn và dắt đi chơi?

-Mai! Đây là mẹ nuôi của bà mà sao không nghe giới thiệu? –Tuyết Hường đáp lễ – Để tôi thất lễ xô bà ấy ngã đau quá! Tôi thật áy náy, thật buồn bực!

-Bạn Pink của con thật dễ thương! –Bà Christine ngoắc tay – Con vào phòng maman muốn nói chuyện riêng.

Mai thấy ớn lạnh với những giọng điệu ỡng ẹo khách sáo, cô giật tay bà Christine gắt khi cả hai đã vào phòng trong: “Maman cũng bị nó dụ rồi hả? Làm gì khen nó dữ vậy?”. Bà Christine nháy mắt lém lỉnh: “Maman biết nó ghê gớm chứ! Già quá rồi mà qua mặt maman sao được. Tại con nói nó dữ nên maman cũng sợ nó... cần!”.

Mai nói nhanh, tóm tắt vì sao Tuyết Hường đang ở trong căn hộ của mình. Khi cô thêm thông tin đó chính là người xen vào giữa cô và Louis, bà Christine nhảy dựng lên: “Con khùng thật rồi! Sao con không đuổi nó đi! Tránh xa loại đó ra!”. Mai ngồi phịch xuống giường, kiệt sức: “Nó trơ trên

quá! Con đã nói rồi mà nó cứ bám theo, Nó than vì cô đơn quá!”.

Bà Christine cau mày suy nghĩ. Trong cuộc đời dài của mình bà đã từng ghi dấu nhiều loại người thiếu tự trọng. Tình sử của bà cũng từng ghi dấu một người thứ ba. Hơn ai hết, bà Christine biết rằng với loại người không còn biết xấu hổ này, phải dứt khoát và có những quyết định mạnh tay.

-Maman không muốn xen vào việc riêng của con –Bà Christine gằn giọng- Nhưng càng dây dưa với nó, con càng tự làm mình tổn thương.

-Con biết! –Mai khổ sở lắc đầu- Nhưng con không đủ sức đuổi nó đi! Không lẽ con phải gọi cảnh sát?

-Chính xác! –Bà Christine gật đầu khuyến khích- Hãy cho nó thời hạn, trễ nhất là đến mười hai giờ sáng mai. Nếu nó không chịu ra khỏi căn hộ này, con sẽ báo cảnh sát. Đơn giản thế thôi!

-Maman! Con không thể nói thế! –Mai nhăn mặt- Làm gì cũng nghĩ đến hậu quả chứ! Rủi nó cô đơn quá, lại bị đẩy ra đường. Nó tự tử thì sao?

-Tự tử? – Bà Christine bật cười – Đừng nói quá chứ!

-Thật đó, lúc ở Milan con đã nói hãy tránh xa con ra, nó chỉ tay xuống đường tuyên bố: “Bà bức tui quá, tui nhảy ra khỏi lan can này. Rồi bà sẽ bị ám ảnh bởi cái chết của tui suốt đời. Bà sẽ bị nhưng cơn ác mộng không thể dứt ra hành hạ như tôi đang chịu đựng!”.

Bà Christine thở dài, khó xử. Hai người đang suy tư thì cửa phòng ngủ bật mở. Pink Lady thò đầu vô, giọng đấm nước:

“Tui đã thu xếp hành lý rồi. Tạm biệt Mai. Tui đi!”. Mặc dù vậy, Christine lẫn ai đều nhận ra cô nàng không hề có ý định bỏ đi.

* * *

Email Mai gửi Lan

Subject: *Em quá đốn hèn*

Chị Lan ơi Em viết tiếp cho chị vì biết chị không hiểu vì sao Tuyết Hường lại ở chung với em bên Milan. Chuyện dài lắm, nhưng em tóm lại là nó sang Paris để thương lượng vụ bị lạm dụng và không đạt được thỏa thuận tối ưu, Nó khổ quá, khóc lóc, van xin theo em sang Milan và cũng theo em quay lại Paris. Cả hai đều ghét nhau, đều là những đối thủ từ bấy lâu nay. Vậy mà nó cứ đeo theo em như là hai người bạn thân thiết lắm. Lý do là nó quá cô đơn. Và còn một lý do nữa là nó quá trơ trẽn. Nhưng cái lý do chính là em quá đốn hèn, không đủ dũng khí để cương quyết bảo nó hãy tránh xa em ra. Maman Christine cũng đã gặp nó rồi. Con mắt tinh đời như bà nhìn ran ngay nó là một con nhỏ hay làm ra vẻ mặt ngây thơ, trong sáng, tử tế, nhưng giấu đằng sau mặt nạ đó là một người ghê gớm dám làm những chuyện động trời.

Maman khuyên em phải cương quyết, phải biết nói “không!” và phải dám nói thẳng vào mặt nó những điều cần nói. Nhưng đã bao nhiêu lần em định nói rồi lại không đủ sức. Em không thể gào lên: “Bà cướp bồ tui, bà làm hai chúng tôi chia rẽ. Bà là loại người độc ác, bà phá hoại cuộc sống êm ấm của biết bao người!”. Em có ý nghĩ nó sẽ cười vào mặt em mà phán: “Chính mối quan hệ của bà và Lousi không vững chắc mới làm Louis đến với tui. OK, dù là chỉ đến vì sex! Và chính lão Jean-Paul Lafatoine không yêu vợ và mê gái nên mới dính vào cuộc tình tội lỗi với tui. Các người không nên trách tui, hãy trách chính bản thân mình!”.

Chị Lan ơi, em phải làm sao bây giờ? Hiện Tuyết Hường vẫn ăn dầm nằm dề trong nhà em. Sáng em đi làm thì nó còn ngủ, sau đó nó thức dậy đi lang thang khắp Paris. Tối về nó nằm chung giường với em, đêm nào cũng tra tấn em bằng những tiếng gào rú trong những cơn ác mộng. Thật tình, em thấy nó quá đáng thương. Nó đang bắt đầu tìm quên những cơn ác mộng bằng rượu mạnh (thuốc lá thì thấy hút điệu nghệ lắm rồi). Viết cho em ngay chị nhé.

Email Daniel gửi Mai

Subject: *Tạm biệt*

Mai thân mến. Chắc em rất ngạc nhiên nhận email này của tôi. Nhưng hãy để tôi giải thích. Thứ nhất, ngày hôm nay tôi tình cờ phát hiện thư ký của mình chat với Sophie, thư ký bộ phận Langôma Paris nơi em đang làm việc. Họ hỏi nhau về tình cảm tôi dành cho em và lý do vì sao tôi nâng đỡ em nhiều như vậy. Tôi không biết họ có thông tin gì đến em nhưng tôi muốn chính tôi nói rõ cho em hiểu.

Tôi quý mến em ngay từ lần đầu gặp em trong thang máy ở Hong Kong. Và khi em bị tôi gọi lên bực diễn giả cho phó chủ tịch đặt câu hỏi, tôi đánh giá em rất cao. Em là một nhà quản lý tiềm năng cần phải được hỗ trợ để thăng tiến. Đó là lý do tôi tiến cử em sang Paris và đứng ra đảm bảo về sức cống hiến của em trong tương lai. Tôi biết em vẫn còn giận tôi hồi ở Hong Kong nên hôm sang Paris dạo cuối năm, tôi muốn gặp em cùng ăn tối. Tôi muốn giữa chúng ta có một tình bạn thân mật hơn và muốn em hiểu tôi hơn, nhưng em đã không tới. Tôi biết em ngại. Vì thế, tôi còn ngại hơn.

Lý do thứ hai hôm nay tôi viết email cho em là vì tôi đã nộp đơn từ chức và sẽ ra khỏi tập đoàn L'Aurore vào ngày mai. Vụ scandale của Lafatoine làm các sếp đánh giá tôi thấp trong việc quản lý con người. Tôi vừa tự nguyện vừa bị ép buộc phải nghỉ việc gấp. Em đừng lo, họ cũng đền tôi một khoản kha khá. Một ngày nào đó đến Singapore, em hãy đến nhà hàng của tôi. Với số tiền đền bù, chắc tôi sẽ kinh doanh ẩm thực. Trong khi chờ đợi, hãy biết là tôi mong em đạt được thật nhiều thành tích và trở thành một manager giỏi của L'Aurore nhé. Thân mến.

Daniel.

PS: Giờ tôi không còn là sếp của em nữa. Hy vọng chúng ta sẽ thân với nhau hơn!

Dương Thụy

Nhắm mắt thấy Paris

Chương 20

Căn nhà gỗ giữa rừng già

Cả tuần nay từ lúc anh đến thị trấn nhỏ Ocwock, bầu trời luôn xám xịt, gió thốc mạnh và mưa kèm theo rì rả. Đã gần cuối tháng sáu, đang giữa mùa Xuân mà thời tiết đột ngột trở nên lạnh lẽo, không khí ẩm ướt, cảnh vật u buồn. Mùi nhựa thông ngai ngái trộn với mùi đất ẩm bốc hơi tạo thành một loại mùi đặng đặng, hăng hắc, chán ngắt và bế tắc. Louis một mình ra vào căn nhà gỗ rộng lớn ẩn mình trong rừng già. Đây là một trong những điền sản của gia đình, căn nhà nằm ở ngoại vi thủ đô Varsovie của Ba Lan được mẹ anh dùng để tiếp bạn bè vào mùa hè. Mùa Đông gia đình anh còn một chỗ vui chơi tránh rét khác. Đó là căn biệt thự bên bờ biển ở thành phố Naple của Ý. Louis biết mình may mắn sinh ra trong đủ đầy, tuổi thơ thừa mứa vật chất và một nền tảng giáo dục hiệu quả nhất. Từ khi ra trường rồi dễ dàng có công việc tốt ở những tập đoàn danh tiếng, Louis chưa bao giờ tưởng tượng nổi có lúc sự nghiệp mình lại rơi vào hố đen như hôm nay.

Louis thở dài. Anh ngồi vào cây đàn piano đã lâu không được lên dây, rải tay lên phím đàn những bản nhạc cổ điển. Âm thanh vang lên trệu trạo, những nốt nhạc chói tai, lạc điệu và run rẩy. Một người từng học piano bài bản như anh lẽ ra không nên ngồi vào một cây đàn piano không được lên dây và chịu đựng những nốt nhạc kì quái. Louis lại thở dài: “Nhưng mình còn biết làm gì hơn để giết thời gian?”.

- Louis, mở cửa, em đây mà! – Tiếng gõ cửa gấp gáp hòa vào tiếng mưa rơi – Magda đây!

- Em làm gì mà ướp nhẹp vậy? Không có ô dù gì hết? – Louis mở cửa kéo khách vào - Em lạnh run rồi kìa. Thời tiết thật tồi tệ!

Cô gái Ba Lan đang vào độ tuổi nở rộ nhất đời con gái. Magda mặc chiếc áo len màu đỏ mong manh, tóc vàng rực, ngược đôi mắt xanh trong sáng lên nhìn Louis tha thiết: “Em lái xe ngang, nghe tiếng đàn piano biết anh

về. Em mừng quá mở cửa xe chạy một mạch từ ngoài cổng chính vào đây quên cả dù”. Louis mỉm cười cảm động. Anh đỡ lấy cô bé dìu vào ghế bành rồi chạy lên phòng tìm khăn. Khi anh mở tủ lục lạo được chiếc khăn sạch sẽ, quay đầu lại chợt giật mình.

Magda đã lên lầu, đứng trong phòng ngủ Louis từ hồi nào không rõ. Cô gái trẻ trút bỏ mớ quần áo ẩm ướt, phơi thân hình trắng nõn của thiếu nữ Đông Âu dưới chùm đèn vàng cam ấm áp. Louis chậm rãi chiêm ngưỡng pho tượng đẹp hoàn hảo của Thượng đế. Khuôn mặt trái xoan thanh tú, chiếc cổ dài mong manh, đôi gò bồng đào gọn ghẽ, chiếc bụng thon phẳng lì, đôi chân cắm thạch dài bất tận. Từ người Magda toát ra mùi hương thơm ngát của trái việt quất rừng, tóc cô phảng phất mùi hổ phách của xứ Ba Lan.

- Choàng khăn vào đi Magda – Cuối cùng anh cũng thở dài lên tiếng - Em lớn lên nhanh quá, em đẹp lắm. Chàng trai nào có em sẽ rất hạnh phúc!

- Anh biết em luôn muốn chàng trai đó là anh mà! – Magda chớp mắt suýt khóc – Em yêu anh từ dạo còn trung học. Không phải em muốn anh cưới em rồi mang sang Pháp sống đâu. Em chỉ muốn ít ra được một lần ân ái trọn vẹn với hoàng tử của mình.

- Chúa ơi! - Louis lại thở dài – Đừng phí đời mình cho một kẻ khốn nạn như anh. Em không biết anh xấu xa đến mức nào đâu.

- Em mặc kệ. – Magda bướng bỉnh – Em yêu anh, thế thôi!

Louis cảm động đến bên cô gái trẻ, ôm cô vào lòng vỗ về. Những thiếu nữ Đông Âu trong sáng khi yêu chẳng nghĩ ngợi gì. Họ chỉ biết đặt tình yêu lên trên mọi suy nghĩ và hy vọng được đáp lại cũng chỉ bằng tình yêu thuần túy. Họ khác hẳn những cô gái Á Đông, tính toán, lý trí và hầu như không yêu bằng con tim. Magda nhỏ hơn Quỳnh Mai chỉ vài tuổi nhưng Louis chắc rằng ở vào độ tuổi của Magda bây giờ, Nữ Hoàng Tháng Năm của anh cũng không bao giờ yêu ai dại khờ như thế.

- Em có biết gì về anh đâu mà yêu? - Louis nâng cằm Magda lên hỏi – Em chỉ gặp anh một năm vài tuần, khi anh cùng gia đình sang đây nghỉ hè. Em thấy anh mặc đồ Versace, cạo râu thơm tho, tóc tai bóng loáng. Nhưng bên trong, anh là một con quỷ đó!

- Không! – Magda lắc đầu – Em nhìn vào mắt anh, em cảm được tim anh,

em hiểu được lòng anh. Có thể anh không yêu em vì biết em từ khi còn là một cô bé hàng xóm, nhưng anh không xấu xa như...

- Một con quý - Louis tiếp lời, giọng nhạo báng – Đám phụ nữ bên Việt Nam nói anh như vậy đó!

Louis xô Magda ra nhẹ nhàng. Anh sang phòng mẹ tìm một bộ quần áo cho cô gái trẻ mượn. Mẹ anh cũng nhiều lần trêu chọc anh với Magda. Bà thích vẻ thuần khiết cả cô bé Ba Lan và đặc biệt quý gia đình hiền lành của cô. Cách nay một tuần, nhìn con trai ủ rũ và kiệt sức nằm liệt giường ở Paris, mẹ anh mua liền hai vé máy bay. “Hoặc con sang Ba Lan, hoặc con xuống Ý. Đang mùa Xuân, ở đâu cũng đẹp cả!”. Cuối cùng, Louis để mẹ tự chọn cho mình hướng đi sang Ba Lan. Bà nói “Sống trong căn nhà gỗ giữa rừng già xanh ngát sẽ tốt cho sức khỏe của con hơn”. Bà có lý vì Otwock là nơi có khí hậu trong lành nhất châu Âu, là viện dưỡng bệnh thiên nhiên tuyệt vời nhất thế giới. Nhưng giờ Louis nhận ra mẹ muốn mình gặp lại Magda.

- Anh tiếc gì với em một lần ân ái? – Magda nước mắt lưng tròng – Trong khi đó anh lại lên giường với bao nhiêu cô gái Việt Nam?

- Không nhiều lắm đâu! - Louis sửa lại, giọng cay đắng – Vấn đề là... anh bất lực rồi!

- Sao? – Magda nhú mày giận dữ - Đừng đùa như thế chứ!

- Không tin thì thử đi! – Louis cũng giận dữ không kém – Thử đi!

Anh hùng hổ cởi trụi đồ ra, bất cần nhìn Magda sững sờ trước “bản lãnh đàn ông” của mình giờ ỉu xìu không chút sinh khí. Cô bé thất vọng, bặm môi khó nghĩ. Cuối cùng cô cũng nhào đến xô Louis ra giường rồi giờ đủ chiều hâm nóng đối tượng.

- Không có kết quả! – Louis thều thào dưới thân hình nóng bỏng như đang tan chảy của cô gái Ba Lan - Thấy không?

- Anh... - Magda bật dậy khóc òa lên - Thật nhục nhã cho em! Em không quyến rũ nổi anh...

- Đừng buồn, không phải lỗi của em – Louis chán chường – Anh bất lực, thế thôi! Suy cho cùng, tình dục là cái thá gì! Có thì được vài khoảnh khắc hưởng thụ, không thì cũng chẳng chết ai! Thậm chí bất lực càng hay, sẽ không bị đuổi việc nhục nhã và phá hủy hết những gì đã gây dựng được.

- Này, che cái vật đáng hổ thẹn của anh lại – Magda cay cú lấy áo phủ lên người Louis – Anh giết chết giấc mơ của em. Anh giết chết hoàng tử hào hoa của em. Anh không sợ em thất vọng nào nề về anh sao, đồ dương vật mềm nhũn!

Louis lạnh lùng trước những lời phỉ báng của cô gái trẻ. Chưa bao giờ trong đời anh lại để mình bệ rạc trước người khác phái như thế. Anh thích mặc đồ hiệu và khi trút bỏ sẽ là một thân hình cuồn cuộn sức sống. Anh luôn muốn chứng tỏ mình là chàng trai lý tưởng nhất trên lãnh địa ái ân này. Nhưng giờ đây mọi thứ chẳng còn chút ý nghĩa nào. Ngày cuối cùng anh ở L’Aurore Việt Nam, khi cúi đầu lặng lẽ rời công ty không một cái bắt tay, chẳng một lời tiễn biệt, anh hiểu rằng mình vĩnh viễn bị người Việt Nam từ chối. Ông Hà, tài xế riêng của Louis, khi đưa anh ra sân bay, đột ngột nhìn sâu vào mắt anh, chậm rãi nói: “Biết bao thanh niên Việt Nam chúng tôi giỏi giang nhưng không được trao những cơ hội tốt. Còn anh, sao lại hủy sự nghiệp của mình chỉ vì những trò tình dục rẻ tiền? Anh có biết lịch sử Việt Nam còn ghi nhận những anh hùng dân tộc thà hy sinh khả năng đàn ông của mình để tìm cơ hội lớn hơn cho sự nghiệp?”. Louis không mấy ngạc nhiên khi ông tài xế gần 60 lại nói với anh những lời này. Ông Hà vốn xuất thân được học hành bài bản, nhưng do thời cuộc đành có ngày làm tài xế trong công ty nước ngoài. Khi bước chân lên máy bay, Louis tự nhủ: “Người Việt Nam trong công ty L’Aurore chắc tưởng mình ham mê tình dục lắm. Thật oan uổng. Giá mình bị bắt lực có phải tốt hơn không?”

- Louis? Tại sao anh nên nông nổi này? – Magda vẫn không cam lòng, gào lên - Ở Việt Nam anh ăn chơi trác táng quá?

- Không hề - Louis ngồi dậy mặc lại quần áo - Nhưng anh đã sai lầm khi nghĩ rằng tình dục chỉ là trò chơi với những cô gái trẻ hiện đại. Và anh đã đùa với lửa. Anh cũng đã làm tổn thương một người. Anh đang bị trả giá!

Magda ngồi im, mặt buồn rười rượi. Louis là mối tình đầu, cũng là mối tình vô vọng của cô. Anh biết mình không yêu cô nên chẳng dám đùa giỡn đòi thỏa mãn dục tình. Magda đã thầm biết ơn và càng thêm yêu anh. Nhưng nay anh lại thú nhận đã chơi trò giường gối với một phụ nữa khác.

- Cô ta là ai? – Magda thì thào – Người anh đã ngủ chung như một trò

chơi?

-Đó là con quỷ mặc áo hồng – Louis gằn giọng – Anh không hiểu văn hóa Việt Nam. Anh tưởng có thể quan hệ với nhau khi cả hai cùng thỏa thuận chỉ để mua vui. Không ngờ cuối cùng bị lôi kéo vào một âm mưu khác. Anh không phải là nạn nhân duy nhất, một kẻ khác cũng bị cô ta xử lý, còn nặng hơn. Gia đình ông ta tan nát, sự nghiệp ông ta tiêu tùng.

- Em chả hiểu gì cả! – Magda dậm chân – Ông nào? Em chỉ quan tâm đến anh!

- Magda, nếu em yêu anh tha thiết và trao cho anh thân xác trinh trắng của em – Louis đột ngột sôi nổi – Rồi khi biết rằng anh từng ngủ với một người khác, dù chỉ để mua vui trong những lúc xa nhà. Em có tha thứ không?

- Không! – Magda kêu lên – Nhưng em chẳng hiểu gì cả!

Louis thấy cổ họng mình khô rát. Anh khó thở và choáng váng chực ngã. Louis đến bên cửa sổ mở rộng ra. Mưa đã ngớt, những chiếc lá ướt rung rinh trong gió. Rừng xanh ngát một màu nhưng làm sao có thể an ủi được anh. Câu trả lời của Magda làm sự tỉnh sau những ngày tự tha thứ cho mình. Cô gái nào cũng thế, dù là người Đông Âu hào phóng trong tình yêu hay người Á Châu thận trọng khi trao mình, chẳng ai chấp nhận người mình yêu chơi trò tình dục với kẻ khác. Louis đã từng giả vờ khoe thành tích yêu đương trong quá khứ, Quỳnh Mai không bao giờ gặng hỏi dù vẫn tưởng anh là một Don Joan thứ thiệt. Nhưng vào giây phút anh nói yêu cô để đón nhận những trao gởi thầm kín nhất, cô có quyền đòi anh một trách nhiệm tuyệt đối. Louis thở dài, nhắm mắt để ứa ra những giọt nước cay đắng. Anh đã tìm đến với Pink Lady trước thời điểm sang Paris dịp Giáng sinh, trước khi được Mai trao trọn tâm hồn và thể xác. Nhưng lẽ ra anh nên thú nhận trước.

- Anh không muốn mạo hiểm – Louis chột la to – Anh đã không dám thú nhận vì sợ cô ấy không tha thứ!

- Em không hiểu gì cả! – Magda cũng hét to – Anh khùng rồi!

- Bây giờ thì cô ấy càng không thể tha thứ cho anh. Anh làm cô ấy tổn thương quá rồi! – Louis vỡ òa – Mai đã cảnh cáo anh, đã khuyên lơn anh

hãy tránh xa quý cái mặc áo hồng ấy! Anh thật kiêu hãnh trong vai trò thợ săn! Thật ngu ngốc!

Louis bật khóc như một đứa trẻ. Bao nhiêu uất ức, dồn nén từ mấy tuần nay vỡ òa không thể kìm nén. Thật khó có thể chấp nhận một người có sự nghiệp thăng thang như anh lại bị đuổi khỏi L'Aurore Việt Nam vì một lý do đáng xấu hổ: lạm dụng tình dục với nhân viên địa phương. Quay lại Pháp, Louis tiếp tục nhận lãnh những đàm tiếu của đồng nghiệp cũ và những phán xét nặng nề từ các sếp trong Tập đoàn. Không thể cứu vãn danh dự bằng cách cho nộp đơn từ chức vì lỗi này được xem là quá nhạy cảm, giám đốc Nhân Sự tập đoàn L'Aurore đành thờ dãi cho Louis nghỉ việc gấp. Ông lắc đầu thất vọng: “Tôi đã cảnh cáo tất cả mọi người khi sang nước ngoài làm việc: đừng đụng đến gái trong công ty. Muốn chơi bời, thử nghiệm thì cứ ra bên ngoài. Với cái lý lịch này, tương lai sự nghiệp cậu như đi tong!”.

- Thôi anh! – Magda mũi lòng – Đừng khóc nữa!

- Oan ức quá! – Louis nước nở - Anh có ngờ đâu...

Louis thật không ngờ chỉ vì một đêm vui sướng xác thịt với Pink Lady lại gây hậu quả tai hại như thế. Và cuộc tình tưởng đẹp như mơ với Quỳnh Mai cũng không thể tồn tại được. Mất việc, mất danh dự, mất người yêu, mất cả niềm tin từ gia đình trong cùng một thời điểm. “Magda! – Louis nấc lên – Anh sẽ tìm đến cái chết...”.

Cô gái Ba Lan thất kinh nhìn hoàng tử của lòng mình đang vật vã. Cô tin anh nói thật.

Email Magda gửi cho mẹ của Louis

Subject: Tin xấu từ Ba Lan

Cháu phải viết email này cho bác vì không thể gọi được vào di động. Chắc bác đang đi chơi ở vùng nào hoang vắng? Anh Louis có những biểu hiện bất thường làm cháu rất lo ngại. Bác đã dặn dò cháu quan tâm đến anh ấy

và thường xuyên sang thăm cho anh đỡ buồn. Hôm qua trời đột ngột ấm lên, hết mưa, nắng đẹp. Cháu đã cố bắt Louis cùng cháu đạp xe vào rừng dạo chơi. Anh ấy cũng đồng ý. Chúng cháu đạp xe đến hai mươi cây số, vào tận hồ Thiên Nga. Không khí trở nên thân mật, Louis đã bắt đầu cười đùa thư giãn. Nhưng rồi ngồi nhìn những gia đình thiên nga đầm ấm cùng những đứa con nhỏ xinh quây quần, anh ấy lại buồn rầu. Quãng đường quay về dù cháu cố pha trò, Louis không thêm hợp tác nữa. Về gần đến nhà thì trời đổ mưa bất ngờ. Cháu đề nghị quẹo vào nghĩa trang trú nhưng anh ấy vẫn chạy dưới mưa. Cuối cùng hai đứa về đến nhà ướt nhẹp. Cháu phải lôi Louis vào phòng lau khô. Anh ấy trở nên khùng khùng, không thể tự chăm sóc bản thân mình và luôn miệng nói mình sống không còn ý nghĩa gì. Ở Ba Lan, khi con mình lâm vào tình trạng khó khăn, cha mẹ luôn là người gần gũi để chia sẻ. Louis cần sự có mặt của bác dù người Pháp không thích can thiệp vào cuộc sống của con cái. Cháu tuy cũng yêu mến anh ấy nhưng không thể chịu nổi bản tính điên loạn nữa rồi. Càng ở gần Louis trong những ngày này, cháu càng thất vọng và đánh mất hết những hình ảnh đẹp cháu từng có với anh ấy. Mong bác sớm liên lạc với Louis, hoặc với cháu.

Magda

Email Mai gửi Daniel Ng

Subject: Chúc anh mọi điều tốt đẹp

Daniel thân mến,

Thật bất ngờ khi nhận được email của anh và lời tạm biệt quá sức đột ngột. Em không biết phải trả lời anh như thế nào và cảm thấy vô cùng bối rối. Nhưng em không thể lặp lại sai lầm là cứ im lặng và không chịu bày tỏ những suy nghĩ của mình, dù rất khó để bày tỏ. Không hiểu sau mọi chuyện cứ rối tinh lên hết, hết sự kiện này đến sự kiện khác. Những chuỗi sự kiện đây bất ngờ làm em mệt mỏi, hoang mang và không thể tìm cho mình một điểm cân bằng. Trước hết cho phép em được cảm ơn anh vì đã nâng đỡ.

Không phải người sếp vùng nào cũng chịu khó làm điều này với một nhân viên ở quá xa cấp bậc với mình. Em cũng biết anh làm điều này hoàn toàn vì quyền lợi của em và của công ty. Sau đến xin hãy cho em thay Sophie xin lỗi anh vì đã xen vào đời tư của anh. Thật khó lý để lý giải vì sao cô ấy lại hành động kỳ quặc như thế. Nhân tiện cũng xin được hỏi, có phải anh đã chia tay với người yêu? (Sophie thông tin với em như thế). Vì bây giờ anh đã nghỉ việc và không còn là một người sếp xa vời với em nữa. Em muốn trò chuyện thân mật với anh hơn, như một người bạn (nếu anh chịu xem em là một người bạn). Công việc của em tại Paris rất hấp dẫn và em luôn tận dụng mọi cơ hội để học hỏi dù sau mỗi ngày làm việc em kiệt sức như một xác chết. Dù sao em đã may mắn mới được ở Paris nên không than thở gì thêm nữa. Cuối cùng, em muốn chúc mừng anh vì dự án mở nhà hàng. Trước kia em sẽ thấy buồn cho sự nghiệp của anh, nhưng sau một thời gian làm việc ở L'Aurore Paris, chứng kiến thấy những đấu đá quyết liệt trong một tập đoàn lớn, em thấy được ra khỏi tập đoàn và kinh doanh riêng lại là một cơ hội tốt.

Chúc anh một ngày tốt đẹp.

Dương Thụy

Nhắm mắt thấy Paris

Chương 21

Lời đe dọa để lại

Tháng bảy, thời điểm cuối xuân đầu hè, nắng vàng chói chang nhuộm nâu làn da trắng tái của dân Paris. Người ta mặc áo không tay ra đường, những mong tận dụng mặt trời giúp mình có một làn da mạnh khỏe. Paris thơm nồng nàn mùi hoa dại mọc xum xuê, ngan ngát, ngọt ngào, nồng ấm. Mai vui lây nhìn dân Paris sung sướng trong ánh nắng rực rỡ. Cô đội một cái nón rộng vành màu vàng rơm, mặc áo đầm chấm bi rất thời trang, hòa vào dòng nhân viên túa vào công viên Bercy tìm chỗ nghỉ trưa. Bình thường người ta ăn trưa trong căn-tin công ty, nhưng ngày hè họ thích tự đem theo một suất ăn nho nhỏ. Công viên Bercy nằm gần một loạt các cao ốc văn phòng, cây xanh phủ rợp mát mẻ, những chiếc hồ nhân tạo phun nước ngọt ngào, những bông hoa thơm ngát đủ mọi sắc màu tha hồ khoe sắc. Mùi hương thanh mát của trái việt quất dại tỏa ra phảng phất trong không khí thoáng đãng. Mai ngồi xuống một gốc cây liễu mọc bên hồ, giở lấy hộp cơm nguội được rắc chà bông. Cô ăn từng miếng ngon lành. Không hiểu sao dạo này Mai thèm đồ ăn Việt nam và ý thức mình là một người Việt nam chỉ đang ở trọ Paris.

- Aô – Mai hớp một ngụm nước – Bà hả? Tui đang ăn trưa một mình trong công viên Bercy.

- Tui muốn gặp bà trước khi rời Paris – Giọng Tuyết Hường xa xăm – Tui vừa quyết định và đã mua vé máy bay. Tối nay bay về Việt nam.

- Sao tự nhiên gấp vậy? – Mai bất ngờ - Vậy ra công việc Bercy đi. Bà vào bằng lối từ đường Francois Truffaut. Tui ngồi ở chỗ vườn hồng, ngay hồ liễu.

- Tui đến liền – Giọng Tuyết Hường có vẻ mừng – Tui cũng đang ở ngay cầu Simone De Beauvaiss gần đó.

Mai cúp máy, tự nhiên không nuốt tiếp được nữa. Cô thấy mình phấn khích

kì lạ. Cuối cùng cái gai trong mắt cũng quyết định bỏ đi. Cô sẽ có tự do và không phải sống trong cảnh đạo đức giả “bà bà – tui tui” với kẻ mình khinh bỉ tột bậc.

- Alô – Mai lại nhận điện thoại – Tôi là Mai đang nghe máy đây!

- Chào Mai – Giọng mẹ Louis nghe buồn rầu đầy mệt mỏi – Lâu quá không liên lạc. Tôi có thể nói chuyện với cháu một chút được không?

- Dạ được – Mai luống cuống – Tối nay đi làm về cháu sẽ đến chỗ hẹn gặp bác. Ở đâu thì được?

- Không cần đâu, tôi nói ngay trong điện thoại nè – Bà thở dài, giọng nghẹn ngào cố nén – Đừng ngắt lời cho tới khi tôi nói xong nhé. Louis đang ở Ba Lan, trốn đời ở thị trấn Otwock hẻo lánh. Hôm qua nó uống thuốc ngủ định tự tử nhưng con bé hàng xóm Magda canh chừng kịp thời. Tôi đã bay đến Ba Lan và đang thuyết phục nó quay về Paris để đi tâm lý trị liệu. Trong hoàn cảnh hiện tại, tôi hy vọng cháu nhín chút thời giờ đến thăm khi nó về đến Paris. Nếu cháu đồng ý, tôi sẽ báo cho Louis biết để nó có động lực. Con tôi là người sống tình cảm và...

- Cháu đồng ý – Mai nghe giọng mình xa lạ - Hãy gọi lại cho cháu khi Louis về lại Paris. Tạm biệt bác!

Mai đột ngột thấy mình khó thở và mệt vã mồ hôi. Tiếng nấc nghẹn ngào trong điện thoại của mẹ Louis như vẫn còn văng vẳng bên tai. Cô nằm dài xuống cỏ, gối đầu lên túi đồ ăn. Mặt trời càng trở nên gay gắt, hẵn nhiệt độ đã lên đến gần bốn mươi. Không khí oi nồng, hương các loài hoa bỗng ngạt ngào thái quá khiến người ta khó chịu. Mai nhắm mắt lại, thở từng hồi khó nhọc. Cô kiệt sức rồi. Cuộc sống quá cay nghiệt và sức chịu đựng của con người chỉ nằm trong giới hạn nào đó mà thôi. “Louis! Anh tự tử là lẽ thường tình!” – Mai nghĩ mình đang sắp chết – “Em cũng đã mất đời con gái...”.

- Ngủ trưa hả bà nội? – Giọng Tuyết Hường vang lên lạnh lạnh – Làm việc ở Paris gần cả năm mà sao còn giữ thói quen bên Việt Nam?

- Im đi! – Mai ngồi bật dậy, mắt long lên sòng sọc – Đồ giết người!

- Sao? – Tuyết Hường bất ngờ - Chuyện gì vậy má?

- Lẽ ra tui nên thừa cơ hội bà sống chung trong thời gian qua để giết bà – Mai tức tối òa khóc – Sao tôi yếu hèn đến như thế! Người xấu xa như bà nên chết quách đi cho rồi! Tất cả đều do bà gây ra!

Tuyết Hường ngồi im, lặng ngắm đối thủ quá yếu kém của mình đang khóc nức tức tử. Mai đã là kẻ thua cuộc, cô mất Louis vào tay Hường. Vậy mà trong suốt thời gian qua cô vẫn chịu đựng kẻ thù mà không có hành động nào mạnh tay để phản kháng lại. Đã có lúc Tuyết Hường cả cười nhìn Mai đang tức tối. “Nhưng nó làm gì được mình chứ!” – Hường đắc thắng – “Nó hèn quá! Đến một tiếng chửi thề cho ra hồn cũng không thể thốt ra!”. Hường đã hù sẽ nhảy lầu tự tử nếu bị Mai đuổi ra khỏi nhà, thế mà cô nàng ngây thơ đó cũng tưởng thiệt. Một người từng trải và phải khó khăn đánh đổi nhiều thứ kể cả danh dự và thân xác để ngoi lên như Hường, sẽ không bao giờ xem cái chết là cứu cánh. Thời gian qua cô đã suy sụp tinh thần và có những cơn ác mộng hành hạ, nhưng tất cả rồi cũng qua bởi chính cô đã chủ động gây nên mọi chuyện. Hường chưa bao giờ ở vào thế bị động và chờ cho người ta ra tay trước. Hôm nay cô cũng chủ động quyết định: “Đã đến lúc quay về và bắt đầu với một đẳng cấp mới. Mình có tiền nhiều, bao nhiêu cơ hội đang chờ”.

Thật ra thời gian qua nhân lúc Mai đi làm, Hường đã năng động lê la khắp Paris tìm hiểu thị trường và nảy ra nhiều ý định kinh doanh xuất nhập khẩu ở những địa hạt chưa ai khai phá. Buổi tối khi Mai tan sở, quay về nhà thì Hường đã lại “hóa trang” trong bộ dạng kẻ chán đời với ý đồ tự tử. Hường đã học được cách khiến kẻ khác thương hại mình để rồi một ngày nào đó phải ngỡ ngàng nhận ra đã đánh giá quá thấp đối thủ. Mai tưởng mình rộng lượng và nhân hậu khi để kẻ thù ở lại trong nhà. Mai tưởng mình thành đạt hơn khi ngày ngày diện áo đẹp hối hả đến sở làm còn Hường thảm hại nằm rũ rượi trong chăn. Một ngày nào đó, bản tính cao thượng nhưng thật ra là đốn hèn của Mai sẽ hại chết chính cô. Can đảm và dứt khoát: hai tố chất không phải ai cũng có dù học vị cao đến đâu.

- Louis đã uống thuốc tự tử - Mai đột ngột nín khóc – Bà hại đời anh ta tan nát...

- Chết chưa? – Giọng Tuyết Hường tỉnh rụi – Chắc hù gia đình quý tộc của

mình chút chơi ấy mà!

- Đồ... - Mai tức nghẹn – Đồ...

- Một người xuất thân gia đình nề nếp như bà không đủ vốn từ vựng đâu – Hường cả cười – Để giúp cho nhé: đồ hạ cấp, đồ tro trên, đồ xấu xa, đồ biến thái, đồ giết người, đồ không có đất dung thân... Ha ha ha!

- Sao ông Trời không giết chết bà đi cho rồi! – Mai thở gấp hụt hơi – Trả giá, rồi sẽ trả giá!

- Dân Việt Nam đón hèn hay vin vào luật nhân quả để tự an ủi khi bị đối xử bất công – Tuyết Hường nhếch mép cười – Thay vì tức tối rửa xả “Nó sẽ bịt trả giá” rồi mòn mõi ngồi chờ ông Trời rat ay, sao họ không đích thân thân hành xử kẻ bị cho là xấu xa? Cuộc đời này khắc nghiệt lắm, không tự cứu mình thì Trời cũng không có thời giờ mà cứu đâu!

- Tôi tưởng thời gian qua bà già vò trong hối hận – Mai bậm môi đau đớn vì bị lừa dối – Đúng là loại người dám có những hành động ghê gớm như bà sẽ không bao giờ biết sợ hậu quả, càng không biết hối hận là gì!

- Giờ nhận ra vậy là tốt – Hường cười lớn – Bà có một bài học rồi đó!

- Nhưng đừng tưởng bỏ - Mai hét lạc giọng – Trên đời này có người hèn như tôi nhưng cũng có kẻ sẽ xử bà theo luật giang hồ.

- Thích giết người mà cứ chờ người khác ra tay – Hường đứng dậy phui quần -Tôi ghét nhất bọn cơ hội và đạo đức giả như bà. Cũng may trên đời này loại đó còn nhiều nên tôi vẫn sống khỏe. Chào!

Tuyết Hường móc túi quần lấy chìa khóa căn hộ. Cô vút lên cỏ, cố tình cười “đểu cáng” chọc tức đối phương: “Dù sao cũng cảm ơn cho tôi ở miễn phí tại Milan và Paris dẫu trong một thời gian khá dài, tiết kiệm cũng được cả chục ngàn đô tiền khách sạn, há há”. Mai im lặng không đến nhặt chìa khóa, chờ cho đối phương đi một đoạn khá xa mới dám thở dài cúi xuống tìm. Hường đột ngột quay lại: “Tôi ‘bonus’ cho bà thêm một lời khuyên nè: Nếu bà hèn không dám ra tay mà cứ chờ Trời cao có mắt, rồi bà sẽ bị kẻ thù chơi tiếp một võ đó, hà hà... À, nhân tiện cũng xin nói cho rõ: Tập đoàn không hề ép tui phá thai. Ngược lại, họ đền cho tui một gia tài, tui không nói bao nhiêu đâu, kéo bà uất nghẹn đứt gân máu chết đó!”.

*

Buổi tối nhiệt độ đột ngột xuống thật thấp, chỉ còn năm độ C như muốn trả thù cho sức nóng kinh hồn của ban ngày. Paris thời điểm này có thời tiết kì quái chẳng khác nào như đang ở sa mạc Sahara. Mai lê gót về căn hộ lúc tám giờ tối sau khi ghé ngang nhà maman Christine tâm sự về Tuyết Hường. Bà già cảm phẫn thốt lên: “Maman không phải là người có đức tin nhưng ta chắc rằng trên đời này cũng còn có công lý. Hại tàn đời tổng giám đốc Jean-Paul Lafatoine và Louis đến mức người ta phải tìm đến cái chết mà nó lại còn nhờn nhờ đến thế. Con tiếp tục cảnh giác nó cao độ nhé! Tức quá, lẽ ra đừng cho nó ở chung nhà!”.

Mai bật đèn, soi sáng căn hộ bừa bộn. Tuyết Hường thật quá đáng, cô nàng vứt những bao xộp, giấy gói, túi hộp của những lần shopping lung tung khắp nơi. Đúng là “hết xôi rồi việc”. “Cũng may nó đi rồi” – Mai thở phào tự an ủi – “Mình thoát nạn!”.

Nhưng cô đã lầm. Một rắc rối lớn do chính Tuyết Hường đạo diễn đang chờ cô.

*

Bà Christine đang chập chờn trong giấc ngủ khó nhọc của người già, tiếng chuông điện thoại réo lên bất an.

-Vâng tôi đây! Ai thế nói to lên! – Bà già khó chịu – Thều thào thế làm sao tôi nghe được. Tôi bị điếc!

- Maman con đây -Giọng Mai đứt quãng ở bên kia đường dây – Maman đến gấp. Con bị té trong phòng tắm, đứt chân, sắp chết rồi...

- Lạy Chúa! Gọi cấp cứu mau! Rồi maman đến bệnh viện với con liền!

- Không – Mai thều thào – Đến nhà con nhé! Con khốn đó... hại con!

Mai đã cúp máy. Bà Christine quyết định tức tốc gọi taxi đến nhà cô gấp. Bà đã linh cảm Mai sẽ tiếp tục bị Hường nghĩ ra một trò nào đó để gây khó dễ. Một kẻ tinh quái và độc ác như Hường sẽ luôn có niềm vui cao độ trong thú vui hành hạ người khác. Bà Christine có chìa khóa căn hộ. Bà mở cửa bước vào. Mai đang nằm trên ghế dài, mặt xanh mướt, chân quấn một dải khăn. Cô nhận những nụ hôn xót xa của bà mẹ nuôi rồi đều đều kể lại:

“Con dọn dẹp nhà cửa xong thì bật máy tính, định viết mail về Việt Nam cho chị Lan kể chuyện Pink Lady. Con ngạc nhiên thấy trong hộp thư đến có tên Hường, địa chỉ cá nhân đăng ký ở Yahoo. Con nhấp vào mở ra, nghĩ là nó viết cho mình để cảm ơn và xin lỗi, những lời tử tế tối thiểu nó không thể nói trực tiếp. Vậy mà...”

Bà Christine thở dài lấy khăn giấy thấm những giọt nước mắt cảm hận ứa ra từ cô con gái Việt Nam bé bỏng. Mai nén xúc động, kể tiếp: “Nó nói trong thời gian ở chung căn hộ với con, nó nhận ra con thường xuyên đem mỹ phẩm của L’Aurore về. Đó là hàng tặng, không dùng để bán. Số mỹ phẩm cao cấp dư lại từ mỗi lần có project tài trợ cho các sự kiện thời trang hay các chương trình khuyến mãi. Trong L’Aurore, các nhân viên Marketing hay PR đều có thoải mái số mỹ phẩm này. Dù giá trị cao, nhưng do ghi hàng “Hàng dùng thử không bán” nên không ai bị nghi ngờ sẽ kinh doanh kiếm tiền. Bên Pháp luật lệ nghiêm khắc, không ai dám làm bậy. Họ được quyền cho không bạn bè, coi như quảng cáo cho công ty. Riêng con, con gửi về Việt Nam làm quà cho gia đình. Hường tìm được cả xấp biên lại gửi hàng có tên con là người gửi, tên mẹ con là người nhận, ghi chú nội dung gửi là mỹ phẩm. Nó cũng chụp hình mỹ phẩm con đem về chất đống trong tủ. Nó dọa sẽ viết email tố cáo con với tập đoàn L’Aurore với bằng chứng con chứa quá nhiều mỹ phẩm trong nhà rồi gửi về Việt Nam cho mẹ con kinh doanh ngoài chợ đen. Nó còn nói đã gửi luôn một bài báo của Việt Nam nói về mỹ phẩm ngoại được tuồn vào thị trường bằng con đường xách tay. Như thế, tập đoàn L’Aurore sẽ hình dung được Việt Nam có thể kinh doanh dễ dàng hàng hóa được ghi chú là “Hàng dùng thử không bán”. Nó tố cáo con tội lấy hàng công ty đem đi kiếm lời và còn làm lũng đoạn thị trường, làm ảnh hưởng đến giá bán chính thức từ công ty L’Aurore”.

- Ác độc quá! – Bà Christine phẫn nộ - Con thấy chưa! Nó “bonus” cho con lời khuyên sẽ bị nó hại.

- Con phải làm sao đây? – Mai đau khổ - Con chỉ gửi về cho mẹ con để làm quà. Mẹ con hãnh diện con làm việc trong tập đoàn mỹ phẩm L’Aurore Paris, thích tặng mỹ phẩm cho mọi người. Lần này con chết chắc rồi. Mất danh dự, mất việc làm, con sẽ bị gửi trả về Việt Nam trong ê chề.

- Không sao! – Bà Christine vuốt tóc Mai an ủi – Tout s’arrangera.
Mai lắc đầu. Để đối phó với quỷ dữ mặc áo hồng, cô không tin vào triết lý:
“Tout s’arrangera: rồi mọi thứ sẽ tự ổn thỏa” nữa.

*

Email bà Christine gửi Lan

Subject: *Một ý hay?*

Lan thân mến ơi. Sau khi gọi cho cháu kể về rắc rối của Mai do con quỷ mặc áo hồng đem lại, bác tức quá không ngủ được nên viết mail cho cháu. Bác không ngờ người Việt Nam vốn hiền lành vậy mà sản sinh ra một sinh vật biến thái như con quỷ mặc áo hồng đó. Bác quên kể với cháu, sau khi Mai đọc email hăm dọa của nó xong, con bé vào phòng tắm phát hiện con quỷ hồng viết vào kính bằng son: “Bà thua cuộc rồi!”. Mai tức quá, vung tay đập đổ các cốc súc miệng. Miếng đâm vào chân con bé khá sâu. Giờ nó không đi lại được, phải bó vết thương, nằm một chỗ. Bác hỏi ý kiến cháu nhé: Bác sẽ đích thân đến gặp ông giám đốc nhân sự tập đoàn L’Aurore. Bác sẽ trình bày sự việc. Với thành tích quậy tan nát chi nhánh L’Aurore Việt Nam, chắc con quỷ hồng không được trong sạch để người ta tin đâu. Lời tố cáo của nó không có ý nghĩa gì. Vì thật ra, đâu có bằng chứng nào là mẹ của Mai ở Việt Nam đem mỹ phẩm ra chợ đen bán. Với tư cách là một người Pháp, từng đi du lịch ở Việt Nam và người thân quen của Mai ở Paris, bác sẽ đứng ra đảm bảo danh dự cho Mai. Nếu con quỷ hồng có tố cáo thì nó cũng chậm một bước. Bác biết mình hơi khùng khi xăm xăm đòi gặp ông giám đốc nhân sự, nhưng kệ, cứ thử xem sao. Cháu cho bác ý kiến nhé! Mong tin cháu. Hôn cháu.

Christine.

Email Tuyết Hường gửi Louis:

Subject: *Đừng trẻ con!*

Xin chào. Em nhận được tin anh tự tử và xui quá, chưa chết! Thật tình em không có ý chọc ghẹo anh, chỉ là em khá buồn cười khi thấy anh trẻ con đến thế. Lão Jean-Paul mất mát nhiều hơn anh, gia đình lão đi tong, vợ con lão hận thù, sự nghiệp lão tan nát. Vậy lão có tự tử không? Anh thì mất gì chứ? Gia đình quý tộc giàu mấy mươi đời, nghỉ làm công ty này thì tìm vào công ty khác, có chết đói đâu mà sợ. Còn cuộc tình mong manh của anh và Quỳnh Mai có tan thì cũng mặc nhiên phải như thế. Chắc nó hận vì lỡ mất trình với anh. Nó luôn xem đó là kho báu đáng giá ngàn lượng vàng. Nhưng nó làm việc ở Paris, lãnh lương bằng euro, cày vãi năm là có mấy trăm lượng vàng. Tiếc gì chứ? Lẽ ra trong chuyện này em mới là người đáng thương nhất. Nhưng em đâu có tự tử! Thôi chuyện cũng qua rồi. Em chỉ muốn chúng ta luôn là bạn. Nhân tiện báo cho anh biết em bắt tay vào lập công ty. Em sẽ phân phối những nhãn hiệu thời trang thời thượng, tuy không cao cấp như Versace mà anh thích, nhưng cũng thuộc hàng high-claas. Việt Nam giờ nhiều tụi giàu, em sẽ moi tiền tụi nó. Với số vốn có được từ sự đền bù nghỉ việc của L'Aurore, một chương mới trong sự nghiệp của em đã được viết: sáng sủa hơn, tiềm năng hơn, độc lập hơn. À, nhân tiện nếu sau này anh có gặp lại Mai, cho nhắn lại là em không tố cáo nó đem mỹ phẩm L'Aurore gửi về Việt Nam cho mẹ nó bán ở chợ đen đâu. Em hù chơi cho nó biết thế nào là ngủ trong ác mộng đập vùi. Một người thành tích bất hảo như em thì tập đoàn làm sao tin mà đòi tố cáo kẻ khác. Vụ quậy vừa rồi em cùng hên nên mới được đền bù kha khá. Em không bao giờ muốn gặp lại Mai nữa, dù nó thăng quan tiến chức ở L'Aurore hay có ngày phải lên đường vì bản tính trung thực khùng điên. Cuộc chiến giữa nó và em kết thúc tại đây. Em không tin anh và nó sẽ quay lại. Tình yêu của hai người tuy đẹp nhưng một người thì ham vui, một người thì hẹp hòi. Anh sẽ hạnh phúc với ai đó người Phương tây. Còn Mai chỉ nên làm một bà cô già căn cổ.

Hôn tạm biệt anh.

Dương Thụy

Nhắm mắt thấy Paris

Chương 22

Paris hẹn ngày gặp

Ra khỏi phi trường, cô gái trẻ có khuôn mặt háo hức bắt taxi “Cho tôi về khách sạn Shangri-La!”. Người tài xế không phí một lời, gật đầu nhìn cái địa chỉ trên tấm card, lái đi. Xe cứ thế tiến dần về trung tâm thành phố, cô gái ngược nhìn đường xá Hong Kong cùng những tòa nhà màu xám chán ngắt, mỉm cười băng khuâng. Kỷ niệm cũ ùa về ...

Sau khi check-in và lên phòng cất đồ, Mai chậm rãi cầm bản đồ, đeo túi rồi lang thang tìm đường Nathan. Đây là con phố sầm uất của khu Tsim Sha Tsui, cách khách sạn Shangri-La chỉ mười lăm phút bách bộ. “Để xem” – Mai đứng lại nhìn bản đồ - “Anh ấy dặn là đối diện với công viên Kowloon, đoạn qua khỏi đường Kimberley ...”.

-Hello! – Daniel hiện ra như một giấc mơ – Em đến hơi sớm!

-Hello Daniel ! – Mai giật mình vui vẻ - Em mới check-in trong khách sạn, đến sớm xem anh có cần giúp đỡ gì không? Em thích hội hè mà.

-Em thay đổi khá nhiều đó! – Daniel tươi cười dù có phần bối rối – Gần ba năm rồi từ ngày anh gặp em lần đầu ...

-Vâng, cũng ở Hong Kong này – Mai thở sâu cố giữ vẻ tự nhiên – Anh cũng thay đổi ...

Cả hai cùng cười, họ kéo nhau vào phòng chờ của nhà hàng Pháp “Princesse d’Asie” (Công chúa Á châu). Nhà hàng được trang trí theo lối vừa hiện đại vừa cổ điển, với tông màu chủ đạo là xanh da trời của miền nam Tây Âu và vàng hoàng gia của Á Đông. Phong cách đơn giản mà duyên dáng, giống một nàng công chúa phương Đông đang sống giữa nước Pháp lãng mạn. Mai bất ngờ thú vị. Cô những tưởng mình có thể tư vấn thêm cho Daniel về cách trang hoàng vì nhiều kinh nghiệm làm tổ chức sự kiện và óc thẩm mỹ đem về từ Paris. Nhưng giờ đây cô xấu hổ nhận ra anh

quả thật rất chuyên nghiệp trong vai trò ông chủ. Daniel mỉm cười nhìn Mai, thừa hiểu mình làm cô choáng váng. Hẳn cô vẫn giữ trong đầu hình ảnh một anh sếp vùng đạo mạo, thạo việc báo cáo và họp hành trong một guồng máy công kênh của tập đoàn mỹ phẩm L’Aurore. Mai không biết rằng trong thời gian ngắn ngủi hơn một năm qua,

anh đã nỗ lực mở chuỗi nhà hàng Princesse d’Asie và đây đã là cái thứ năm.

-Anh có đi học nghề nhà hàng ở đâu không? – Mai nghi ngờ - Anh làm chuyên nghiệp khủng khiếp!

-Dĩ nhiên phải học chứ! – Daniel bật cười – Đây là chuỗi nhà hàng bán thức ăn Pháp nhưng phục vụ cho người châu Á. Đầu bếp chính người Singapore sống lâu năm ở Paris. Ông này có cái lười biết làm món “Pháp lai”! Anh chỉ quản lý thôi!

-“Pháp lai” là sao? – Mai cười ngất – Làm chủ quản lý mới khó đó.

-Món Pháp thường trang trí đẹp nhưng hơi nhạt so với gu của dân châu Á – Daniel say sưa giảng – Người châu Á mê món Pháp vì thấy nó sang trọng, nhưng không thích cách nêm nếm không mặn mòi. Thế là anh chế ra công thức “Pháp lai”. Vào nhà hàng Princesse d’Asie này, mọi người sẽ được sống trong không khí lãng mạn của Pháp, nếm những món ăn tinh tế đến từ phương Tây mà vẫn tự hào mình là người Á châu. Mô hình này được khách hàng mê lắm. Anh thành công vượt mức mong đợi. Hai nhà hàng đầu tiên mở ở Singapore cách nhau một tháng, sau đó thêm hai cái ở Malaysia và lần này ở Hong Kong.

-Chúc mừng anh! – Mai nắm tay người sếp cũ chân thành – Em mừng lắm!

Daniel để tay mình trong tay Mai. Cô thật sự thay đổi rất nhiều. Khuôn mặt trẻ con đã không còn, ánh mắt thật trong sáng ngày nào giờ lấp lánh sắc sảo. Khóe miệng khi cười ngày trước vốn cong lên ngây thơ, giờ có những nếp nhỏ, già dặn nhưng quyến rũ của một phụ nữ thành đạt. Daniel thì ngược lại, anh biết mình trẻ ra. Vẻ đứng đắn, nghiêm trang của một người sếp vùng luôn đóng bộ trong complet đen đã biến mất. Anh thoải mái và

duyên dáng với chiếc quần jean xanh và áo chemise cách điệu trắng, vài hột nút được bỏ lửng. Daniel trẻ trung và hạnh phúc vì được làm công việc mình say mê.

-Anh trông như thế này hợp hơn! – Mai cười thú nhận – Em cũng sẽ noi gương anh! Cứ gì phải làm thuê trong tập đoàn lớn chứ!

-Ô là la, là cô đó hả? – Một người đàn ông tóc nâu đột ngột xuất hiện – Tôi thật vui được gặp lại cô, Mai!

-Jean-Paul! – Mai bất ngờ - Ông cũng được ...

-Vâng! Tôi cũng được mời. – Jean-Paul Lafatoine nhếch môi cười khôì hài – Thật ra tôi sống và làm việc ở Hong Kong, tôi đến dự buổi khai trương ở đây cũng dễ hiểu. Còn cô tận Paris bay sang cơ đấy!

-Không xa thế đâu! – Mai vuốt tóc bối rối – Tôi đang ở Việt Nam. Tôi nghĩ làm ở L'Aurore sáu tháng nay rồi.

-Vậ hả? – Jean-Paul khá bất ngờ - Thế cũng tốt. Quyết định sáng suốt đó. Tập đoàn L'Aurore dạo này xuống lắm, cơ chế công kênh quá. Cái thời những tập đoàn lớn thôn tóm những công ty nhỏ để phát triển mạnh hơn đã qua rồi. Ở châu Á này, những doanh nghiệp vừa và nhỏ mới có nhiều cơ hội hơn.

Jean-Paul Lafatoine đưa cho Mai danh thiếp. Ông là giám đốc chuỗi cửa hàng bán túi xách phụ nữ nhập từ Ý. Thương hiệu nghe lạ nhưng ông cho biết có đến hơn hai trăm cửa hàng có mặt tại Á châu. Mai cũng gọi lại sếp cũ danh thiếp, trên đó ghi rõ chức danh của cô là trưởng văn phòng đại diện, công ty mỹ phẩm Sunny của Hàn Quốc.

-Chúa ơi! Cô xem như là ngang chức với tôi thời làm tổng giám đốc ở L'Aurore Việt Nam rồi! – Jean-Paul thốt lên - Chắc lương cả chục ngàn đô? Cô xứng đáng! Xin chúc mừng!

-Cảm ơn ông – Mai cười xoà – Công ty nhỏ thôi mà, văn phòng đại diện của tôi có chưa đến mười nhân viên. Thật ra tôi cũng sẽ không ở lâu với công việc này. Tích lũy ít kinh nghiệm và tiền bạc, có vốn rồi tôi sẽ thực hiện ước mơ của mình.

-Tương lai sự nghiệp của cô vẫn đang ở phía trước – Jean-Paul chân thành – Có lúc tôi cay đắng oán giận Tập đoàn đã quá nặng tay đuổi việc tôi, và

tôi hận Pink Lady. Nhưng giờ mới thấy tôi phải nên cảm ơn cô ta. À, thế còn cuộc sống cá nhân của cô và Louis ...

Không khí vụt trở nên im ắng, sượng sùng. Daniel nhấp ngụm rượu chát, thở dài nhưng bình tĩnh để mặc Jean-Paul đang lúng túng vì thấy mình hớ hời. Mai nhìn xa xăm, cô nhẹ nhàng ngồi xuống ghế, những suy nghĩ dường như đông cứng lại. Đã có lúc cô căm ghét Jean-Paul với vai trò tổng giám đốc, nhưng rồi chính vị sếp cáo già đó đã thân bại danh liệt dưới bàn tay của Tuyết Hường. Ông không muốn chết một mình mà đã kéo theo sự sụp đổ của Louis khi nhất định đổ vấy trách nhiệm sang cho anh. Có ăn, có chơi thì có chịu. Dù chỉ vướng một lần vào cô nàng áo hồng nguy hiểm, sự nghiệp non trẻ của Louis cũng đành hỏng mất ở L'Aurore. Hơn một năm qua, vết thương của anh hẳn cũng đã lành. Louis vẫn thỉnh thoảng liên lạc với Mai qua email. Sáu tháng trước anh báo tin mình đã tìm được việc ở Úc. Thời điểm đó Mai cũng báo tin sắp rời L'Aurore Paris về lại Việt Nam. Hai người đã không gặp nhau khi anh từ Ba Lan về Paris vào cuối xuân năm ngoái. Anh viết email, bảo cô đừng đến. Sau khi đã là nạn nhân của Tuyết Hường, dù chỉ là nạn nhân “bán phần”. Mai nhận ra cô không nên kiêu hãnh để khẳng định sẽ không vướng phải một kẻ nguy hiểm dơ bẩn. Louis còn trẻ, lần đầu được sống và làm việc ở Việt Nam, anh dễ dàng bị lôi vào những cạm bẫy chết người. “Em đừng đến gặp anh như mẹ anh yêu cầu! – Louis viết – Anh vẫn còn yêu em nhưng gặp lại nhau cũng không còn ý nghĩa gì nữa. Đừng nói em sẽ tha thứ cho anh! Anh biết mà, dẫu có tha thứ, em sẽ không bao giờ quên vết thương đó”. Mai đã đồng ý. Cô thật sự không thoải mái nếu gặp lại Louis và nối lại mối quan hệ yêu đương. Cả hai thỉnh thoảng viết email cho nhau, xem nhau như những người bạn. Những người bạn không thể quên những khoảnh khắc đẹp của một cuộc tình vỡ.

-Mai, tôi muốn nhân cơ hội này – Jean-Paul đột ngột phá tan không khí im lặng – xin cô tha lỗi cho tôi.

-Sao? – Mai bất ngờ - Không cần ...

-Tôi đã góp phần làm hỏng tình yêu của cô và Louis – Jean-Paul trầm ngâm
– Tôi hiểu cô là một người trong sáng và sống lý tưởng hoá. Cô không như

bắn như chúng tôi.

-Ồ! – Mai lúng túng - Nhiều khi sống trên đời này cũng không nên trong sáng quá! Rất dễ bị tổn thương. Chuyện qua rồi ...

Khách khứa đã bắt đầu lục tục bước vào. Daniel bận rộn chuẩn bị cho giờ phút khai trương. Jean-Paul cũng bước ra hoà vào dòng người đang đông dần lên. Mai lùi vào góc phòng, cô nhẹ nhàng ngồi xuống chiếc ghế nhỏ kê bên chậu hoa lan. Mùi hương dịu dàng thoảng ra dễ chịu.

Một lần trên đường đi làm về, Mai thoáng thấy bóng Louis nấp sau góc tường chờ nhìn lén cô. Mai đã làm lơ như không thấy, dù sau đó cô cũng phân vân không chắc đó là Louis hay ai khác có vóc dáng giống anh. Cô sợ gặp lại anh, sợ chạm mặt anh, sợ sượng sùng đưa má ra cho anh hôn xã giao. Sâu thẳm trong tâm hồn, Mai thấy mình có lỗi. Sao cô không thể gần anh hơn, nâng đỡ, hỗ trợ trong lúc khó khăn nhất? Sao cô lại giữ bản tính sĩ diện, dằn dỗi trẻ con và đoạn tuyệt với cuộc tình cô đã xem là một phần đời của mình? Nhưng những gì đã qua, không thể nào trở lại được. Sau những tổn thương, tình yêu non trẻ không được bồi đắp, đã phai mờ dần theo thời gian.

-Này này! – Daniel đang đứng trước mặt Mai – Làm gì mà mơ mộng đầu đầu vậy?

-À! – Mai giật mình – Sao?

-Khách đông rồi – Daniel thở sâu, nhìn vào mắt Mai – Anh tranh thủ nói với em điều này. Bất cứ khi nào em cần đến anh, dù là chuyện gì đi chăng nữa, dù là hoàn cảnh nào cũng vậy, anh sẽ luôn hỗ trợ em. Và ... gần bên em.

-Em biết! – Mai mím môi gật đầu cười, cố giấu sự xúc động – Cho phép em ôm hôn anh theo kiểu Pháp nhé ...

Cô rướn người hôn nhanh lên môi anh, bờ vai anh quá rộng nên Mai lọt thỏm vào lòng Daniel khi anh ôm choàng cô thân thiện. Ẩn giấu tình cảm trong lớp vỏ tình bạn, hai người đã liên lạc email với nhau từ khi Daniel nghỉ việc ra khỏi tập đoàn L'Aurore. Rũ bỏ lớp áo một người sếp vùng xa lạ, anh nhẹ nhàng góp ý kiến cho Mai, hỗ trợ cô làm tốt công việc của mình

ở Paris. Mai quyết định xin nghỉ, ra khỏi Tập đoàn L'Aurore để về Việt Nam nhận chức Trưởng văn phòng đại diện công ty mỹ phẩm Hàn Quốc, cũng được Daniel tham vấn. Anh hiểu Mai không phải là người có khả năng ngoi cao trong những tập đoàn khổng lồ, càng không thể trụ lâu ở Paris. Cô sống thiên nhiên về tình cảm và chỉ lao đầu vào làm việc mà không biết ngoại giao và những thủ tục kết bè phái. Người tài trong tập đoàn khá nhiều, nhưng người có “tố chất” làm sếp cao rất hiếm. Nếu trở về Việt Nam với cơ hội mới, Mai sẽ tích lũy được nhiều hơn.

-Thôi anh phải ra ngoài kia tiếp khách – Daniel tách khỏi Mai. Cả hai hiểu rằng cuộc gặp lần nay sẽ giúp họ thoát ra lớp vỏ tình bạn gườ không cần thiết nữa – Ngày mai nếu rảnh chúng ta lại trò chuyện thêm trước khi em rời Hong Kong và anh về Singapore. Sợ rằng ... Em sẽ bận với một người khác.

-Người nào? – Mai bật cười – Em chả quen ai ở Hong Kong ngoài anh và Jean-Paul. Mà em thì thích anh hơn ...

Mai chưa kịp dứt lời, Daniel kêu lên khe khẽ: “Kìa, một người khách nữa đã tới”, rồi lách người đi vào bếp. “Anh này, lý ra phải chạy ra cửa tiếp khách chứ ...”, Mai ngơ ngác và chợt nhận ra. Người khách mới đến đang lẻ loi giữa khung cảnh hỗn độn trước giờ khai trương, anh đưa mắt tìm kiếm chủ nhân của buổi tiệc với một vẻ lóng ngóng như một cậu học trò.

-Cúc cu! – Mai chen đến tiếp cận – Hình như chúng ta có quen nhau?

-Ồ đúng rồi - Người khách thở phào, khuôn mặt phúng phính tươi cười – Em ở phòng số mấy vậy? Hẳn Daniel cũng đặt phòng cho em ở khách sạn Shangri-La?

Mai không đáp, cô ôm lấy chàng trai có khuôn mặt búp bê, hai người hôn má theo xã giao phương Tây. Louis xúc động nhưng cũng rất bình tĩnh. Đã nhiều lần Mai tự hỏi cô có còn yêu Louis và tưởng tượng ra cảnh gặp lại. Giờ lòng cô thật thanh thản. Những gì đã qua, sẽ qua mãi mãi. Mai thầm cảm ơn Daniel đã tạo điều kiện cho cô có một “phép thử”. Cô nhắm mắt lại, Paris lãng đãng của những ngày đầu năm giá lạnh. Mùi hương lạ lẫm của những bông tuyết, màu trắng bao phủ cảnh vật, những hàng cây đóng băng

pha lê, đồi Montmartre lộng gió.

Mai tự nhủ: “Rồi sẽ có ngày mình cùng anh ấy ngắm rặng đông ở Paris ...”.

*

Email Daniel gửi bạn gái cũ

Subject: *Thành công! Thành công!*

Cụu bạn gái của anh ơi. Hôm nay tiệc khai trương ở Princesse d’Asie bên Hong Kong diễn ra thật thành công. Tiếc là em không đến được. Nhưng thôi, ưu tiên hàng đầu bây giờ của em là thằng nhóc mới sinh mà. Nhà hàng trong ngày đầu tiên đã bán được hơn 300 thẻ VIP dành cho khách thường xuyên. Đây là thành công lớn thứ nhất từ trước đến nay. Sắp tới, khi khai trương nhà hàng thứ sáu ở Sài Gòn, anh hi vọng bán được đến 500 thẻ VIP. Ở đó anh có một cô bạn đặc biệt hứa hỗ trợ. Này, xin em, đừng bắt anh phải thú nhận đó có phải là bạn gái mới của anh không. Anh chỉ muốn chia sẻ với em rằng anh thấy rất hạnh phúc vì con đường mình chọn đã đúng hướng. Giá như ngay từ đầu anh mạnh dạn chọn con đường này, nhưng ngày đó anh quá trẻ và không có vốn. Sau một thời gian “chiến đấu” trong mấy tập đoàn đa quốc gia, anh mới tích lũy được. Và cũng nhờ cái vụ L’Aurore ép anh từ chức với một khoản đền bù thích đáng. Tất cả như một định mệnh, và anh luôn tin vào câu “Chúa đóng cánh cửa này thì sẽ mở ra cánh cửa khác”. Thôi khuyu rồi, chúc em và chú bé hoàng tử ngủ ngon. Gửi lời chào đến ông chồng họa sĩ của em.

Daniel

P.S: Thôi được rồi, anh thú nhận: Anh đang yêu!

Email Jean-Paul gửi Quỳnh Mai

Subject: *Hẹn gặp ở Paris*

Mai thân mến. Sáng nay thức dậy, tôi có một ngày chủ nhật dài trước mặt. Tôi đang viết một cuốn sách về quản lý doanh nghiệp ở châu Á. Nhưng tôi muốn khởi động một ngày mới bằng cách viết cho cô. Mai thân mến, ngày trước khi chúng ta đều ở L'Aurore Việt Nam, cô và tôi không có mối quan hệ tốt giữa nhân viên và sếp tổng. Cô chê tôi lạnh lùng, ích kỷ, thủ đoạn. Tôi cười cô ngây ngô, có năng lực nhưng háo thắng. Rồi “cơn đại hồng thủy” ập đến. Tôi những tưởng mình phải chết đi khi một đêm thức dậy thấy tuổi mình đã sang triền dốc bên kia mà lại trắng tay, mất danh dự, sự nghiệp, gia đình. Nhưng cô thấy đó, tôi dần rồi cũng phải hồi sinh. Gờì tôi sống độc thân, thời giờ rảnh tôi viết sách business, công việc mà tôi rất đam mê nhưng trước kia quá bận rộn không thực hiện được. Các con tôi hè được sang Hong Kong thăm ba. Tôi thấy mình không có gì phải oán hận cuộc đời. Và tôi cũng không còn oán hận Pink Lady. Nhắc đến cô ấy, tôi chỉ muốn nhắc rằng giờ cô và Louis cũng không còn căm thù cô ấy nữa. Pink Lady không yêu cầu tôi làm điều này. Chỉ là tôi muốn cô hiểu rằng khi tha thứ, mình sẽ được cuộc đời đền bù gấp bội. Khi còn ở L'Aurore Việt Nam, tôi nhận thấy hai cô đều giỏi nhưng do xuất thân khác nhau, nền tảng giáo dục và cả tính cách khác nhau, cả hai đã không thể là bạn tốt. Tôi đã tự đánh cuộc với mình xem ai sẽ thành công hơn. Bây giờ cũng khá sớm để kết luận. Nhưng ở tuổi này, trải qua những biến cố trong đời, giờ tôi không xem thành công là cái đích của mỗi con người. Tất cả chỉ còn lại cái tình, và hạnh phúc được sống thanh thản, đó mới là điều quan trọng nhất. Tối qua trong tiệc khai trương, tôi rất mừng khi thấy người sếp trẻ một thời Daniel Ng của mình có nụ cười rạng rỡ. Louis vẫn duyên dáng và đã trưởng thành hơn rất nhiều. Còn cô thì rõ ràng là hài lòng với những gì gặt hái được. Cho phép tôi gửi đến cô một lời khuyên: sự nghiệp không phải là tất cả. Cô có những chàng trai tuyệt vời nhất bên cạnh mình. Thân mến,

Jean-Paul Lafatoine

PS: Giá một ngày nào đó, hội “cựu chiến binh L’Aurore” chúng ta có dịp họp mặt ở Paris, nơi cô nói là hễ nhắm mắt lại là nhìn thấy. Daniel sẽ mở thêm một nhà hàng? Louis sẽ làm ông chủ một spa thư giãn? Cô theo một khoá đào tạo nghề khách sạn mà mình đang nhắm tới? Và tôi giao lưu với độc giả nhân cuốn sách đầu tiên của mình bày bán ở Paris? Tại sao không nhỉ!

Email Mai gửi maman Christine

Subject: *Con đang yêu*

Maman yêu quý,

Con đang ở Hong Kong, con đã gặp lại Louis. Mọi chuyện thật nhẹ nhàng, đúng là “mọi thứ sẽ tự sắp xếp”, chỉ còn đó tình bạn thôi. Con và Louis đã đến với nhau cùng những bực đồng tuổi trẻ, có đam mê, có trải nghiệm nhưng cũng nhiều tổn thương. Giờ đây con đã xác định được người đàn ông của đời mình là ai. Có một dạng tình yêu khác, đó là khi người ta nhận được những yêu thương thầm lặng, những sẻ chia, những hỗ trợ và cảm thông sâu sắc, để thấy người mình yêu cao thượng hơn và tình yêu cũng bền vững hơn. Lần này con không do dự hỏi ý kiến maman, bởi con biết chắc: Con đang yêu!

Rồi con sẽ cùng chàng sang Paris thăm maman. Yên tâm đi, căn hộ trên đường Tolbiac không còn, nhưng tụi con sẽ thuê khách sạn, không làm phiền maman đâu. Con sẽ ăn tối với chàng ở một nhà hàng nho nhỏ nào đó, và ...

Con đang rất hạnh phúc!

Quynh Mai, con gái Việt Nam của maman.

HẾT

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vy.

Đánh máy: meomeo_1173

Nguồn: <http://www.e-thuvien.com>

Được bạn: Ct. Ly đưa lên

vào ngày: 13 tháng 10 năm 2010